

புதிய ஜனநாயகம்

ஜூலை 2017

ரூ. 15.00

விவசாயிகளின்
எதிரி

இந்தியாவிற்கு பி.டி. கடுகு! அமெரிக்காவுக்கு ஆர்கானிக் உணவு!!

மோடி அரசு மரபீணி மாற்றம் செய்யப்பட்ட கடுகை இந்திய மக்கள் மீது திணிக்கும் வேளையில், ஆர்.எஸ்.எஸ். கும்பல் இயற்கை விவசாயத்தைத் தூக்கிப்பிடிப்பதன் மர்மம் என்ன?

கோமாதா, கோமியம், மாட்டிறைச்சிக்கு தடை என்பதைத் தொடர்ந்து ஆர்.எஸ்.எஸ். கும்பலுக்கு சமீபகாலமாக இயற்கை விவசாயத்தின் மீது அதிதீவிர காதல் பிறந்திருக்கிறது!

மத்தியப்பிரதேசத்தில் ஒரு விழாவில் கலந்துகொண்டு பேசிய, ஆர்.எஸ்.எஸ்-இன் தலைமைக் குழு மோகன் பாகவத், “இயற்கை விவசாயம் சுற்றுச்சூழலுக்கு மட்டுமல்ல, விவசாய உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கும் சிறந்தது” என்று திருவாய் மலர்ந்திருக்கிறார்! மேலும் “இரசாயன உரங்கள் பஞ்சாப் விவசாயத்தையே அழித்து விட்டது” என்ற ‘பிரம்ம ரகசியத்தையும்’ புதிதாகக் கண்டுபிடித்து அறிவித்திருக்கிறார்! “என்னடா இது விவசாயத்திற்கு வந்த புது சோதனை” என்று டி.வி.யை திருப்பினால் அதில் எச். ராசா, “இயற்கை விவசாயத்திற்கு பசுமாடு அவசியம்” என்று பேட்டி கொடுக்கிறார்! “பசும்பாலிலிருந்து செய்யப்படும் பஞ்சகாவ்யா செய்முறை பற்றி வேத நூல்களிலேயே உள்ளது” என்று ஒரு சாமியார் சொல்கிறான்.

“இப்படி இவனுக்கு ஒன்னா சேர்ந்து கும்மியடிச்சா ஏதாவது விசயமிருக்கணுமே” என்று யோசித்தபோது, “பிரதான் மந்திரி கிருஷி விகாஷ யோஜனா திட்டத்தின் கீழ் 5 லட்சம் ஏக்கரில் இயற்கை விவசாயம் செய்யப்படும்!” என்று 2017-18 பட்ஜெட்டில் அருண் ஜெட்லி அறிவித்தது நினைவுக்கு வந்தது. அருண் ஜெட்லியின் அறிவிப்புக்கு ஆதரவாக பாகவத் பேசினாரா? அல்லது, பாகவத்தின் மன ஓட்டத்தைப் புரிந்துகொண்டு ஜெட்லி அறிவித்தாரா? என்ற குழப்பத்திற்கு விடைகாண முயற்சித்தோம்.

“ஆர்கானிக் உணவுப் பொருள்களின் ஏற்றுமதிக்கான அனைத்துக் கட்டுப்பாடுகளையும் தளர்த்துவதாக பொருளாதாரக் கேபினட் கமிட்டி அறிவித்தது.

விவசாயிகளின் வளமான வாழ்விற்கு இயற்கை விவசாயம் என்ற தலைப்பில் ஹைதராபாத்தில் நடந்த கருத்தரங்கில் உரையாற்றும் மைய விவசாயம் மற்றும் விவசாயிகள் நலத்துறை அமைச்சர் ராதா மோகன் சிங். (கோப்பு படம்)

துள்ளது. இதனால், ஆர்கானிக் பயறு வகைகளின் ஏற்றுமதி 10,000 டன்னிலிருந்து 60,000 டன்னாக உயர்ந்துள்ளது” என்ற அவுட்லுக் பத்திரிகையின் செய்தி கண்ணில் பட்டது!

சரி... ஆர்கானிக் பொருள்களின் சந்தை நிலவரத்தை தெரிந்து கொள்வோம் என்று அபெடா (APEDA) -வின் தளத்திற்கு போனால், “சர்வதேச ஆர்கானிக் பொருள்களுக்கான சந்தை மதிப்பு 2014-இல் 80 மில்லியன் டாலராக இருந்தது. 2020-இல் இதன் மதிப்பு 100 மில்லியன் டாலராக (இந்திய ரூபாய் மதிப்பில் சுமார் 6 லட்சம் கோடி) உயரும் என மதிப்பீடு” செய்யப்பட்டிருக்கும் தகவல் கிடைத்தது!

இதில் இந்தியாவின் பங்கு என்ன என்று கேட்டால், “2002-03-இல் இந்தியா 12.4 மில்லியன் டாலர் மதிப்பிலான ஆர்கானிக் பொருள்களை ஏற்றுமதி செய்தது. 2015-16-இல் ஏற்றுமதியின் அளவு 2.98 மில்லியன் டாலர்தான் உயர்ந்துள்ளது” என்று தேசபக்தர்கள் வருத்தப்படுகிறார்கள்! இவ்வளவு பெரிய உலகச் சந்தையில் இந்தியாவின் பங்கு இப்படிக்குறைவாக இருந்தால், நாடு எப்படி வல்லரசாகும் என்பதுதான் தேசபக்தர்களின் கவலைக்குக் காரணம்!

இரவில் சாப்பாடு இல்லாமல் தூங்கப் போகும் ஏழை இந்திய மக்களைப் பற்றி இந்த தேசபக்தர்களுக்கு கவலையில்லை! அமெரிக்க, ஐரோப்பிய மக்களுக்கு நஞ்சில்லாத உணவுப்பொருளை தாராளமாக விளைவித்துக் கொடுக்க முடியவில்லையே என்பதுதான் இவர்களின் தேசியக் கவலை! ஆர்கானிக் விவசாயத்தை விரிவுபடுத்தினால் தான், உணவுப்பொருள் வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டுள்ள பன்னாட்டு கார்ப்பரேட் கம்பெனிகள் நம் விவசாயிகளிடம் வந்து கொள்முதல் செய்வார்கள். இதுதான் விவசாயிகளின் வருமானத்தை இரட்டிப்பாக்கும் வழி என்பதுதான் இவர்கள் சொல்லவரும் கூடுதல் செய்தி.

மேற்கண்ட கூட்டத்தில் தொடர்ந்து பேசிய பாகவத், “சனாதன் தர்மம் என்பதே நீர் (JAL), காடு (JUNGLE), நிலம் (ZAMEEN) ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டது தான். இம்மூன்றும் அழிக்கப்பட்டால் அந்த நாடு முன்னேறாது” என்று அருள்வாக்கு வழங்கியிருக்கிறார்!

தொடர்ச்சி 35-ஆம் பக்கம்

சரக்கு மற்றும் சேவை வரி : புறவாசல் வழியாக இந்து ராட்டிரம்!

**புதிய
ஜனநாயகம்**

மார்க்சிய-லெனினிய அரசியல் ஏடு

தொகுதி: 32 இதழ்: 9
ஜூலை 2017

தனி இதழ்: ரூ. 15.00
ஆண்டு சந்தா: ரூ.180.00

வடிவமைப்பு : மு.துரை

தொடர்பு முகவரி:

புதிய ஜனநாயகம்,
110, இரண்டாம் தளம்,
63, என்.எஸ்.கே. சாலை,
(அ.பெ.எண் : 2355)

கோடம்பாக்கம்,
சென்னை - 600 024.

மின்னஞ்சல்:

puthiyajanayanagam@gmail.com

தொலைபேசி: 94446 32561

சரக்கு மற்றும் சேவை வரியை எதிர்த்து நாடு முழுவதும் சிறு உற்பத்தியாளர்கள், வணிகர்கள் உள்ளிட்ட பல்வேறு பிரிவினரும் போராடி வருகின்றனர். தங்கள் உற்பத்திப் பொருளுக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கும் அதிகப்படியான வரியை எதிர்ப்பது என்ற வரம்பினைத் தாண்டி, இந்த வரி விதிப்பு முறை, உள்நாட்டு சிறுதொழில்களையும் வணிகத்தையும் அழித்துவிடும் என்பதை அனைவரும் உணரத் தொடங்கியிருக்கின்றனர். மறுபுறம் சர்வதேச நாணய நிதியம் முதல் இந்தியத் தரகு முதலாளிகள் வரையிலான அனைவரும் ஜி.எஸ்.டி.-யைக் குதூகலமாக வரவேற்றிருக்கின்றனர். இந்த வரிவிதிப்பினால் ஆதாயம் பெறுவது யார் என்பதைப் புரிந்து கொள்வதற்கான எளிய சான்று இது.

வரிவிதிப்பு முறையை எளிமைப்படுத்துவது என்ற பெயரில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் இந்த வரிவிதிப்பு முறை, உலக வர்த்தகக் கழகத்தின் உத்தரவுப்படி, பன்னாட்டு நிறுவனங்கள், தரகு முதலாளிகளுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள இன்னொரு “ஒற்றைச் சாளர” வசதி. இது, மறுகாலனியாக்கக் கொள்கைகளின் அடிப்படையில் அமல்படுத்தப்படுகின்ற பெருமுதலாளிகள் மீதான நேர்முக வரி குறைப்பு, மக்கள் மீதான மறைமுக வரி அதிகரிப்பு என்ற கொள்கையின் தொடர்ச்சி. மறைமுக வரி வலையை அகல்விரித்து மக்களிடமிருந்து வரியைக் கசக்கிப் பிழிவதே இந்த வரி விதிப்பு முறையின் நோக்கம். மேக் இன் இந்தியா, ஸ்டார்ட் அப் இந்தியா போன்ற எந்த வித்தையினாலும் உயர்த்த முடியாத மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி, இந்த வரிவிதிப்பு முறை மாற்றத்தின் மூலம் உயர்ந்துவிடும் என்று படம் காட்டுகிறது மோடி அரசு.

நாட்டின் ஆகப்பெரும்பான்மையான மக்களுக்கு வாழ்வளிக்கின்ற விவசாயம் மற்றும் சிறுதொழில்கள் போன்றவை, அமைப்புசாராத தொழில்கள் என்பது மட்டுமின்றி, அவற்றில் பெரும்பாலானவை, பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் மற்றும் தரகு முதலாளித்துவ தொழில்களைப் போன்று தேசிய சந்தையைக் குறிவைத்து நடத்தப்படுபவை அல்ல. மாநில, வட்டார அளவிலான தொழில்களை வலுக்கட்டாயமாகத் தேசியச் சட்டகத்துடன் இணைப்பதன் மூலம் சுயேச்சையான சந்தைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பாரம்பரியமாக இயங்கி வருகின்ற பல்வேறு தேசிய இனங்களின் பொருளாதாரத்தை இது சிதைக்கும். பார்ப்பன, பனியா, மார்வாரி முதலாளிகள் மற்றும் பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் பிடி பொருளாதாரத்தின் மீது இறுகும். படேல் உருவாக்கிய இந்திய ஒருமைப்பாட்டைப் போல, பொருளாதார ஒருமைப்பாட்டை உருவாக்கும் நடவடிக்கை என்று பிளிப்கார்ட் நிறுவனத்தின் அதிபர் வரவேற்றிருப்பதன் உட்பொருள் இதுவே.

இந்த வரிவிதிப்புமுறை மாநில அரசுகள் அனைத்தையும் வரிவசூல் அதிகாரமில்லாத பில் கலெக்டர்களாக மாற்றுவதன் மூலம் டில்லி மட்டுமே இனி அதிகார மையம் என்று மாற்றுகிறது. விவசாயம், கல்வி, மருத்துவம் உள்ளிட்ட துறைகளை மட்டுமின்றி, சிவில் நிர்வாகத்தையும் நடத்தி வருகின்ற மாநில அரசுகள், இனி ஜி.எஸ்.டி. கவுன்சிலின் வீட்டோ அதிகாரத்தைக் கையில் வைத்திருக்கும் டில்லியிடம் பிச்சையெடுப்பது மட்டுமே வழி. தமது மாநில மக்களின் தொழில்களைக் காப்பாற்றுகின்ற அல்லது தேவையை நிறைவேற்றுகின்ற பெயரளவிலான அருகதையைக்கூட மாநில அரசுகள் இழக்கின்றன. இதன் இன்னொரு பொருள் தாங்கள் தனித்த ஒரு கொள்கை கொண்ட கட்சி என்று கூறிக்கொள்வதற்கான அருகதையையும் கட்சிகள் இழக்கின்றன என்பது தான்.

ஒரு தேசம், ஒரு சந்தை, ஒரு வரி என்ற முழக்கம், ஒரே தேசம் - ஒரே பண்பாடு என்ற இந்துத்துவ பாசிஸ்டுகளின் கொள்கையைச் சுமந்து வரும் தேர். பண்பாட்டு பன்முகத்தன்மையும் ஜனநாயக உரிமைகளும் இந்தப் பொருளாதாரத் தேர்ச் சக்கரத்தில் நசுங்கி அழியும். மதச்சார்பற்ற விவகாரங்கள் என்று கூறப்படும் பொருளாதார, அரசியல் விவகாரங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் வெகு வேகமாக அதிகாரம் மையப்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. மையப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரம் என்ற ஆயுதத்தை ஏந்தி நாற்காலியில் அமர்ந்திருக்கிறது இந்துத்துவ பாசிசம்.

“வளர்ச்சி” தோற்றுவித்த விவசாயிகளின் கலகம்!

மத்தியப் பிரதேச பா.ஜ.க. அரசால் ஆறு விவசாயிகள் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டித்து, பஞ்சாப் மாநிலம், பதிண்டா நகரில் ம.பி. முதல்வர் சிவராஜ் செளஹானின் கொடும்பாவியை எரித்து பஞ்சாப் விவசாயிகள் நடத்திய ஆர்ப்பாட்டம்.

வறட்சியால் விளைச்சலை இழந்து நட்டமடைந்து போனதால், கடன் தள்ளுபடிக்க கேட்டுப் போராடுகிறார்கள் தமிழக விவசாயிகள். அதிகமாக விளைந்து, அதற்குரிய விலை கிடைக்காமல் நட்டமடைந்து நிற்பதால், கடன் தள்ளுபடி கேட்டுப் போராடுகிறார்கள் வடமாநில விவசாயிகள். விசித்திரமான முரண்பாடு!

வறட்சி, நல்ல விளைச்சல் என்ற எதிரும்புதிருமான நிலைமை ஒரு காலவரிசையில் திரும்பத் திரும்ப நிகழ்ந்து விவசாயிகளின் வாழ்க்கையை அலைக்கழித்து வருவதை நாம் பலமுறை பார்த்துவிட்டோம். ஆளுங்கட்சி களால், அதிகார வர்க்கத்தால் இம்முரண்பாட்டிற்குத் தீர்வாக முன்வைக்கப்பட்ட யோசனைகள், நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட திட்டங்கள் அனைத்தும் விவசாயிகளுக்கு எதிராக அமைந்து தோற்றுப் போய்விட்டதை, இந்தியாவெங்கும் நடந்துவரும் விவசாயிகளின் தற்கொலைச் சாவுகள் அம்பலப்படுத்துகின்றன.

இந்தியாவிலேயே மகாராஷ்டிரா, மத்தியப் பிரதேச மாநிலங்கள்தான் விவசாயத் துறை வளர்ச்சியில் முன்னணியில் இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. பா.ஜ.க. ஆளும் மத்தியப் பிரதேச மாநிலம் கடந்த ஐந்தாண்டுகளாக 14 சதவீத விவசாய வளர்ச்சியைச் சாதித்திருப்பதாகவும், மகாராஷ்டிரா 10 சதவீத வளர்ச்சியை எட்டியிருப்பதாகவும் இந்து மதவெறிக் கும்பல் பீற்றிக் கொள்கிறது. ஆனால், சொல்லிக் கொள்ளப்படும் இந்த வளர்ச்சிக்கு இணையாக, அம்மாநிலங்களில் விவசாயிகளின் தற்கொலைகளும் அதிகரித்திருக்கின்றன.

மத்தியப் பிரதேச மாநிலத்தில் பிப்ரவரி 2016-க்கும் பிப்ரவரி 2017-க்கும் இடைப்பட்ட 12 மாதங்களில் 1,982 விவசாயிகள் தற்கொலை செய்து கொண்டுள்ளனர். இது கடந்த பதினாறு ஆண்டுகளில் அம்மாநிலத்தில் நடந்துள்ள மொத்த விவசாயிகளின் தற்கொலைச் சாவுகளில், பத்தில் ஒரு பங்காகும். அம்மாநிலத்தை ஆளும் பா.ஜ.க. அரசிற்கு எதிராக விவசாயி

களின் கலகம் தொடங்கிய பின்னர் மட்டும் நாற்பது விவசாயிகள் தற்கொலை செய்து கொண்டுள்ளனர். மகாராஷ்டிரா மாநிலத்தில் 2015-ஆம் ஆண்டில் மட்டும் 4,291 விவசாயிகள் தற்கொலை செய்து கொண்டதாக தேசிய குற்றவியல் ஆவணக் காப்பகம் குறிப்பிடுகிறது.

விவசாய வளர்ச்சியில் சாதனை படைத்திருப்பதாகக் கூறப்படும் இவ்விரண்டு மாநில விவசாயிகளின் சராசரி மாத வருமானம், தேசிய சராசரியைவிடக் குறைவாக இருப்பதை அரசின் புள்ளிவிவரங்கள் தெரிவிக்கின்றன.

வளர்ச்சியின் மூலம் நாட்டு மக்களை ஏழ்மையிலிருந்து மீட்டுவிடப் போவதாக உடுக்கை அடித்து வருகிறார், மோடி. ஆனால், மத்தியப் பிரதேசத்திலும், மகாராஷ்டிராவிலும் நடந்த விவசாயிகளின் கலகமும்; அசாம், ஆந்திரா, சத்தீஸ்கர், பஞ்சாப், அரியானா மாநில விவசாயிகள் தமது விளைபொருட்களை வீதியில் கொட்டி நடத்திய போராட்டங்களும் சொல்லிக் கொள்ளப்படும் வளர்ச்சி, கிராமப்புற வறுமையைத் தீவிரப்படுத்தியிருப்பதை அம்பலப்படுத்தி விட்டன.

விலைவீழ்ச்சி : துவரம் பருப்பு துவரம் பருப்பானது!

அரசாங்கத்தின் கோரிக்கையை ஏற்று பருப்பு உற்பத்தியை அதிகப்படுத்திய விவசாயிகள் வஞ்சிக்கப்பட்ட கதை.

கோதுமை, துவரம் பருப்பு, உருளைக்கிழங்கு, வெந்தயம், பூண்டு, மிளகாய் - என விளைந்த எந்தவொரு பயிருக்கும் அவற்றின் உற்பத்திச் செலவை ஈடுசெய்யும் விலைகூட சந்தையில் கிடைக்காததால், மகாராஷ்டிரா, மத்தியப் பிரதேசம், ராஜஸ்தான், ஆந்திரா, தெலுங்கானா, அசாம், பஞ்சாப், அரியானா உள்ளிட்ட 16 மாநிலங்களைச் சேர்ந்த விவசாயிகள் பெருந்த நடட்டமடைந்து தெருவில் நிற்கிறார்கள். தமது பயிர்களுக்கு உரிய விலை கிடைக்காத அநியாயத்தைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியாமல், மத்தியப் பிரதேச மாநிலத்தில் கடந்த ஜூன் மாதத்தில் மட்டும் நாற்பதுக்கும் மேற்பட்ட விவசாயிகள் தற்கொலை செய்து கொண்டு இறந்து போயிருக்கிறார்கள். தனது தந்தையால் கல்விக் கட்டணத்தைச் செலுத்த முடியாத நிலைமையை எதிர்கொள்ள முடியாமல், ஒரு ஏழைக் குடியானவனின் மகன் தற்கொலை செய்து கொண்டு மாண்டு போனான். இப்படி, இந்த விலை வீழ்ச்சி இன்னும் எத்துணை விவசாயக் குடிகளின் உயிரை மாய்க்கக் காத்திருக்கிறதோ, தெரியவில்லை.

மத்தியப் பிரதேச மாநிலம், மந்தசௌரில் நடத்தப்பட்ட துப்பாக்கிச் சூட்டில் பலியான விவசாயிகள்.

நட்டமடைந்த விவசாயிகள் கடன் தள்ளுபடி கேட்டுப் போராடி வருகிறார்கள். அவர்களது கோரிக்கையை உதாசீனப்படுத்தி, ஒடுக்கிவிட முயன்ற அரசுகள் தோற்றுப் போய், ஒன்றுக்குப் பின் ஒன்றாகக் கடன் தள்ளுபடியை அறிவித்துள்ளன. ஆனாலும், இக்கடன் தள்ளுபடியை, நிதி நெருக்கடிக்கு இடையே பெரிய மனதோடு பண்ணும் தர்மம் போலக் காட்டி வருகிறது, பா.ஜ.க. மேலும், இந்த விலை வீழ்ச்சிக்கும் தமது அரசிற்கும் சம்பந்தம் இல்லாதது போலவும், விவசாயிகள் புத்தியின்றியும் பேராசைப்பட்டும் அதிக அளவில் விளைவித்து மாட்டிக் கொண்டது போலவும் சித்தரிக்கிறது, அக்கட்சி.

கடன் தள்ளுபடி விவசாயிகளுக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கும் வீணான சலுகை அல்ல. விவசாயிகளை நடட்டத்திற்குள் தள்ளிவிட்ட மைய, மாநில அரசுகள், அவர்களுக்கு அளிக்க வேண்டிய நியாயமான நடட்ட ஈடுதான் இந்தக் கடன் தள்ளுபடி. இரண்டாவதாக, விவசாயிகள் தமது சுயநலத்திற்காக அதிக விளைச்சலைச் சந்தைக்குக் கொண்டுவரவில்லை. சமூகத்தின் தேவையை நிறைவு செய்வதற்காகவே அவர்கள் தமது சொந்த உழைப்பையும் மூலதனத்தையும் கொண்டு உற்பத்தியை அதிகரித்திருக்கிறார்கள். குறிப்பாக, “உற்பத்தியை அதிகரியுங்கள், அதனை இலாபம் தரத்தக்க விலையில் நாங்கள் கொள்முதல் செய்துகொள்வோம்” என மோடி அரசு கொடுத்த வாக்குறுதியை நம்பி ஏமாந்து போனவர்கள் அவர்கள்.

மகாராஷ்டிரா உள்ளிட்ட வட இந்திய மாநிலங்கள் 2014 மற்றும் 2015 ஆகிய இரு ஆண்டுகளிலும் கடும் வறட்சியைச் சந்தித்தன. இதனால், தண்ணீர் அதிகம் படுகும் கரும்பு, பருத்தி ஆகிய பண்பு பயிர்களுக்குப் பதிலாக, தண்ணீர் குறைவாகத் தேவைப்படும் மாற்றுப் பயிர்களுக்கு மாற வேண்டிய தேவை உருவானது. இச்சூழ்நிலை

விளைந்த மிளகாயை நடட்டத்திற்கு விற்க வேண்டிய நிலைமைக்குத் தள்ளப்பட்ட ஆந்திரா, தெலுங்கானா மாநில விவசாயிகள்.

அந்தளவிற்கு விலை கோரவில்லை. “தமது உற்பத்திச் செலவையும் (ஒரு குவிண்டாலுக்கு ரூ.3,000) இலாபத்தையும் ஈடுகட்டக்கூடிய அளவில் 7,000 ரூபாய் ஆதார விலையாக நிர்ணயிக்க வேண்டும்; கொள்முதல் நிலையங்களை மே மாத இறுதிவரை நடத்த வேண்டுமென்றும்” கோரினார்கள். ஆனால், மைய அரசோ அதனை மறுத்து, இரண்டாயிரம் ரூபாய் குறைவாக ரூ.5,050-ஐ ஆதார விலையாக நிர்ணயித்தது. விவசாயிகள் திரும்பத்திரும்ப வேண்டுகோள் விடுத்ததையெல்லாம் அலட்சியப் படுத்தி, கொள்முதல் நிலையங்களை

யில்தான், “ஒவ்வொரு துளி நீருக்கும் அதிகப் பயிர்” (Per drop, More crop) என்ற முழக்கத்தை முன்வைத்த மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகள், தண்ணீரும் இடு பொருட்களும் குறைவாகத் தேவைப்படும் பருப்பு உற்பத்திக்கு மாறும்படி விவசாயிகளை நெட்டித் தள்ளின. விளைந்த பருப்பை நான்கு மடங்கு விலையில் கொள்முதல் செய்வதாகவும் விவசாயிகளுக்கு ஆசை ஊட்டின.

இதன் காரணமாக, மகாராஷ்டிராவில் 12 இலட்சம் ஹெக்டேரில் நடந்துவந்த துவரம் பருப்பு சாகுபடி, 2016-17 ஆம் ஆண்டில் 15 இலட்சம் ஹெக்டேராக அதிகரித்தது. சாகுபடி பரப்பு மட்டுமின்றி, நல்ல மழைப் பொழிவின் காரணமாக துவரம் பருப்பு உற்பத்தியும் 4.44 இலட்சம் டன்னிலிருந்து 23.5 இலட்சம் டன்னாக அதிகரித்தது. மத்திய, மாநில பா.ஜ.க. அரசுகள் இந்த அதிகரித்த உற்பத்தியை உரிய விலை கொடுத்துக் கொள்முதல் செய்ய மறுத்து, விவசாயிகளுக்குத் துரோகமிழைத்தன.

வறட்சி நிலவிய 2014 மற்றும் 2015-ஆம் ஆண்டுகளில், ஒரு குவிண்டால் துவரம் பருப்பு 10,000 ரூபாய் அளவிற்கு விலை போனது. இந்த முறை விவசாயிகள்

ஏப்ரல் மாத இறுதியிலேயே இழுத்து மூடியது.

இன்னொருபுறமோ, இந்தக் குறைந்த ஆதார விலையில் கூட விளைந்த துவரையைக் கொள்முதல் செய்ய அரசு நிறுவனங்கள் முன்வரவில்லை; மகாராஷ்டிராவில் 23.5 இலட்சம் டன் துவரம் பருப்பு விளைந்து சந்தைக்கு வந்த நிலையில், வெறும் 4 இலட்சம் டன் மட்டுமே அரசால் கொள்முதல் செய்யப்பட்டது. மீதமுள்ள பருப்பைத் தனியாரிடம்தான் விற்றாக வேண்டும் என்ற நிலையில், வெளிச்சந்தையில் ஆதார விலை கிடைப்பதை உத்தரவாதப்படுத்தும் நடவடிக்கைகளையும் அரசு எடுக்கவில்லை. குறிப்பாக, மியான்மர், மொசாம்பிக் உள்ளிட்ட நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி தீர்வை எதுவுமின்றித் துவரம் பருப்பு இறக்குமதி செய்வதைக் கட்டுப்படுத்துவதையோ, இறக்குமதித் தீர்வையை அதிகரிப்பதையோ மத்திய பா.ஜ.க. அரசு விரும்பவேயில்லை. இந்தப் பாரதாரமான நிலையில், மகாராஷ்டிர மாநில விவசாயிகள் மட்டுமல்ல, மத்தியப் பிரதேச மாநில விவசாயிகளுக்கும் வந்த விலைக்குத் துவரம் பருப்பை விற்றுவிடுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லாமல் போனது.

மைய அரசு கொள்முதல் நிலையங்களை மூடி விட்ட நிலையில், ஒரு குவிண்டால் ரூ.3,000 என்ற

மத்தியப் பிரதேச மாநிலம் போபாலுக்கு அருகிலுள்ள பாண்டாவில் போலீசை கற்களை வீசித் தாக்கும் விவசாயிகள் (இடது). மந்தசௌர் மாவட்டம், பிப்லியா சந்தை பகுதியில் போர்க்களமான நெடுஞ்சாலை.

விலையில் துவரம் பருப் பைத் தனியார் வர்த்தகச் சூதாடிகளிடம் விவசாயிகள் விற்கத் தொடங்கினர். இந்த நிலையில், விவசாயிகளிடமிருந்து துவரம் பருப்பை ஆதார விலையின் அடிப்படையில் கொள்முதல் செய்ய வதற்காக 1,000 கோடி ரூபாயை ஒதுக்கியிருப்பதாக மகாராஷ்டிர மாநில பா.ஜ.க. அரசு அறிவித்தது. விவசாயிகளுக்குச் சாதகமானது போலத் தெரியும் இந்த அறிவிப்பு, உண்மையில்

ம.பி. மாநில விவசாயிகள் மீது நடத்தப்பட்ட துப்பாக்கிச் சூட்டைக் கண்டித்து அரியானா மாநில விவசாயிகள் நடத்திய ஆர்ப்பாட்டம்.

தனியார் வர்த்தகச் சூதாடிகளுக்குத்தான் பயன்பட்டது. துவரம் பருப்பு இறக்குமதியாளர்களும், ரூ.3,000 என்ற விலையில் துவரம் பருப்பை வாங்கிய மண்டி வியாபாரிகளும் ரூ.5,050 என்ற விலையில் துவரம் பருப்பை அரசிடம் விற்று, இரட்டை இலாபம் அடைந்தனர். விவசாயிகளின் வருமானத்தை இரட்டிப்பாக்கப் போவதாகப் பிற்றிரவரும் பா.ஜ.க. அரசு, வர்த்தகச் சூதாடிகளின் இலாபத்தை இரட்டிப்பாக்கி, தானொரு பனியா அரசுதான் என்பதை உறுதிப்படுத்தியது.

மகாராஷ்டிராவில் துவரம் பருப்பு, மத்தியப் பிரதேசத்தில் வெங்காயம், ஆந்திரா-தெலுங்கானாவில் மிளகாய், அசாம், பஞ்சாப் மற்றும் அரியானாவில் உருளைக்கிழங்கு - விவசாயிகளைத் துயரத்திலும் நட்டத்திலும் தள்ளிவிட்ட பண்பயிர் பட்டியல் இது.

ராஜஸ்தானிலுள்ள கோடா மாவட்டத்தை இந்தியாவின் பூண்டு களஞ்சியம் என்று குறிப்பிடலாம். கடந்த ஆண்டு ஒரு குவிண்டால் பூண்டு ரூ.8,000 என்று விலைபோன நிலையில், இந்த ஆண்டு ஒரு குவிண்டாலுக்கு ரூ.4,000 என விலை நிர்ணயம் செய்யக் கோரினார்கள், அம்மாநில விவசாயிகள். ஆனால், அரசோ ரூ.3,200-க்கு மேல் ஒரு தம்பிடிக்கூடக் கூட்டித் தர மறுத்துவிட்டது. 10 இலட்சம் டன் என்ற அளவில் பூண்டு அபரிதமாக விளைந்திருந்த நிலையில், அரசோ வெறும் 10,000 டன் மட்டுமே கொள்முதல் செய்தது. இதனால் அடிமாட்டு விலையில் சந்தையில் விற்க மனமின்றி, பூண்டை மூட்டை மூட்டையாகக் கட்டிப் போட்டுவிட்டு, விலை ஏறாதா எனக் காத்துக் கிடக்கிறார்கள், விவசாயிகள். பூண்டின் விலை ஏறுமோ, ஏறாதோ, விவசாயிகள் வாங்கிய கடனுக்கான வட்டி ஏறுவது நிற்கப் போவதில்லை.

கடந்த ஆண்டு ஒரு கிலோ வெங்காயம் ரூ.60 எனச் சந்தையில் விற்ற நிலையில், இந்த ஆண்டு விவசாயிகளுக்குக் கிடைத்த விலை வெறும் மூன்று ரூபாய். வெங்காயத்தைப் பறித்து சந்தைக்குக் கொண்டுவரும் கூலிக்குக்கூட இந்த விலை கட்டுப்படியாகாத நிலையில், வெங்காயத்தைத் தெருவில் கொட்டினார்கள் விவசாயிகள். மத்தியப் பிரதேசத்தில் விவசாயிகளின் போராட்டம் வெடித்த பின்னணி இதுதான்.

வெங்காயம், சோயாபீன்ஸ், துவரம் பருப்பு ஆகிய பயிர்களுக்குக் கட்டுப்படியாகக்கூடிய விலையை நிர்ணயிக்கக் கோரி ம.பி. மாநில விவசாயிகள் உள்ளூர் அளவில் போராடிக் கொண்டிருந்த வேளையில், அம்மாநில முதல்வர் செளஹான், ஆர்.எஸ்.எஸ்.-இன் விவசாய அமைப்பான பாரதீய கிசான் சங்கத்தோடு கூட்டுச் சேர்ந்துகொண்டு, ஒரு கிலோ வெங்காயத்தை எட்டு ரூபாய் விலையில் கொள்முதல் செய்ய 100 கோடி ரூபாயை ஒதுக்கியிருப்பதாக அறிவித்தார்.

இந்த விலை குறைவு என்பது ஒருபுறமிருக்க, இந்த விலையை அனைத்து விவசாயிகளும் மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக்கொண்டு, போராட்டத்தை முடித்துக்கொண்டு விட்டதாக செளஹான் அறிவித்தது, வெந்த புண்ணில் வேலைப் பாய்ச்சியது. முதல்வர் செளஹானின் இந்த சுயதம்பட்ட அறிவிப்பையடுத்துதான், மந்த்செளர் நகரில் விவசாயிகள் கலகத்தில் இறங்கி, போலீசாரோடும் மண்டி வியாபாரிகளோடும் மோதி, துப்பாக்கிச் சூட்டிற்கு ஆறு விவசாயிகளைப் பறிகொடுத்தனர்.

எந்தவொரு உற்பத்தியாளனும் தனது உற்பத்திப் பொருளை நட்டத்தில் விற்க முன்வருவதில்லை. ஆனால், விவசாயிகள் தமது விளைபொருட்களை நட்டத்தில் விற்கும்படியான புதைகுழிக்குள் அரசாலேயே தள்ளிவிடப்படுகிறார்கள். விவசாயிகளைக் கொள்ளையடிப்பதன் வழியாகத்தான் உணவுப் பொருள் விலையை இந்த அரசு கட்டுக்குள் வைத்து வருகிறது. இன்னொருபுறத்திலோ, விவசாயிகளைக் கொள்ளையிடுவதன் வழியாக ஆலை முதலாளிகளையும் வர்த்தகச் சூதாடிகளையும் கொழுக்க வைக்கிறது.

இந்த உண்மையை விவசாயிகள் புரிந்துகொண்டு விட்டனர். அதனால்தான் தமது விளைபொருளுக்கு விலை நிர்ணயம் செய்யும் உரிமையை அவர்கள் கோருகிறார்கள். அந்த உரிமையைப் பெறுவதற்கும் செயல்படுத்துவதற்கும், கார்ப்பரேட் முதலாளி வர்க்கத்தின் கைகளில் உள்ள அரசியல் அதிகாரத்தைப் பறிமுதல் செய்யும் புரட்சிகரப் போராட்டங்களைத் தொடங்குவதுதான் முதல்படியாகும்.

● செல்வம்

உற்பத்திச் செலவு 9 ரூபாய்; சந்தை விலை 11 பைசா!

இதற்குப் பெயர் சுதந்திரச் சந்தையா, சுதந்திரக் கொள்ளையா?

உருளைக்கிழங்கு நான்கு மாதப் (120 நாட்கள்) பயிர். “ஒரு பிகாவில் (தோராயமாக 0.4 ஏக்கர்) உருளைக்கிழங்கு பயிரிட 28,500 ரூபாய் செலவானதாக”க் கூறுகிறார்கள், அசாம் மாநில விவசாயிகள். இந்தக் கணக்கின்படி, விளைச்சல் நன்றாக இருந்தால் ஒரு கிலோ உருளைக்கிழங்கின் உற்பத்திச் செலவு ஒன்பது ரூபாய் ஆகிறது. உருளைக்கிழங்கை உற்பத்தி செய்ய விவசாயிகள் போட்ட மூல தனம், அவர்கள் நான்கு மாதம் செலுத்திய உழைப்பு இவற்றையெல்லாம் சேர்த்துக் கணக்கிட்டால், ஒரு கிலோ உருளைக்கிழங்கு சந்தையில் குறைந்தபட்சம் பதினைந்து ரூபாய்க்கு மேல் விற்க வேண்டும். ஆனால், நடப்புப் பருவத்தில் அசாம் உள்ளிட்டு, இந்தியாவின் வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாநிலங்களில் உருளைக்கிழங்கு பயிரிட்ட விவசாயிகளுக்குக் கிடைத்த விலை கிலோவிற்கு இரண்டு ரூபாய் அதிகபட்சமாக மூன்று ரூபாய்.

இந்த விலையிலிருந்து, உருளைக்கிழங்கை வயலில் இருந்து சந்தைக்குக் கொண்டுவருவதற்குத் தரப்பட்ட ஏத்துக்கூலி, இறக்குக்

கூலி, போக்குவரத்துச் செலவு உள்ளிட்ட செலவுகளைக் கழித்துவிட்டால், ஒரு விவசாயிக்குக் கிடைப்பது 11 பைசா தான். இதன் காரணமாக பஞ்சாப் மாநிலத்தில் விளைந்த உருளைக்கிழங்கில், மூன்றில் இரண்டு பங்கு வயல்களிலும், தெருக்களிலும் கொட்டி அழிக்கப்பட்டதாகக் குறிப்பிடுகிறது, அவுட்லுக் இதழ்.

இந்த அநியாயத்திற்குப் பதில் சொல்லுங்கள் என விவசாயிகள் கேட்டால், “இதுதான் சுதந்திர சந்தையின் விதி; இதுனைப் புரிந்துகொண்டு விவசாயிகள் பயிரிடக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்” எனத் தொலைக்காட்சி விவாதங்களில் எகத்தாளமாகப் பதில் அளிக்கிறார்கள், பொருளாதார வல்லுநர்கள்.

கடந்த ஆண்டு நவம்பருக்கும் இந்த ஆண்டு மே மாதத்திற்கும் இடைப்பட்ட ஏழு மாதங்களில் இந்திய விவசாயிகள் மீது, குறிப்பாக வட மாநில விவசாயிகள் மீது வீசப்பட்ட இரண்டாவது கொத்துக்குண்டு, இந்த விலை வீழ்ச்சி. முதல் கொத்துக்குண்டு, இந்து சாம்ராட் நரேந்திர மோடியின் பணமதிப்பு நீக்க நடவடிக்கை.

பணமதிப்பு நீக்க நடவடிக்கை பொருளாதாரத்தில் எவ்வித எதிர்மறை விளைவையும் ஏற்படுத்தவில்லை என மோடியும் அவரது துதிபாடிகளும் சாதித்து வந்த நிலையில், ரிசர்வ் வங்கி, கடந்த ஜூன் மாதம் வெளியிட்டுள்ள பணக் கொள்கை சீராய்வு அறிக்கையில், “பணமதிப்பு நீக்க நடவடிக்கையின் காரணமாகப் பலவிதமான விவசாய விளை பொருட்களின் விலைகளும் சரிந்து, அதனால் விவசாயிகள் தமது பயிர்களை அடிமாட்டு விலைக்கு விற்க வேண்டிய நிலைமைக்குத் தள்ளப்பட்ட” உண்மையை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறது.

ஒரு கிலோ உருளைக்கிழங்கை விற்றதில் எல்லா செலவும் போக வெறும் 11 பைசா மட்டுமே கைக்குக் கிடைத்ததால், ஆறு இலட்ச ரூபாய் நடவடிக்கை அரியானா மாநிலத்தைச் சேர்ந்த விவசாயி சுக்பால் சிங். (நன்றி: அவுட்லுக்)

உற்பத்திச் செலவுக்குத் தகுந்த விலைகூட கிடைக்காததால், விளைந்த பூண்டைத் தனது வீட்டில் கொட்டி வைத்திருக்கும் ராஜாஸ்தான் மாநிலம், கோடாவைச் சேர்ந்த விவசாயி.

பண மதிப்பு நீக்க நடவடிக்கையால் ஆடி பட்ட (ராபி கால) பயிர்களுக்கு ஏற்பட்ட நட்டத்தை தைப் பட்ட (காரிஃப்) விளைச்சலைக் கொண்டு ஈடுகட்டி விடலாம் என்ற நம்பிக் கொண்டிருந்த விவசாயிகளின் எண்ணத்தில் “சுதந்திர” சந்தை விதிகள் விளையாடின. உணவுப் பொருள் இறக்குமதி செய்யும் தரகு முதலாளித்துவ நிறுவனங்கள், உள்ளூர் கமிசன் மண்டி ஏஜெண்டுகளோடு மோடி அரசும் கைகோர்த்துக் கொண்டு விவசாயிகளைக் காவுவாங்கியது. அரசால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஆதார விலைகூட சந்தையில் கிடைப்பதை உத்தரவாதப்படுத்தாமல், தானொரு பனியாக்களின் அரசு என வெளிப்படையாகவே காட்டிக் கொண்டது மோடி அரசு.

விவசாயிகளிடமிருந்து விளைபொருட்களை உடனடியாகக் கொள்முதல் செய்யாமல் காலம் தாழ்த்துவது, விளைபொருட்கள் தரமற்று இருப்பதாகக் கூறி, கொள்முதல் செய்யாமல் தட்டிக் கழித்துவிடுவது, குறைந்த அளவு கொள்முதல் செய்துவிட்டு கொள்முதல் நிலையங்களை மூடிவிடுவது ஆகிய சதித்தனங்களின் மூலம், விளைபொருட்களை வந்த விலைக்கு விற்க வேண்டிய சந்தையின் சூதாட்டத்திற்குள் விவசாயிகளை நெட்டித் தள்ளியது, பா.ஜ.க. கூட்டணி அரசு.

உருளைக்கிழங்கு, துவரம் பருப்பு, சோயாபீன்ஸ், திராட்சை, வெங்காயம், தக்காளி, பால், பூண்டு, சீரகம், வெந்தயம், கொத்தமல்லி - என இந்தப் பருவத்தில் விளைந்த அனைத்து விவசாய விளைபொருட்களும் கடந்த முப்பது ஆண்டுகளில் இல்லாத அளவிற்குக் கடுமீ விலை வீழ்ச்சியைச் சந்தித்ததாகக் குறிப்பிடுகிறார், திட்டக் கமிசனின் முன்னாள் உறுப்பினர் மிஹிர்ஷா.

அந்தப் பட்டியலைக் கீழே தந்திருக்கிறோம். ஏழை, நடுத்தர விவசாயிகளின் உழைப்பும், சேமிப்பும், மூலதனமும் கொள்ளையடிக்கப்பட்டதை அதன் வழியாக யாரும் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

★ கோதுமைக்கு மைய அரசால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஆதார விலை ரூ.1,625/-, சந்தையில் விவசாயிக்குக்

கிடைத்த விலை ரூ.1,400/-, ஒரு மூட்டைக்கு விவசாயிகள் அடைந்த நட்டம் 225 ரூபாய்.

★ சோளத்திற்கு மைய அரசால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஆதார விலை ரூ.1,240/-, சந்தையில் வர்த்தகச் சூதாடிகள் தந்த விலை ரூ.900/-, விவசாயிகள் மீது திணிக்கப்பட்ட நட்டம் ரூ.340/-.

★ சூரியகாந்தி விதைகளுக்கு நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஆதார விலை ரூ.3,950, விவசாயிகளுக்குச் சந்தையில் கிடைத்த விலையோ ரூ.2,700.

★ ஒரு குவிண்டால் கம்பிற்குக் கிடைக்க வேண்டிய ஆதார விலை ரூ.1,260, ஆனால், விவசாயிகளின் கைக்கு வந்ததோ ரூ.1,100.

★ கடந்த ஆண்டில் ஒரு குவிண்டால் 10,000 ரூபாயாக இருந்த துவரம் பருப்பின் விலை, இந்த ஆண்டில் 3,000 ரூபாயாகச் சரிந்து போனது.

★ ரூ.8,000 என இருந்த ஒரு குவிண்டால் பூண்டு, ரூ.3,200 எனச் சரிந்தது.

★ நாற்பது ரூபாயிலிருந்து ஐம்பது ரூபாய் வரை விற்றுவந்த ஒரு கிலோ வெங்காயம், ஐந்து ரூபாய்க்கு மேல் விலை போகவில்லை.

★ ஒரு குவிண்டால் வெந்தயம் ரூ.7,000-லிருந்து ரூ.2,200-க்கும், ஒரு குவிண்டால் சன்னா பருப்பு ரூ.10,000-லிருந்து ரூ.4,000-க்கும், ஒரு குவிண்டால் கடுகு ரூ.3,700-லிருந்து ரூ.3,400-க்கும், ஒரு குவிண்டால் கொத்தமல்லி ரூ.7,000-லிருந்து ரூ.3,000-க்கும் சரிந்து விழுந்தன.

ஆதார விலைக்கும் சந்தையில் கிடைத்த விலைக்கும் அல்லது உற்பத்திச் செலவோடு கூடிய இலாபத்திற்கும் சந்தையில் கிடைத்த விலைக்கும் இடையே யான மதிப்பு முழுவதையும் வர்த்தகச் சூதாடிகள் சுருட்டிக் கொண்டுவிட்டனர் என்பதை இந்தப் பட்டியலின் வழியாக யாரும் புரிந்துகொள்ள முடியும். தங்கள் மீது திணிக்கப்பட்ட நட்டத்திற்கு ஈடாகத்தான் விவசாயிகள் கடன் தள்ளுபடி கோருகிறார்கள்.

நதி நெருக்கடி என்ற பூச்சாண்டியைக் காட்டி, விவசாயிகளுக்குக் கடன் தள்ளுபடி அளிக்கக்கூடாது என வாதிடும் பொருளாதார மேதைகள், விவசாயிகளுக்கு சந்தையில் இலாபத்தோடு கூடிய விலை கிடைப்பதை உத்தரவாதப்படுத்த வேண்டும்; அல்லது, விவசாயிகளிடமிருந்து கொள்ளையடிக்கப்பட்ட பணத்தை, வர்த்தகச் சூதாடிகளிடமிருந்து பறிமுதல் செய்து தர வேண்டும்.

ஆனால், சொல்லிக் கொள்ளப்படும் சுதந்திர சந்தையின் விதிகளோ, தனியார் வியாபாரிகள் விவசாயிகளிடமிருந்து விளைபொருட்களை அடிமாட்டு விலையில் கொள்முதல் செய்வதைச் சட்டபூர்வ வர்த்தக நடவடிக்கையாக அங்கீகரிக்கிறது. உண்மை இவ்வாறிருக்க, குறைந்தபட்ச ஆதார விலைக்கும் கீழாக விவசாய விளைபொருட்களைக் கொள்முதல் செய்வதை கிரிமினல் குற்றமாகத் தண்டிக்கும் சட்டத்தை இயற்றப் போவதாக பா.ஜ.க. ஆளும் மாநில முதல்வர்கள் உதார்த்தித் திரிகிறார்கள்.

● குப்பன்

வீரிய ரக மிளகாய் சாகுபடி : கம்பெனிக்குப் பணமழை! விவசாயிக்கு கடன் சுமை!!

வீரிய ரக விதை உள்ளிட்ட நவீன தொழில்நுட்பங்களை விவசாயத்தில் புகுத்துவதன் மூலம் விவசாயிகளின் நெருக்கடியைத் தீர்த்துவிடலாம் என்ற யோசனை மூடநம்பிக்கை மட்டுமல்ல, மோசடியானதும் கூட.

“2020-க்குள் விவசாயிகளின் வருமானத்தை இரட்டிப்பாக்குவோம்” என்கிறார் மோடி! இது எப்படி சாத்தியமாகும்? என்ற கேள்விக்கு “குறைந்தளவு நிலம், அதிக மகசூல்” (Less land, more crop) என்று ஒரே வரியில் பதில் சொல்கிறார் “தேசிய வேளாண்மை ஆணையத்தின் தலைவர்” எம்.எஸ்.சுவாமிநாதன்!

நிலத்தடி நீர் வற்றிப்போனது, பருவமழைப் பொய்த்துப் போனது, பன்னாட்டு விதைக் கம்பெனிகளின் விதைகள் மட்டுமே சந்தையில் கிடைப்பது ஆகிய காரணங்களால் “குறைந்தளவு நிலம், அதிக மகசூல்” முறைக்கு இயல்பாகவே விவசாயிகள், மாற வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு ஆளாகி வருகிறார்கள்.

இத்தகைய நிர்ப்பந்தத்திற்குப் பலியான விவசாயிகளில் ஒருவர்தான் கம்பம் பகுதியைச் சேர்ந்த முருகன். இவருக்கு சொந்தமாக நிலமெதுவும் இல்லை. அவரது அனுபவத்தைக் கேட்போம்.

“ஏற்கனவே தக்காளி, பீன்ஸ்னு அடுத்தடுத்து சாகுபடி செஞ்சதுல, போட்ட முதல் கூட கிடைக்கலை. என்னடா பொழைப்புன்னு

எனக்கு ஒரே வெறுப்பாகிப் போச்சுங்க! ஆனா, பக்கத்து தோட்டத்து விவசாயி ஒருத்தர் மிளகாய் பயிரிட்டு ஒரு வருசத்துல 20 லட்சம் ரூபாய் லாபம் எடுத்திருந்தார். நம்மால் மட்டும் ஏன் முடியாது? நாமும் அதே மாதிரி மிளகாய் போடுவோம். அவருக்கு கிடைத்த லாபத்துல பாதி கிடைச்சாலும் இருக்குற கடனை அடைத்து விடலாமே என்று யோசித்தேன்.

வெயில், மழை ஆகியவற்றைத் தாங்கி பத்து மாதம் வரை மகசூல் தரும். காய்கள் பருமனாகவும், கலராகவும் இருப்பதால் சந்தையில் நல்ல விலை கிடைக்கிறது என்பதால் சக விவசாயிகள் எல்லாரும் “சைன்ஜெண்டாவின்-HPH1048” என்ற வீரியராக விதையை சிபாரிசு செய்தார்கள். 20 லட்சம் லாப மடைந்த விவசாயியும் இதே ரகத்தைத் தான் பயிரிட்டிருந்தார். எனவே நானும் சைன்ஜெண்டா விதையையே வாங்கினேன்.

ஒரு மருந்துக் கம்பெனியில கள அதி காரியா வேலை செய்யும் நண்பரிடம் கலந்தாலோசித்தேன். “அவர் சொட்டு நீர் போட்டால் கிணற்றில் தண்ணீர் வற்றிப்போனாலும் குறைந்த நீரில் பாசனம் செய்யலாம். மேலும் உரங்களை சொட்டு நீரிலேயே கலந்துவிடலாம். கூலியாள் செலவு மிச்சமாகும்” என்று ஆலோசனை கூறினார். ஏற்கெனவே பருவமழையும் கண்ணாமூச்சி விளையாட்டு காட்டிவருவதால் நண்பரின் ஆலோசனையின்படி சொட்டுநீர் போட முடிவுசெய்தேன்.

100 சதவீத மானியத்தில் சொட்டுநீர் போட்டுவிடுவோம் என்று வேளாண்மைத்துறை அலுவலகத்திற்குப் போனேன். அங்கு, “சிட்டா, பட்டா, அடங்கல், வரைபடம், சிறுவிவசாயி சான்றிதழ், 2 போட்டோ, எல்லாத்தையும் ரெடி பண்ணிட்டு வாங்க” என்றார்கள்.

சைன்ஜெண்டா-HPH1048 வீரிய ரக மிளகாய் விதை போடப்பட்ட வயற்காடு. (உள்ளே) 320 ரூபாய்க்கு விற்கப்படும் 10 கிராம் கொண்ட சைன்ஜெண்டா வீரிய ரக விதை பாக்கெட்.

உரக்கடை ரசீதுகளும் (இடது), வயலில் தெளித்துக் காலியான பயிர் மருந்து புட்டிகளும். உரம், பூச்சி மருந்து, வளர்ச்சி டானிக் என அறுபது நாளில் ஆன செலவு மட்டும் ரூ.50,000/-

அவங்க கேட்டதையெல்லாம் கொண்டுபோன பிறகு, “நாலு அடிக்கு ஒரு நாற்றுதான் நடனும். 16 எம். எம். ஓஸ்-தான் தருவோம்” என்று கண்டிசன் போட்டார்கள்.

மூனு அடிக்கு ஒரு நாற்றுதானே சார் நடனும். எனக்கு தண்ணீர் குறைவாக இருப்பதால் 12 எம்.எம். ஓஸ் போதும் என்றேன்.

“உங்க சவுரியத்துக்கெல்லாம் கவர்மெண்டுல தர மாட்டாங்க. நாங்க சொல்றத செஞ்சாத்தான் 100 சதவீத மானியம் கிடைக்கும்” என்று சொல்லிவிட்டார்கள்.

விசாரித்துப் பார்த்ததில், வேளாண்மை அதிகாரிகள் - சொட்டுநீர் கம்பெனி - அரசியல்வாதிகள் அப்படின்னு ஒரு பெரிய களவாணிக் கூட்டமே இதுக்குப் பின்னால் இருக்குனு தெரிஞ்சது! வேறு வழியில்லாமல் சொந்த செலவில் ஏக்கருக்கு 50,000 ரூபாய் செலவு செய்து சொட்டுநீர் போட்டுட்டேன்.

10 கிராம் பாக்கட் சைன்ஜெண்டா விதை 320 ரூபாய்! ஒரு ஏக்கருக்கு 14 பாக்கட் வாங்கினேன். நடவு செய்ததிலிருந்து மூன்றுமுறை களையெடுப்பு, வாரத்திற்கு ஒருமுறை 3,000 ரூபாய்க்கு மருந்து, மற்றும் வளர்ச்சி டானிக், 15 நாளுக்கு ஒருமுறை உரம் வாங்க 2,000 ரூபாய், என்று 60 நாட்கள் பம்பரமாகச் சுற்றி செடியைக் கவனித்தேன். இந்த அறுபது நாள் செலவு மட்டும் 50,000 ரூபாய்! இதுவரை என் குடும்பத்திற்கு கூட நான் இவ்வளவு செலவு செய்ததில்லை. இது நாள் வரை வீட்டில் ரேசன் அரிசிதான் சாப்பிடுறோம். ஆனால் வளர்ந்த செடியில் பூவும் காயுமாக நிறைந்து நின்றதைப் பார்த்தபோது, இந்தக் கவலை எல்லாம் பறந்துவிட்டது! இந்த முறை கடனை எல்லாம் அடைத்து விடலாம் என்ற நம்பிக்கை மனதில் தோன்றியது!

கம்பெனிக்காரன் சொன்னது போலவே 15 நாளுக்கு ஒரு முறை 50 மூடை (ஒரு மூடைக்கு சராசரியாக 80 கிலோ) அறுவடை செய்தேன். மொத்தமாகக் கொண்டு போனால் மார்க்கட்டில் விலை கிடைக்காது என்பதால் ஒரு நாளுக்கு 10 மூடை வீதம் காய் பறித்தோம். ஆனா

லும் மார்க்கட்டில் கிலோ 10 ரூபாய்க்குத் தான் விலை போனது. கடந்த வருடம் இதே சீசனில் 40-60 வரை விலை இருந்தது. முதல் அறுவடையில் 400 கிலோவுக்கு வரவு 4,000 ரூபாய்! ஒரு நாளுக்கு 10 பேர் வீதம், 5 நாளுக்கு 50 கூலியாள் சம்பளம் (150 ரூபாய் வீதம்) 7,500 ரூபாய்! மூடையை மார்க்கட்டுக்கு எடுத்துச் செல்லும் ஆட்டோ வாடகை 150 ரூபாய் வீதம் 5 நாளுக்கு 750 ரூபாய்! 100-க்கு 10 ரூபாய் கமிசன் வீதம் 4,000 ரூபாய்க்கு கமிசனாக 400

ரூபாய்! ஆக மொத்தம் செலவு 8,650 ரூபாய்! மொத்தத்தில் நட்டம் 4,650 ரூபாய்! இன்னும் 10 மாதம் இருக்கிறதே... ஒருமாதம் விலை கிடைத்தாலும் எல்லாவற்றையும் சரிக்கட்டி விடலாம் என்று, என்னை நானே தேற்றிக்கொண்டு, அசராமல் விவசாயத்தைத் தொடர்ந்தேன்.

விலை இல்லை என்பதற்காக உரம்- மருந்து செலவை சுருக்க முடியாது. தொடர்ந்து முறையாக விவசாயத்தைக் கவனித்தால்தான் அதிகவிலை இருக்கும்போது நல்ல மகசூலைப் பெறமுடியும்! ஒரு வழியாக, நண்பரின் சிபாரிசால் சின்னமனூரில் உள்ள ஒரு மருந்துக்கடையில் கடனுக்கு உரம்- மருந்து கிடைத்தது. சம்பளத்திற்கு ஆள் விடாமல் நானே மருந்தடித்தேன்.

தொடர்ச்சியாக கூலியாட்களுக்கு வேலை தராவிட்டால், வேறு வேலைக்குப் போய்விடுவார்கள்... காய் பறிக்கும்போது நமக்கு ஆள் கிடைக்காமல் போய் விடும். ஒரு பெண் ஒரு மூடைதான் காய் பறிப்பார். எனவே 10 பெண்களுக்கு தினசரி வேலை கொடுத்தாக வேண்டும். இதற்காக மீதி ஒரு ஏக்கரில் கத்திரி பயிரிட்டேன். நான், என் அம்மா, மனைவி மூவரும் இலவச வேலையாட்கள்!

திடீரென்று ஒருநாள் வந்த எனது நண்பர், “மழை இல்லாததாலும், அதிக வெயிலாக இருப்பதாலும் மிளகாயில் வைரஸ் பரவுகிறது. அது வந்துவிட்டால், செடியைக் காப்பாற்றவே முடியாது. எனவே நான்கு நாளுக்கு ஒருமுறை தனியாக ஒரு மருந்து அடிக்க வேண்டும்” என்று சொன்னார். வாரத்திற்கு ஒரு மருந்து என்பதுபோய், நான்கு நாளுக்கு ஒரு மருந்து என்றாகி விட்டது! மருந்துக்கடையில் கடன் ஏறிக்கொண்டே இருந்தது.

“சாதாரண சம்சாரிகள் எல்லாம் வைரசை சமாளித்து பயிரைக் காப்பாற்ற முடியாது. அதனால் மகசூல் குறைந்து, மார்க்கெட்டுக்கு காய் வரத்துக் குறைந்து போகும். எனவே செலவைப் பார்க்காமல் பராமரிப்பவனுக்குத்தான் நல்ல விலை கிடைக்கும்” என்று சக விவசாயிகள் ஆலோசனை சொன்னார்கள்.

சந்தையில் மிளகாயின் விலை அதளபாதாளத்திற்குச் சரிந்து போனதால், விளைந்த தமது மிளகாயை எரித்து ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தும் ஆந்திர மாநில விவசாயிகள்.

இதற்குப் பிறகு நான் மருந்து வாங்க டீவீலரில் போகும்போதெல்லாம் எத்தனை தோட்டத்தில் வைரலால் மிளகாய் செடி காய்ந்து கிடக்கிறது என்று தேட ஆரம்பித்தேன்! பாதிக்கப்பட்ட தோட்டத்தைப் பார்க்கும்போது மார்க்கட்டில் மிளகாய் விலை எவ்வளவு அதிகரிக்கும் என்று மனம் கணக்குப் போடத் தொடங்கியது!

ஒரு கட்டத்தில், “ச்சே...அவனும் நம்மள மாதிரி கடன் வாங்கித்தானே வெள்ளாமை வச்ச்சிருப்பான்.... அடுத்தவன் நடத்துல நாம லாபக் கணக்குப் பார்க்கிறோமே... எவ்வளவு சின்னப் புத்தி நமக்கு” என்று என் மீதே எனக்கு வெறுப்பு வந்து அந்த எண்ணத்தை விட்டுவிட்டேன்.

7-வது மாதத்தில் தண்ணீர் சுத்தமாக வற்றி விட்டதால், அரை ஏக்கர் மிளகாயையும், அரை ஏக்கர் கத்திரியையும் உழுது அழித்துவிட்டேன். கத்திரியில் ஒரு காய் கூட பறிக்கவில்லை. வெறும் குச்சி மட்டும் தான் இப்போது இருக்கிறது!

மொத்தக் கணக்குப் பார்த்ததில், பத்து மாதத்தில் 3 லட்சம் ரூபாய்க்கு வருமானம் எடுத்திருக்கிறேன். தினசரி வேலையாள் கூலி, எடுப்புக்கூலி, ஆட்டோ வாடகை, கமிசன் ஆகிய வகையில் மொத்த செலவு 3,45,000 ரூபாய்! உரம் - மருந்து செலவு மட்டும் 2,75,000 ரூபாய்! ஆக மொத்தம், செலவு 6,20,000 ரூபாய்! கடைசியில் 3,25,000 ரூபாய் புதிய கடன் பட்டதுதான் என் குடும்பத்தின் பத்து மாத உழைப்புக்கு கிடைத்த பலன்!

மருந்துக் கடையில் இன்னமும் 50,000 ரூபாய் கடன் நிற்கிறது! அதை அடுத்த விவசாயத்தில் தருகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு வரலாம் என்று கடைக்குப் போயிருந்தேன். அங்கு என்னைப் போலவே ஒரு

விவசாயி தவணை சொல்ல வந்திருந்தார். “தம்பி நான் மூணு ஏக்கர்ல மிளகாய் போட்டேன். விலை மட்டும் கிடைத்திருந்தால் கணக்கே வேறு! நமக்கு நேரம் சரியில்லையே” என்றவர், “இந்தக் கடைக்காரன் 15 வருசத்துக்கு முன்னால வேறு ஒரு கடையில் சம்பளத்துக்கு வேலை செய்துக்கிட்டு இருந்தான். இன்னைக்கு ஆறு குடோனில் உரம் - மருந்து வச்ச விக் குறான். அவன் காலில் மண் படாமல் பல கோடிக்கு அதிபதியா இருக்கான். நீயும் நானும் கடன்காரனா வந்து இங்க நிக்கிறோம்” என்று கூறிவிட்டு கடையின் படியேறினார். கஷ்டப்பட்டு சம்பாதித்த பணத்தை பின்பாக்கக்காரனிடம் பறிகொடுத்தவனைப் போல நான் துடித்துப் போனேன்!

முன்னெல்லாம் என் பொண்டாட்டி எப்பப் பாத்தாலும் கடன், கடன்னு வந்து நிக் குறீங்களே தோட்டத்து வருமானத்தை என்ன பண்ணுனீங்க? என்று கணக்கு கேட்டு சண்டை போட்டுக்கிட்டே இருப்பாள். இதுக்காகவே இந்த தடவை வரவு-செலவு பொறுப்பை பொண்டாட்டிகிட்ட கொடுத்துட்டேன். இப்போ வீட்டுல எல்லோரும் என்னை ஒரு நோயாளி மாதிரி பரிதாபமா பாக்குறாங்க! அவமானமா இருக்கு!” என்று முடித்துக் கொண்டார் முருகன்.

●●●

வீரிய ரகங்களும், நவீன தொழில்நுட்பமும் உற்பத்தியைப் பெருக்கலாம். விளைபொருளின் விலையை தீர்மானிப்பது யார்? உலக வர்த்தக கழக ஒப்பந்தப்படி, அரசு தலையிட்டு விலை நிர்ணயம் செய்வதும் கொள்முதல் செய்வதும் நியாயமற்ற வணிக நடவடிக்கைகள். விலை நிர்ணயம் செய்தால் அந்த விலைக்கு அரசு தான் கொள்முதல் செய்யவேண்டும். தானியக் கொள்முதலையே நிறுத்தி வரும் அரசு, மிளகாயையா கொள்முதல் செய்யும்? அல்லது அரசு நிர்ணயிக்கும் விலையில் மண்டிக்காரனோ, பன்னாட்டு நிறுவனமோ கொள்முதல் செய்யப் போகிறார்களா?

புதப்படுத்தப்பட்ட உணவுகளுக்கான சந்தை உலகளவில் அதிகரித்து வருவதையடுத்து நிறமூட்டியாகவும், கார மணத்திற்காகவும் உலகளவில் மிளகாயின் தேவை அதிகரித்து வருகிறது. மருத்துவத் துறையிலும் மிளகாய் பயன்பட்டு வருகிறது! இத்தேவையை ஈடுகட்டவே சைன்ஜெண்டா நிறுவனம் இந்தியாவின் சந்தையைக் கைப்பற்றி வருகிறது. சைன்ஜெண்டா போன்ற கார்ப்பரேட்டுகளின் வருமானம்தான் மோடி ஆட்சியில் இரட்டிப்பாகி வருகிறது.

● மாறன்

கண்ணாடியைத் தீருப்பினால் ஆடலோ ஓடுமா?

நாடெங்கும் குளிர்பதனக் கிடங்குகளை உருவாக்கிவிட்டால், விலை வீழ்ச்சியிலிருந்து விவசாயிகள் தப்பிவிட முடியும் என்ற வல்லுநர்களின் ஆலோசனை நகைப்புக்குரியது.

பவன் குமார், மேற்கு உ.பி.யிலுள்ள ஹாபூர் பகுதியைச் சேர்ந்த விவசாயி. இவர் கடந்த ஆண்டு அக்டோபரில் 12 ஏக்கர் அளவில் உருளைக்கிழங்கு சாகுபடி செய்திருந்தார். இந்த ஆண்டு பிப்ரவரி மாதத்தில் 1,200 குவிண்டால் அளவிற்கு அமோகமான விளைச்சல் அவருக்குக் கிடைத்தது. எனினும், அறுவடை செய்த உருளைக்கிழங்கை உடனடியாக பவன் குமாரால் விற்க முடியவில்லை. காரணம், மோடியின் பணமதிப்பு நீக்க நடவடிக்கை.

கடந்த ஆண்டு நவம்பருக்கு முன்பாக ஒரு கிலோ உருளைக்கிழங்கை ரூ.10 தொடங்கி ரூ.12 வரை விவசாயிகளால் விற்க முடிந்தது. பணமதிப்பு நீக்க நடவடிக்கைக்குப் பிறகு, இந்த விலை ரூ.6-லிருந்து ரூ.8-ஆகச் சரிந்து விழுந்தது. பவன் குமாருக்கு ஒரு கிலோ உருளைக்கிழங்கை உற்பத்தி செய்ய ஐந்து ரூபாய் வரை செலவாகியிருந்த நிலையில், ஆறு ரூபாய்க்கு உருளைக்கிழங்கை விற்பது தனக்குக் கட்டுப்படியாகாது எனக் கருதிய அவர், தனது விளைச்சல் முழுவதையும் குளிர்பதனக் கிடங்கில் சேமித்து வைத்துவிட்டு, கோடைக்காலம் தொடங்கியவுடன் விற்கலாம் என முடிவெடுத்தார்.

தனது விளைச்சல் முழுவதையும் ஐம்பது, ஐம்பது கிலோவாக 2,200 மூட்டைகளில் கட்டி, அவற்றைக் குளிர்பதனக் கிடங்கில் கொண்டு சேர்த்தார். 50

கிலோ கொண்ட ஒரு மூட்டை உருளைக்கிழங்கை நான்கு மாதம் முதல் ஆறு மாதங்கள் வரை சேமித்து வைப்பதற்குக் குறைந்தபட்ச வாடகை நூற்று முப்பது ரூபாய். சாக்கு விலை, சேமிப்புக் கிடங்கிற்கான வாடகை, வயலில் இருந்து உருளைக்கிழங்கைச் சேமிப்பு கிடங்கிற்கு எடுத்துச் செல்வதற்கான போக்குவரத்துக் கூலி எல்லாம் சேர்த்து பவன் குமாரின் உற்பத்திச் செலவை அதிகரித்தபோதும், கோடையில் விலை அதிகரிக்கும் என்ற நம்பிக்கை பவன் குமாருக்கு இருந்தது.

ஆனால், அவரது நம்பிக்கையில் மண்தான் விழுந்தது. பவன் குமார் சேமித்து வைத்திருந்த உருளைக்கிழங்கை கிலோ இரண்டு ரூபாய்க்கு (மூட்டைக்கு நூறு ரூபாய்) விலை பேசினார்கள் கமிசன் ஏஜெண்டுகள். அந்த விலை, ஒரு மூட்டை உருளைக்கிழங்கைச் சேமித்து வைக்கச் செலுத்த வேண்டிய வாடகைக்குக் கூட ஈடாகாததால், பவன் குமார் உருளைக்கிழங்கு மூட்டைகளைச் சேமிப்புக் கிடங்கிலிருந்து திரும்ப எடுக்கவில்லை.

பவன்குமாருக்கு ஏற்கெனவே எட்டு இலட்ச ரூபாய் வங்கிக் கடன் நிலுவையில் உள்ளது. உருளைக்கிழங்கு விளைச்சலால் பழைய கடனோடு புதிய கடன் சேர்ந்ததுதான் அவர் கண்ட பலன்.

பவன்குமார் ஒரு உதாரணம். அலிகாரைச் சேர்ந்த சாஹூகர் சிங் இன்னொரு உதாரணம்; ஹாபூரைச் சேர்ந்த ஓம் தத் சிங் மற்றொரு உதாரணம். இப்படி, “சேமித்து வைத்தால் நல்ல விலை பெறலாம்” என நம்பி ஏமாந்த பல்லாயிரம் விவசாயிகளை மேற்கு உ.பி.யிலும் பஞ்சாபிலும் அரியானாவிலும் காண முடியும்.

குளிர்சூட்டப்பட்ட விவசாய விளைபொருள் சேமிப்புக் கிடங்கு.

உண்மை இவ்வாறிருக்க, நமது பொருளாதார மேதைகளோ, “இந்தியாவில் போதிய அளவிற்குச் சேமிப்புக் கிடங்குகள் இருந்திருந்தால், விவசாயிகளுக்கு இந்தத் துன்பம் ஏற்பட்டிருக்காது” என நீட்டி முழங்கி வருகிறார்கள்.

குளிர்பதன சேமிப்புக் கிடங்குகள் விவசாய விளைபொருட்களை அழகாமல், கெட்டுப் போகாமல் பாதுகாக்கலாம். ஆனால், விவசாயிகளுக்கு இலாபம் தரத்தக்க விலையைப் பெற்றுக் கொடுக்கும் மந்திரக் கோல் அவைகளிடம் கிடையாது.

● ஆர்.ஆர்.

வளர்ச்சியின் பெயரால் பின்னப்படும் சதீவலை!

விவசாயிகளின் வருமானத்தை இரட்டிப்பாக்குவோம் என்ற மோடி அரசின் கவர்ச்சிகரமான முழக்கத்தின் பின்னே இந்திய விவசாயத்தையும், விவசாயிகளையும் கார்ப்பரேட் கம்பெனிகளுக்குப் பலிகடாவாக்கும் க்யூச்சிகள் மறைந்துள்ளன.

“2022-ஆம் ஆண்டுக்குள் விவசாயிகளின் வருமானத்தைத் தமது அரசு இரட்டிப்பாக்கப் போவதாக” அறிவித்திருக்கிறார், பிரதமர் நரேந்திர மோடி. “இதற்காக ஏழு அம்சங்களைக் கொண்ட ஒரு திட்டத்தை மோடி அரசு செயல்படுத்தி வருவதாக” விளக்கமளித்திருக்கிறார், சுற்றுப்புறச் சூழல் அமைச்சர் பிரகாஷ் ஜவ்லேகர்.

“விவசாய விளைபொருட்களுக்கு நியாயமான விலை வேண்டுமென”க் கோரி வட இந்திய மாநிலங்களில், குறிப்பாக மகாராஷ்டிராவிலும், மத்தியப் பிரதேசத்திலும் விவசாயிகள் கலகத்தில் இறங்கிய சூழ்நிலையில், இப்படிப்பட்டதொரு தேன் தடவிய அறிவிப்பைத் திரும்பத்திரும்பக் கூறி வருகிறது, மோடி அரசு. அடுத்த ஐந்தாண்டுகளுக்குள் இந்த அறிவிப்பு நனவாகிவிடுமா, குறு, சிறு விவசாயிகளுக்கு இந்த அறிவிப்பால் பலன் கிட்டுமா என்பதையெல்லாம் கீறிப் பார்க்கும் முன்பாக, இந்த அறிவிப்பை வெளியிட்டிருக்கும் மோடி அரசின் யோக்கியதையை உரசிப் பார்த்துவிடுவோம்.

2014-ஆம் ஆண்டு நடந்த நாடாளுமன்றத் தேர்தலுக்காக பா.ஜ.க. வெளியிட்ட தேர்தல் அறிக்கையில், “நாங்கள் ஆட்சிக்கு வந்தால், விவசாய விளைபொருட்களின் உற்பத்திச் செலவைவிடக் கூடுதலாக 50 சதவீதத்தைச் சேர்த்து விலையை நிர்ணயிப்போம்” என வாக்குறுதி அளித்தது, அக்கட்சி. ஆனால், ஆட்சியைப் பிடித்த பிறகு, விவ

சாய விளைபொருட்களுக்கு விலை நிர்ணயிப்பது தொடர்பாக உச்ச நீதிமன்றத்தில் நடந்துவந்த வழக்கில், “எம். எஸ்.சுவாமிநாதன் அளித்துள்ள பரிந்துரையின்படி, விவசாயிகளுக்கு 50 சதவீத இலாபம் கிடைக்கும்படி விவசாய விளைபொருட்களுக்கு விலை நிர்ணயம் செய்ய முடியாது” என எழுதிக் கொடுத்தது, மோடி அரசு.

“விவசாய நிலங்களின் மீதான விவசாயிகள் உரிமையைப் பாதுகாக்கக் கூடிய தேசிய நிலக் கொள்கை வகுக்கப்படும்” என்பது பா.ஜ.க. அளித்திருந்த மற்றொரு வாக்குறுதி. ஆட்சியைப் பிடித்த பிறகோ, தட்டைத் திருப்பிப் போட்டுத் தட்டியது, மோடி அரசு. முந்தைய காங்கிரசு கூட்டணி ஆட்சியில் நிறைவேற்றப்பட்டிருந்த புதிய நிலம் கையகப்படுத்தும் சட்டத்தை கார்ப்பரேட் முதலாளிகள் விரும்பியபடி திருத்தி, நிலத்தின் மீதான விவசாயிகளின் உரிமையைப் பறிக்க முயன்றது, பா.ஜ.க. திருத்தப்பட்ட அச்சட்டம் நாடாளுமன்ற மேலவையில் பா.ஜ.க.விற்குப் பெரும் பான்மை பலம் இல்லாததன் காரணமாக நடைமுறைக்கு வரவில்லை.

“நூறு நாள் வேலைத் திட்டத்தை விவசாயப் பணிகளோடு இணைத்து, அத்திட்டத்தை ஆக்கபூர்வமானதாக மாற்றுவோம்” என்பது இன்னொரு வாக்குறுதி. ஆனால், மோடி பிரதமர் ஆன மறுநிமிடமே, “அத்திட்டம் இந்தியாவில் வறுமையை நிரந்தரமாக்கும் நினைவுச்சின்னம்” எனச் சாடினார். அதோடு, அத்திட்டத்திற்கான நிதி ஒதுக்கீடு, மொத்த வேலைநாட்கள் ஆகியவற்றையும் கணிசமாகக் குறைத்தது, அவரது அரசு.

காங்கிரசு கூட்டணி ஆட்சியில் நூறு நாள் வேலைத் திட்டத்தின் கீழ் 2009-10 ஆம் ஆண்டில் 2.8 கோடி பேருக்கு வேலைவாய்ப்பு அளிக்கப்பட்டது. இவ் வேலைவாய்ப்பு 2013-14 ஆம் ஆண்டில் 2.2 கோடி பேராகச் சரிந்து, மோடியின் ஆட்சியில் (2014-15) 1.66 கோடி பேராகச் சுருங்கிவிட்டது. மகாத்மா காந்தி கிராமப்புற வேலைவாய்ப்பு உறுதிச் சட்டத்தின்படி, தொழிலாளர்களுக்குப் பதினைந்து நாட்களுக்குள் கூலியை

மோடி அரசு கொண்டுவந்த நிலம் கையகப்படுத்தும் சட்டத் திருத்தத்தை எதிர்த்து டெல்லியில் உள்ள ஜந்தர்மந்தர் பகுதியில் வடமாநில விவசாயிகள் நடத்திய ஆர்ப்பாட்டம். (கோப்புப் படம்)

நூறு நாள் வேலைத் திட்டக் கூலியை உடனடியாக வழங்க வேண்டும் என்பது உள்ளிட்ட கோரிக்கைகளை வலியுறுத்தி, அகில இந்திய விவசாயத் தொழிலாளர் சங்கம் காவேரிப்பட்டினம் வட்டார வளர்ச்சி அலுவலகத்தின் முன் நடத்திய ஆர்ப்பாட்டம். (கோப்புப் படம்)

வழங்கவேண்டும். ஆனால், மோடி ஆட்சியில் இந்தக் கூலி ஆறு மாதங்கள் முடிந்த பிறகும் வழங்கப்படாததால், “செய்த வேலைக்குக் கூலி கொடு” எனக் கோரி நாடெங்கும் போராட்டங்கள் நடந்துவருகின்றன.

காங்கிரசு கூட்டணி ஆட்சியில், விவசாயிகள், பழங்குடியின மக்களின் போராட்டங்கள் காரணமாகப் பல்வேறு தொழில் திட்டங்களுக்குச் சுற்றுப்புறச் சூழல் அனுமதி வழங்கப்படாமல் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தன. மோடி பிரதமராகப் பதவியேற்றவுடனேயே, சுற்றுப்புறச் சூழல் விதிகளின் காரணமாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த திட்டங்களுக்குத் தடையில்லாமல் அனுமதி கிடைக்கும்படிச் சட்டத் திருத்தங்களைச் செய்து, இதுவொரு பேரழிவுக்கான ஆட்சி என நாட்டு மக்களுக்குப் புரிய வைத்தார்.

கவர்ச்சிகரமான தேர்தல் வாக்குறுதிகளை அளித்து ஓட்டுப் பொறுக்குவதும், அதிகாரத்திற்கு வந்த பின்னர் அத்தேர்தல் வாக்குறுதிகளைக் காற்றில் பறக்க விடுவதும் அனைத்து ஓட்டுக்கட்சிகளும் வேறுபாடின்றிக் கையாளும் தந்திரம் என்றபோதும், பா.ஜ.க.வும், மோடியும் இந்த நரித்தனத்தில் எந்த எல்லைக்கும் செல்லத் துணிந்தவர்கள் என்பதை இதிலிருந்து யாரும் புரிந்துகொள்ள முடியும். மோடியின் வாக்குறுதி மோசடிகளுக்கு மேலும் ஆதாரம் வேண்டுமென்றால், “சுவில் வங்கிகளில் இந்தியர்கள் போட்டுள்ள கருப்புப் பணத்தை மீட்டு, ஒவ்வொரு ஏழை இந்தியனின் வங்கிக் கணக்கிலும் பதினைந்து இலட்ச ரூபாயைப் போடுவோம்” என மோடி அளித்த வாக்குறுதி என்ன வாயிற்று என்பதை நினைவுபடுத்திக் கொள்ளுங்கள்.

உ.பி. தேர்தல் பிரச்சாரத்தில், “தாங்கள் ஆட்சிக்கு வந்தால் விவசாயக் கடன் தள்ளுபடி செய்யப்படும்; அதற்கான நிதியை மைய அரசு ஒதுக்கும்” என்று வாக்குறுதி அளித்தார் மோடி. கடன் தள்ளுபடி என்ற சொற்

கள் மோடியின் வாயிலிருந்து வந்தபொழுது, அதனைக் கைதட்டி வரவேற்ற பா.ஜ.க.வும் அதிகார வர்க்கமும், அதே சொற்கள் சாதாரண விவசாயிகளிடமிருந்து போராட்ட முழக்கமாக வந்தபோது கண்டித்தார்கள், அவமானப்படுத்தினார்கள். “கடன் தள்ளுபடி கேட்பது இப்பொழுது வாடிக்கையாகிவிட்டது” எனத் தனது சொத்தே பறிபோனது போல விவசாயிகளைக் கொச்சைப்படுத்தினார், வெங்கய்ய நாயுடு. “கடன் வாங்கினால், அதனைக் கட்ட வேண்டாம். தள்ளுபடி செய்துவிடுவார்கள் என்ற கலாச்சாரத்தை ஏற்படுத்துகிறார்கள்” என அறம் குறித்து உபதேசித்தார் ரிசர்வ் வங்கி ஆளுநர் உர்ஜித் பட்டேல். “கடன் தள்ளுபடிக்கு மத்திய

அரசு நிதி ஒதுக்காது” எனக் காரியம் முடிந்த பிறகு கையை விரித்தார் நிதியமைச்சர் அருண் ஜெட்லி.

எம்.எஸ்.சுவாமிநாதன் அளித்த பரிந்துரையை நிறைவேற்றவில்லை என்பது மட்டுமல்ல, விளைபொருட்களுக்கான ஆதார விலை சந்தையில் கிடைப்பதைக் கூட உத்தரவாதப்படுத்த மறுத்துவருகிறது, மோடி அரசு. நெல், கோதுமை, கரும்பு உள்ளிட்டு 23 பயிர்களுக்கு குறைந்தபட்ச ஆதார விலையை மைய அரசு நிர்ணயித்தபோதும், நெல்லையும், கோதுமையையும் தவிர மற்ற பயிர்களை அரசு நேரடியாகக் கொள்முதல் செய்வதில்லை. அந்த இரண்டு பயிர்களுக்கும் கூட வெளிச்சந்தையில் ஆதார விலை கிடைப்பதில்லை.

குறிப்பாக, இந்த ஆண்டில் ஒரு குவிண்டால் கோதுமைக்கு ரூ.1,625 ஆதார விலையாக நிர்ணயிக்கப்பட்டது. ஆனால், மத்தியப் பிரதேச மாநிலத்தில் வெளிச்சந்தையில் ஒரு குவிண்டால் கோதுமையின் விலை ரூ.1,200-ஐத் தாண்டவில்லை. இந்தச் சரிவுக்கு விளைச்சல் அதிகரிப்பைக் காரணம் காட்டுகிறார்கள், பொருளாதார நிபுணர்கள். ஆனால், அது உண்மையல்ல. விவசாயிகளிடமிருந்து கோதுமையைக் கொள்முதல் செய்யாமல், நொண்டிக் காரணங்களைக் கூறி, அவர்களை வெளிச்சந்தைக்குத் தள்ளிவிட்ட அரசின் கபடத்தனமும், கோதுமை இறக்குமதிக்குத் தரப்பட்ட சலுகையும் தான் இந்தச் சரிவின் பின்னூள் உண்மைகள்.

கோதுமைக்கு விதிக்கப்பட்டிருந்த 25 சதவீத இறக்குமதித் தீர்வையை மோடி அரசு முதலில் 10 சதவீதமாகக் குறைத்து, பின்னர் அதனை முற்றிலுமாக நீக்கியது. உள்நாட்டில் கோதுமை உற்பத்தி அதிகரித்த பின்னும் இத்தீர்வையை உடனடியாக உயர்த்தாமல் காலத்தைக் கடத்திவிட்டு, விவசாயிகளின் போராட்டம் வெடிக்கவிருந்த சூழ்நிலையில் 10 சதவீதமாக நிர்ண

தமிழக விவசாயம் கடுமையான வறட்சியால் பாதிக்கப்பட்டது குறித்து மைய அரசு அதிகாரிகள் நடத்திய கண்துடைப்பு ஆய்வு. (கோப்புப் படம்)

யித்தது. துவரம் பருப்பின் விலை வீழ்ச்சிக்கும் இறக்குமதி அளிக்கப்பட்ட அதீதமான சலுகை முக்கிய காரணமாகும். விவசாயிகளின் நலனைவிட, இறக்குமதியாளர்களின் இலாபம் சரிந்துவிடாமல் காப்பாற்றுவதில் தான் மோடி அரசு அக்கறை காட்டியது.

ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஆதார விலை அதிகரிக்கப்பட்டாலும் (அந்த அதிகரிப்பு உற்பத்திச் செலவை ஈடுகட்டுகிறது என்பது தனியொரு விவாதப் பொருள்) விவசாயிகளுக்குக் கிடைக்கும் வருமானம் சரிவதாகக் குறிப்பிடுகிறது, விவசாயத் துறை அமைச்சகத்தின் அறிக்கை. குறிப்பாக, நெல் விளையும் 18 மாநிலங்களில், ஏழு மாநிலங்களில் மட்டும் தான் நிகர வருமானம் சற்று அதிகரித்திருக்கிறது. நிகர வருமானம் ஆறு மாநிலங்களில் கணிசமாகக் குறைந்திருக்கிறது. ஐந்து மாநில விவசாயிகள் நெல் விளைச்சலில் நட்டமடைந்திருக்கிறார்கள்.

மேலும், கரும்பு, பருத்தி, உளுந்து, சோளம் ஆகிய பயிர்களிலிருந்து விவசாயிகளுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய சராசரி இலாபம் சரிவது மோடி ஆட்சியில் மிகவும் தீவிரமடைந்திருப்பதை விவசாய விளைபொருள் உற்பத்திச் செலவு மற்றும் விலை ஆணையத்தின் அறிக்கைகளிலிருந்து பெற முடியும்.

விதை, உரம், பூச்சி மருந்து உள்ளிட்ட இடுபொருட்களின் விலை ஏற்றம்தான் இந்த வருமானச் சரிவுக்கு அடிப்படை காரணம். கடந்த இருபத்தைந்து ஆண்டுகளில் யூரியாவின் விலை 69 சதவீதமும், டி.ஏ.பி. உரத்தின் விலை 300 சதவீதமும், பொட்டாஷ் உரத்தின் விலை 600 சதவீதமும் அதிகரித்திருக்கின்றன. இவற்றுக்கு அளிக்கப்படும் மானியத்தை வெட்டுவதில் தீவிரமாக இயங்கும் மைய அரசு, அவற்றின் சந்தை விலையைக் கட்டுப்படுத்த ஒரு துரும்பைக்கூட எடுத்துப் போடுவதில்லை. இதன் காரணமாக அதிகரிக்கும் உற்பத்திச் செலவுக்கு ஏற்ற ஆதார விலை நிர்ணயிக்கப்படுவதில்லை. நிர்ணயிக்கப்படும் குறைவான ஆதார விலையும் வெளிச்சந்தையில் கிடைப்பதை உத்தரவாதப்படுத்துவதில்லை என்ற சூழலில் விவசாயிகளின் வருமானம் சரிந்து, கடன் அதிகரிப்பது தொடர்கதையாகிவிட்டது.

ஏழை விவசாயிகளுக்கு விவசாயத்திலிருந்து வரும் வருமானம் சரிந்துவரும் நிலையில், அவர்களுக்குக் கால்நடை வளர்ப்புதான் கைகொடுத்து வருகிறது. இந்த நிலையில் மாட்டைச் சந்தையில் விற்பதற்குத் தடை போட்டுவிட்டு, இன்னொருபுறத்தில் விவசாயிகளின் வருமானத்தை அடுத்த ஐந்தாண்டுகளில் இரட்டிப்பாக்கப் போவதாக மோடி அறிவித்திருப்பது மோசடியானது, குரூரமானது.

தேசிய மாதிரி கணக்கெடுப்பின் படி, கால் ஏக்கர் முதல் 1 ஏக்கர் வரையிலும் நிலம் வைத்திருக்கும் குறு விவசாயிகளின் வருமானத்தோடு ஒப்பிடும் பொழுது, 10 ஏக்கர் முதல் 25 ஏக்கர் வரையிலும் வைத்திருக்கும் பெரிய விவசாயிகளின் வருமானம் கடந்த பத்தாண்டுகளில் இரண்டு மடங்கு அதிகரித்திருக்கிறது. இவர்களுள் எந்தப் பிரிவு, வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த விவசாயிகளின் வருமானத்தை மோடி இரட்டிப்பாக்கப் போகிறார்? மேலும், இன்று விவசாய உற்பத்தியிலும், உணவுப் பொருட்களைப் பதப்படுத்தும் தொழிலும் இறங்கியிருக்கும் கார்ப்பரேட் நிறுவனங்களுக்கூட விவசாயிகளாக வகைப்படுத்தப்படும் நிலையில், மோடி கார்ப்பரேட் விவசாயிக்காகப் பேசுகிறாரா, கடன்பட்டு நிற்கும் விவசாயிக்காகப் பேசுகிறாரா என்பதை உடைத்துப் பார்க்க வேண்டும்.

விவசாயக் கடனை விரிவுபடுத்துவது, விவசாயக் காப்பீடு திட்டங்களைப் பரவலாக்குவது, விவசாயத்தில் புதிய தொழில்நுட்பங்களைப் புகுத்துவது என்ற ஏழு அம்சத் திட்டத்தின் மூலம் விவசாயிகளின் வருமானத்தை இரட்டிப்பாக்கப் போவதாக அறிவித்திருக்கிறது, மோடி அரசு. இவையெல்லாம் புதிய சரக்கல்ல. ஊசிப் போன இட்லியை உதிர்த்து உப்புமாவாக்கித் தரப் பார்க்கிறார், மோடி.

பொதுத்துறை வங்கிகள் விவசாயத்திற்கு வழங்கும் மொத்தக்கடனில், ரூ.25,000 வரையிலும் சிறு, குறு, நடுத்தர விவசாயிகளுக்கு வழங்கும் கடனின் பங்கு 2005-ஆம் ஆண்டுகளில் 23 சதவீதமாக இருந்தது. இப்பங்கு 2013-ஆம் ஆண்டில் 4.3 சதவீதமாகச் சரிந்துவிட்டது. இன்னொருபுறத்திலோ, ஒரு கோடிக்கு மேல் வழங்கப்படும் கடன்களின் பங்கு 7.5 சதவீதத்திலிருந்து (2005-இல்) 10 சதவீதமாக (2013-இல்) அதிகரித்திருக்கிறது. எனவே, வங்கிக் கடனை விரிவுபடுத்துவது என்பது புதுப் பணக்கார விவசாயிகள் அல்லது விவசாயத் துறைக்குள் நுழைந்திருக்கும் கார்ப்பரேட் நிறுவனங்களுக்கு வங்கிப் பணத்தை வாரி வழங்குவதாகவே முடியும்.

மன்மோகன் சிங் அரசு நடைமுறைப்படுத்திய பழைய பயிர்க் காப்பீடு திட்டமும் சரி, மோடி கொண்டு வந்திருக்கும் புதிய விரிவுபடுத்தப்பட்ட பயிர்க் காப்பீடு திட்டமும் சரி, இரண்டுமே தனியார் காப்பீடு நிறுவனங்களுக்கு அரசின் நிதியை மானியமாக அள்ளிக் கொடுக்கும் சதி என்பதைப் பல்வேறு தரவு

களோடு நிறுவியிருக்கிறது, மும்பையிலிருந்து வெளி வரும் ஆஸ்பெக்ட்ஸ் ஆஃப் இந்தியாஸ் எக்கானமி இதழ். குறிப்பாக, பயிர்க் காப்பீடு என்பது அசாதாரணமான இயற்கைச் சீற்றங்களால் சிறு, குறு, நடுத்தர விவசாயிகளுக்கு ஏற்படும் நட்டத்திலிருந்து, அவர்களைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பை அரசு முற்றிலும் கைகழுவி விட்டு, அவர்களின் தலையெழுத்தைத் தனியார் நிதி நிறுவனங்களிடம் தாரை வார்ப்பதாகும்.

விவசாயத்தில் புதிய தொழில்நுட்பங்களைப் புகுத்துவது என்பது இந்திய விவசாயிகள் மீதான பன்னாட்டு விவசாய கம்பெனிகளின் பிடியை மென்மேலும் இறுக்குவது தவிர வேறில்லை.

விவசாய உற்பத்தியை அதிகரிப்பது, வருமானத்தை அதிகரிப்பது என்ற மோடியின் அறிவிப்பெல்லாம் சிறு, குறு விவசாயிகளின் நலனை நோக்கமாகக் கொண்டதல்ல. அது மட்டுமன்றி, இந்திய விவசாயத்தில் பல கோடி சிறு, குறு விவசாயிகள் இன்னும் நீடித்திருப்பதை அனுமதிக்கக் கூடாதென்று வெளிப்படையாகவே அறிவிக்கிறார்கள், மோடியின் ஏகாதிபத்திய எஜமானர்கள். இக்குறு, சிறு, நடுத்தர விவசாயிகளை விவசாயத்திலிருந்து அப்புறப்படுத்திவிட்டு, விவசாயத்தை கார்ப்பரேட் பண்ணைமயமாக்குவதை நோக்கமாகக் கொண்டு செயல்படுகிறார்கள், அவர்கள். இதற்காகவே, குறைவான நிலம், அதிகமான விளைச்சல் (Less land, More crop) என்ற புதிய விவசாயக் கொள்கையை அறிவித்திருக்கிறார்கள்.

மேலும், விவசாயிகள் உற்பத்தியாளர்கள் சங்கம் (Farmers Producers Organisation) என்ற பெயரில் அமைப்புகளை ஏற்படுத்தி, அதில் குறு, சிறு விவசாயிகளை உறுப்பினர்களாக்கி, அதன் வழியாக அவர்களை விவசாய கம்பெனிகளுக்குக் குத்தகை விவசாயிகளாக மாற்றும் திட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதற்காக அரசு சாரா நிறுவனங்கள் இந்தியாவெங்கும் இறக்கிவிடப்பட்டுள்ளன. தமிழகத்தில் இதுவரை 40 விவசாயிகள் உற்பத்தியாளர்கள் சங்கங்கள் பதிவு செய்யப்பட்டு, அவை திருவண்ணாமலை, காஞ்சிபுரம், திண்டுக்கல், நாகப்பட்டினம் மாவட்டங்களில் செயல்பட்டும் வருகின்றன. தமிழகத்தில் 30 இலட்சம் விவசாயிகளை இச்சங்கங்களில் உறுப்பினராக்குவது எதிர்காலத் திட்டமாக அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

உரம் மற்றும் உணவு மானியம் வெட்டு, உணவுப் பொருள் இறக்குமதிக்குத் தாராள அனுமதி, உணவுப் பொருள் கொள்முதல் சட்டத்தைத் தனியார் கார்ப்பரேட் நிறுவனங்களுக்குச் சாதகமாகத் திருத்துவது, உணவுப் பதப்படுத்தும் தொழிலில் 100 சதவீத அந்நிய முதலீடை அனுமதிப்பது என ஏற்கெனவே விவசாயத்துறையில் திணிக்கப்பட்டிருக்கும் சீர்திருத்தங்கள்தான், சிறு விவசாயிகளின் வாழ்க்கையைச் சூதாட்டமாக்கி, அவர்களைப் பெரும் கடன் சுமைக்குள்ளும், தற்கொலைச் சாவுக்குள்ளும் தள்ளிவிட்டிருக்கிறது. இப்பொழுது, அவர்களின் துயரத்தைப் போக்குவது, வருமானத்தை இரட்டிப்பாக்குவது என்ற போர்வையில் அவர்களை விவசாயத்திலிருந்து அப்புறப்படுத்தும் நடவடிக்கைகளைத் தொடங்கியிருக்கிறது, மோடி அரசு.

நாபார்டு வங்கியின் துணை அமைப்பான சிறு விவசாயிகள் விவசாய வர்த்தகக் கூட்டமைப்பின் நிர்வாக இயக்குநர் பிரவேஷ் ஷர்மாவால் தொடங்கி வைக்கப்படும் வெள்ளியங்கிரி உழவன் - உற்பத்தியாளர் நிறுவனம்.

இந்த நடவடிக்கை இந்திய விவசாயிகளுக்கு மட்டும் எதிரானது அல்ல. இந்திய விவசாயத்தை கார்ப்பரேட்மயமாக்குவதன் வழியாக, இந்திய உணவுக் கழகத்தையும் உணவுப் பொருட்களை அரசு கொள்முதல் செய்வதையும் முற்றிலுமாக முடக்குவது, நிறுத்துவது; ரேஷன் கடைகளைக் காட்சிப் பொருளாக்குவது, வெளிச் சந்தையில் உணவுப் பொருட்களின் விலையைத் தாறுமாறாக ஏற்றுவது என்ற தொடர் அபாயகரமான விளைவுகளை ஏற்படுத்த வல்லது. இக்கார்ப்பரேட்மயமாக்கம், இதுவரை இந்திய ஏழை மக்களுக்கு அரைகுறையான உணவுப் பாதுகாப்பையும் ரத்து செய்து, அவர்களைப் பட்டினிப் படுகுழிக்குள் தள்ள வல்லது.

நரேந்திர மோடியும், ஆர்.எஸ்.எஸ். பரிவாரங்களும் தமது இயல்பிலேயே விவசாயிகளுக்கு எதிரான வலதுசாரி பொருளாதராகக் கொள்கையைக் கொண்டவர்கள் என்பதாலும், அக்கும்பலுக்கு நாடாளுமன்ற மக்களவையில் பெரும்பான்மை பலம் இருப்பதோடு, நீதிமன்றங்களும், கார்ப்பரேட் ஊடகங்களும் பக்கபலமாக இருப்பதால், இந்திய விவசாயத்தை கார்ப்பரேட்மயமாக்கும் நடவடிக்கைகளைத் துரித கதியில் எடுக்க விழைகிறார்கள்.

விவசாயிகளை விவசாயத்தை விட்டு வெளியேற்றுவது என்பதுதான் இந்த நடவடிக்கையின் பொருள். பணமதிப்பழிப்பு, விலை வீழ்ச்சி, கடன் சுமை, மாடு விற்பனை தடை, மீதேன், நெடுவாசல் என்பன போன்றவை ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்பற்ற தனித்தனி பிரச்சினைகள் அல்ல. இவை அனைத்தும் கிராமப்புறத்திலிருந்து விவசாயிகளை நெட்டித்தள்ளி வெளியேற்றுவதற்கான வாயில்கள்.

எனவே, விவசாயிகள் இந்த அரசிடம் நீதியோ நிவாரணமோ கோரிப்பயனில்லை. வெளியேற மறுக்கும் விவசாயிகள் இந்த அரசின் அதிகாரத்தை கேள்விக்குள்ளாக்குவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. மோடி அரசின் நடவடிக்கைகள் இதைவிடக் குறைவானதொரு கோரிக்கையை வைக்க விவசாயிகளை அனுமதிக்கவில்லை

● ரஹீம்

விவசாயிகளின் அழிவில்தான் நாடு வல்லரசாகும்!

இந்திய விவசாயிகள் போண்டியாகி அழியத்தான் வேண்டும். இதைத் தடுப்பதுதான் இந்தியாவைத் தேவையில்லாமல் வறுமையில் வைத்திருப்பதாகக் குமறுகிறார்கள், ஆளும் வர்க்க அறிவாளிகள்.

ஃபோர்ப்ஸ் - அமெரிக்காவிலிருந்து வெளிவரும் உலக முதலாளி வர்க்கத்தின் பத்திரிகை. சமீபத்தில் ம.பி., மகாராட்டிரா விவசாயிகள் போராட்டம் தீவிரமாக நடந்து கொண்டிருந்தபோது, அந்தப் பத்திரிகை வெளியிட்ட கட்டுரையின் சுருக்கப்பட்ட மொழியாக்கம் இது.

●●●

இந்திய விவசாயிகள் போராடுகிறார்கள். அரசு தலையிட வேண்டுமென்ற கோரிக்கைகள் வைக்கப்படுகின்றன. இந்த இடத்தில் எல்லோருக்கும் ஒரு விசயத்தை தெளிவுபடுத்த வேண்டியிருக்கிறது. இந்திய விவசாயிகள் போண்டியாகி அழியத்தான் வேண்டும். அதை தடுக்க முடியாது. ஏனென்றால், பொருளாதார வளர்ச்சி என்பதே இப்படித்தான் நடக்கும்.

அதிகமான உழைப்பாளிகள் தேவைப்படுகின்ற, மழையை நம்பி நடைபெறுகின்ற, உற்பத்தி திறன் குறைந்த இந்த விவசாயத்தை தலைமுழுகிவிட்டு, விவசாயிகள் வெளியேறட்டும். தொழிற்சாலை வேலை அல்லது சேவைத்துறை வேலை என்பன போன்ற உருப்படியான வேலை ஏதாவது இருந்தால் அதைச் செய்யட்டும்.

இந்த மாற்றத்தை முடிந்த அளவுக்கு துன்பமில்லாமல் சாதிக்க வேண்டும் என்பது உண்மைதான். ஆனால், இந்த மாற்றத்தை தடுப்பதென்பது நம் எல்லோரையும் தேவையில்லாமல் வறுமையில் வைத்திருக்கிறது. ஒரு தொழிலை செய்து வாழ முடியவில்லை என்றால், வேறு தொழிலுக்கு மாறிக்கொள்ள வேண்டும். இது சொல்லிப் புரிய

கோடிக்கணக்கான குறு, சிறு விவசாயிகளையும் அவர்களது உடலுழைப்பையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு சிதறுண்ட அளவில் நடந்து வரும் இந்திய விவசாயம்.

வைக்க வேண்டிய விசயமா என்ன? நீ காலாவதியாகிப்போன சாட்டைக்குச்சி உற்பத்தியில் ஈடுபட்டிருந்தாலும் சரி, விவசாயத்தில் ஈடுபட்டிருந்தாலும் சரி, இதுதான் நியதி.

மகாராட்டிர முதல்வர் 30,000 கோடி ரூபாய் கடன் தள்ளுபடி அறிவித்திருக்கிறார். ம.பி. முதல்வர் விளைபொருட்களின் விலை வீழ்ச்சியிலிருந்து விவசாயிகளைக் காப்பாற்ற 1000 கோடி ரூபாய் நிதி ஒதுக்கியிருக்கிறார்... இவையெல்லாம் விவசாயத்தை ஒரு நடவடிக்கை என்ற முறையில் காப்பாற்றும். ஆனால் அந்த நடவடிக்கை, உற்பத்தி திறன் குறைந்த, உழைப்பாளிகள் அதிகம் தேவைப்படுகின்ற நடவடிக்கையாகவே இருக்கும். அதுதான் நமக்குத் தேவையில்லை என்கிறோம். ஒவ்வொரு மணி நேர மனித உழைப்பின் உற்பத்தி திறனும் அதிகரிக்க அதிகரிக்கத்தான் நம்முடைய வாழ்க்கைத்தரம் உயரும். விசயம் மிகவும் எளிமையானது. அதிகமாக உற்பத்தி செய்தால்தான் அதிகமாக நுகர முடியும்.

உற்பத்தி திறன் அதிகரித்தால் பயனடைபவர்கள் யார்? உற்பத்தி செய்பவர்கள்தான். பால் குருக்மேன் கூறுவதைப் போல, உழைப்பின் உற்பத்தி திறன் அமெரிக்காவில் இருப்பதைப் போலவே உலகெங்கும் இருக்குமானால், ஒரு

“சுமார் 50%-க்கும் மேற்பட்ட இந்தியர்கள் இந்த விளங்காத உற்பத்தி திறன் குறைந்த விவசாயத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் ஓட்டும் இருக்கிறது. அதனாலென்ன, பொருளாதார விதிகள் ஓட்டுக்குக் கட்டுப்படுவதில்லை. அதனால்தான் சொல்கிறோம், விவசாயத்தை விட்டு வெளியேறுங்கள்” என்கிறது, ஃபோர்ப்ஸ் இதழ்.

வேலைக்கு அமெரிக்கா வில் கிடைக்கின்ற ஊதியம் அனைவருக்கும் கிடைக்கும்.

ம.பி. முதல்வரை சந்தித்திருக்கும் விவசாய சங்கத் தலைவர் தேவ் நாராயண் பட்டேல், கடன் தள்ளுபடி கேட்டிருப்பதாகவும், குறைந்த பட்ச ஆதரவு விலை கேட்டிருப்பதாகவும் கூறியிருக்கிறார்.

கடன் என்பது விவசாயத்தின் உள்ளீடு பொருளுக்கான செலவுகளில் ஒன்று. விலை என்பது உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருளின் மதிப்பு. உற்பத்திச் செலவுகளைக் காட்டிலும் பொருளின் விலை குறைவாக இருக்கிறது என்றால், அந்த வியாபாரம் நட்டத்தில் நடக்கிறது என்று பொருள். இந்த விசயத்தை இன்னும் ஒருபடி மேலே எடுத்துச் செல்லுங்கள். ஒரு பொருளாதாரத்தில் நட்டத்தை ஏற்படுத்துபவர்கள், மதிப்பை குறைக்கிறார்கள். அதன் மூலம் நம் அனைவரையும் அவர்கள் ஏழையாக்குகிறார்கள்.

மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி என்றால் என்ன தெரியுமா? அது உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருட்களின் மதிப்பு அல்ல. உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருட்களின் மதிப்பிலிருந்து, உற்பத்திக்கான உள்ளீடு பொருட்கள் உள்ளிட்ட உற்பத்தி செலவுகளை கழித்தால் கிடைப்பதுதான் அது. அது மட்டும்தான் கூட்டப்பட்ட மதிப்பு. நட்டம் என்பது என்ன? நட்டம் என்பது குறைக்கப்பட்ட மதிப்பு. அது மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியை குறைக்கிறது.

ஒரு பொருளாதாரத்தில் நாம் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட மதிப்பைத்தான் நுகர்கிறோம். நட்டம் ஏற்படுத்துகின்ற (விவசாய) நடவடிக்கைகளினால் உற்பத்தி செய்யப்படும் மதிப்பு குறைகின்றது என்றால், நாம் குறைவான மதிப்பை நுகர்கிறோம் என்று பொருள். நாம் ஏழையாக்கப்படுகிறோம்.

ம.பி. முதல்வர் அமைதியை நிலைநாட்ட உண்ணாவிரதம் இருக்கிறாராம். காங்கிரஸ் தலைவர் ஜோதி ராஜித்ய சிந்தியா பா.ஜ.க. அரசின் விவசாயி விரோத கொள்கையை எதிர்த்து உண்ணாவிரதமாம். இதன் பின்னால் இருக்கும் அரசியல் காரணங்கள் நமக்குப் புரியாமல் இல்லை.

சுமார் 50% -க்கும் மேற்பட்ட இந்தியர்கள் இந்த விளங்காத உற்பத்தி திறன் குறைந்த விவசாயத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் ஓட்டும் இருக்கிறது. அதனாலென்ன, பொருளாதார விதிகள் ஓட்டுக்கு கட்டுப்படுவதில்லை. அதனால்தான் சொல்கிறோம், விவசாயத்தை விட்டு வெளியேறுங்கள்.

நிலங்கள் சிதறிப் போகாமல் பரந்த அளவிலும், மிக நவீன முறையிலும் அமெரிக்காவில் நடந்துவரும் முதலாளித்துவ பண்ணைகள்.

உருப்படியான, உற்பத்தித் திறன் கூடிய வேறு ஏதாவது ஒரு தொழிலைச் செய்யுங்கள்.

விவசாயத்துறை வல்லுநர் தேவிந்தர் சர்மா கீழ்க் கண்டவாறு கூறுகிறார். “விவசாயிகள் கூடுதல் வருவாய் ஈட்டுவதை அரசு விரும்பவில்லை. ஏனென்றால், தனது பொருளாதார சீர்திருத்த நடவடிக்கைகளுக்கு அது உகந்ததாக இல்லையென அரசு கருதுகிறது.”

“கடந்த பல ஆண்டுகளாக விவசாயத் துறையை அரசு திட்டமிட்டே போண்டியாக்கியிருக்கிறது. நமது பொருளாதாரக் கொள்கை வகுப்பாளர்கள், தொழில்துறைக்கு குறைந்த கூலியில் ஆட்கள் வேண்டும் என்பதற்காக, விவசாயத்திலிருந்து மக்களை வெளியேற்றி நகர்ப்புறத்தை நோக்கித் துரத்துகிறார்கள். பண வீக்கம் ஏற்பட்டு விடக்கூடாது என்பதற்காக, உணவுப் பொருட்களின் விலைகள் உயர விடாமல் வேண்டுமென்றே தடுக்கிறார்கள்.”

“தனியார்மய, தாராளமயக் கொள்கைகளின் அடிப்படையிலான பொருளாதார சீர்திருத்த நடவடிக்கைகளுக்கு இந்திய விவசாயம் ஒத்துவரவில்லை. விவசாய வருமானம் அதிகரித்தால், விவசாயிகளின் பொருளாதார நிலை உயர்ந்து விடும். அப்படி நடக்கக் கூடாது என்பதுதான் அரசின் விருப்பம். மக்கள் விவசாயத்தை விட்டு வெளியேற வேண்டும் என்பதுதான் அவர்களது விருப்பம்.”

பொருளாதாரத்தில் என்ன நடக்க வேண்டும் என்று நாமும் விரும்புகிறோமோ, அதை தேவிந்தர் சர்மா தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார் - இரண்டு சிறிய விசயங்களைத் தவிர.

முதலாவதாக, தற்போது நடந்து கொண்டிருக்கும் விவசாயிகள் வெளியேற்றத்தை அவர் எதிர்க்கிறார். நாமோ இதுதான் நடக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறோம்.

இரண்டாவதாக, தொழில்துறைக்கு குறைந்த கூலியில் தொழிலாளர்கள் வேண்டும் என்பதற்காக விவ

விளைபொருட்களுக்கு இலாபம் அளிக்கக்கூடிய விலையை நிர்ணயம் செய்யுமாறு அரசை வலியுறுத்தி கோரியுள்ள ஒழுங்குமுறை விற்பனைக் கூடத்தின் முன்பாக அப்பகுதி சிறு விவசாயிகள் நடத்திய ஆர்ப்பாட்டம்.

சாயிகளை விவசாயத்தை விட்டு நாம் வெளியேற்று வதாக அவர் சொல்கிறார். அது தவறு. நாம் அவர்களுக்கு அதிக ஊதியம் அளிக்க விரும்புகிறோம். விவசாயத்தைக் காட்டிலும் உற்பத்தித் திறன் கூடிய பணிகளில் அவர்களை ஈடுபடுத்துவதன் மூலம் அதை செய்ய விரும்புகிறோம். நமக்கு கொஞ்சம் விவசாயிகள் போதும் என்கிறோம். பெரும்பாலான மற்றவர்கள் வேறு காரியங்கள் செய்யலாம் என்கிறோம். அதனால்தான் விவசாயத்தில் தொடர்ந்து நீடிக்கும்பொருட்டு விவசாயிகளுக்கு மானியம் கொடுப்பதை நாம் விரும்பவில்லை.

ஒரு நாட்டிடமோ, மக்களிடமோ செல்வம் கொழிக்கவேண்டும் என்று நாம் விரும்பினால் என்ன செய்ய வேண்டும்? அதிக உழைப்பாளிகள் தேவைப்படுகின்ற, உற்பத்தித் திறன் குறைந்த விவசாயத்திலிருந்து வெளியேறி, உற்பத்தித் திறன் மிகுந்த வேறு தொழில்களுக்கு மாறிக்கொள்ள வேண்டும். பணக்கார நாடுகளான அமெரிக்காவிலும் பிரிட்டனிலும் முறையே 1%, 2% மக்கள்தான் விவசாயத்தில் இருக்கிறார்கள். அந்த நாடுகளின் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் விவசாயத்தின் பங்கும் 1%, 2% தான். அதனால்தான் பொருளாதாரத்தின் மற்ற துறைகளில் உள்ளவர்கள் சராசரியாக எந்த அளவு உற்பத்தித் திறன் வாய்ந்தவர்களாக இருக்கிறார்களோ, அதே அளவுக்கு உற்பத்தித் திறன் வாய்ந்தவர்களாக அங்கே விவசாயிகளும் இருக்கிறார்கள். மொத்தமாக பார்க்கும்போது, அந்த நாடுகளின் பொருளாதாரங்களில், மதிப்பு எவ்வளவு கூட்டப்படுகிறதோ கிட்டத்தட்ட அதற்கு சமமான அளவுக்குத்தான் உழைப்பு பயன்படுத்தப்படுகிறது.

இந்தியாவைப் பாருங்கள். இங்கே மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் சுமார் 15% தான் விவசாயத்திலிருந்து வருகிறது. ஆனால் இதில் ஈடுபட்டிருக்கும் மக்கள் தொகையோ 50% க்கும் மேல். மற்ற பணக்கார நாடுகளைப் போல இந்தியாவும் பணக்கார நாடாக மாற வேண்டுமானால், உழைப்புக்கும் உற்பத்தி செய்யப்படும் மதிப்புக்கும் இடையிலான விகிதம் பணக்

“இந்திய விவசாயி உற்பத்திப் பொருளின் மதிப்பைக் கூட்டவில்லை” என்று குற்றம் சாட்டுகிறது, ஃபோர்ப்ஸ் இதழ். விவசாய விளைபொருளின் மதிப்பை வேண்டுமென்றே குறைத்து வைத்திருப்பதற்கு பொறுப்பு இந்த அரசு. விளைபொருளின் “பரிவர்த்தனை மதிப்பு”க்கு, அதன் மீது எந்தக் கட்டுப்பாடும் இல்லாத விவசாயியைப் பொறுப்பாக்குகின்ற இந்த அயோக்கியத்தனத்தின் பெயர்தான் முதலாளித்துவப் பொருளாதாரக் கோட்பாடு.

கார நாடுகளில் உள்ளதைப் போல மாற வேண்டும். செல்வச் செழிப்பு அடைவது என்பதன் பொருள் அது தான். இந்திய மக்கள் தொகையின் பெரும்பான்மையினர், கழனிச் சேற்றில் நின்று கொண்டிருப்பதை விட்டு விட்டு, அதைக்காட்டிலும் உருப்படியான வேறு ஏதாவது தொழிலை செய்ய முடியுமா என்று பார்க்க வேண்டும்.

விவசாயம் செய்து பிழைக்க முடியவில்லையா? வேறு எதையாவது செய்ய. இதை சொல்லித்தான் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமா? இந்தியாவில் இந்த மாற்றம் சுமுகமாக நடந்தேறினால் நல்லது. ஆனால், அவர்கள் விவசாயியாக நீடிப்பதற்காக அவர்களுக்கு மானியம் கொடுத்துக் கொண்டிருக்க முடியாது.

(But India's Farmers Should Go Bust, That's How Economic Development Works, Tim Worstall, Forbes, 6.11.2017
கட்டுரையின் சுருக்கப்பட்ட தமிழாக்கம்)

●●●

இக்கட்டுரையைப் படித்த வாசகர்களில் பலர் ஆத்திரமடைந்திருக்கலாம். இந்தக் கட்டுரையில் கூறப்பட்டிருப்பவையெல்லாம் இந்திய விவசாயம் பற்றிய அந்தக் கட்டுரையாளரின் கருத்துகள் மட்டுமல்ல, இதுதான் நேற்றைய மன்மோகன் அரசின் கருத்து, இன்றைய மோடி அரசின் கருத்து. நரசிம்ம ராவ் ஆட்சிக் காலத்தில் காட் ஒப்பந்தம் கையெழுத்தான நாளிலிருந்து உலக வங்கியும் உலக வர்த்தகக் கழகமும் இந்த திசையில்தான் இந்திய விவசாயத்தை இழுத்துச் சென்றுகொண்டிருக்கின்றன.

இந்தக் கட்டுரையை படித்து முடித்துவிட்டு, இதே இதழில் வெளியிடப்பட்டிருக்கும் “விவசாய நெருக்கடிக்குத் தீர்வு - எந்தப் பாதையில்?” என்ற கட்டுரையையும் சேர்த்துப் படித்துப் பாருங்கள். ஃபோர்ப்ஸ் இதழ் கூறும் கருத்தைத் தான் மோடி அரசு வரிக்கு வரி வழிமொழிகிறது என்பதை அந்தக் கட்டுரையில் நீங்கள் ஆதாரபூர்வமாகத் தெரிந்து கொள்ள முடியும்.

ஃபோர்ப்ஸ் கட்டுரை, இந்திய விவசாயத்தை எப்படி மாற்றியமைத்தால், அது முதலாளித்துவத்துக்கு இலாபம்

தரும் என்ற கண்ணோட்டத்திலிருந்து பிரச்சினையைப் பரிசீலிக்கிறது. “விவசாய நெருக்கடிக்குத் தீர்வு - எந்தப் பாதையில்?” என்ற கட்டுரை, விவசாயத்திலும், தொழில்துறையிலும் என்னவிதமான மாற்றங்களைக் கொண்டுவந்தால், விவசாயிகளுக்கு நலம் பயக்கும் என்ற கண்ணோட்டத்திலிருந்து பிரச்சினையைப் பரிசீலிக்கிறது. இரண்டும் இரண்டு விதமான வர்க்கப் பார்வைகள்.

“இந்திய விவசாயி உற்பத்திப் பொருளின் மதிப்பைக் கூட்டவில்லை” என்று குற்றம் சாட்டுகிறார் கட்டுரையாளர். விவசாய விளைபொருளின் மதிப்பை வேண்டுமென்றே குறைத்து வைத்திருப்பதற்கு பொறுப்பு இந்த அரசு. இதனால் ஆதாய மடைபவர்கள் பன்னாட்டு நிறுவனங்கள், கமிசன் மண்டிக்காரர்கள். விளைபொருளின் “பரிவர்த்தனை மதிப்பு”க்கு, அதன் மீது எந்தக் கட்டுப்பாடும் இல்லாத விவசாயியைப் பொறுப்பாக்குகின்ற இந்த அயோக்கியத்தனத்தின் பெயர்தான் முதலாளித்துவப் பொருளாதாரக் கோட்பாடு.

முதலாளித்துவப் பொருளாதாரப் பார்வை தோற்று சந்திசிரித்து விட்டது. கட்டுரையாளரின் கருத்துகள் அபத்தமானவை. இதைச் சொல்வதற்கு ஒருவர் பொருளாதார வல்லுநராக இருக்கத் தேவையில்லை. அதனை மக்கள் தமது சொந்த அனுபவத்திலேயே கூறிவிட முடியும்.

சுதந்திரமான சந்தை ஒன்று நிலவுவது போலவும், வேண்டல் - வழங்கல் அடிப்படையிலான பொருளாதார விதிகள் மட்டுமே சந்தையை இயக்குவது போலவும், அந்த விதிகளுக்குக் கட்டுப்பட விவசாயிகள் மறுப்பதைப் போலவும், சுதந்திரச் சந்தையின் விதிகளுக்குப் புறம்பாக அவர்களுக்கு அரசாங்கம் மானியம் வழங்கிக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருப்பதைப் போலவும் கட்டுரையாளர் படம் காட்டுகிறார்.

இவை அத்தனையும் வரிக்கு வரி பொய். அரசியல் அதிகாரத்தால் வளைக்கப்படாத “சுதந்திரச் சந்தை” என்று ஒன்று எங்கும் இல்லை. உலக வர்த்தகக் கழகத்தின் ஒருதலைப்பட்சமான விதிமுறைகளில் தொடங்கி டிரம்பின் “கொள்கை” வரை இதைப் புரிந்து கொள்ள நம்முன் ஆயிரம் சான்றுகள் இருக்கின்றன. உள்நாட்டில் மோடி அரசின் துணையுடன் இயற்கை வளங்களை, பொதுத்துறைகளை, வங்கி சேமிப்புகளைத் திருட முடியும், சட்டங்களை வளைக்க முடியும் என்பதற்கு அதானியும் அம்பானியும் சான்று கூறுகிறார்கள்.

இந்தியத் தரகு முதலாளிகளாகட்டும், பன்னாட்டு முதலாளிகளாகட்டும், இவர்கள் தொழில் தொடங்குவதற்கு சாலை, மின்சாரம், கடன் எல்லாம் கொடுத்து, இலாப உத்தரவாதமும் கொடுக்கிறது அரசு. இவை அனைத்தும் மக்களின் வரிப் பணத்திலிருந்து போடப்படும் பிச்சை. சப்பிரைம் நெருக்கடி என்ற திருட்டின் விளைவாக போண்டியாகிப்போன பன்னாட்டு வங்கிகளும் தொழில்களும் தத்தம் நாட்டு அரசாங்கங்களிடம் பிச்சை எடுத்துத்தான் பிழைத்துக் கொண்டன. உலகத் தொழிலாளர்கள், விவசாயிகளின் மானியத்தில் (அல்லது திருட்டில்) வயிறு வளர்க்கும் முதலாளித்துவத்தின் பிரதிநிதியான ஃபோர்ப்ஸ் கட்டுரையாளராகட்டும், நம்மூர் வெங்கய்யா நாயுடுவாகட்டும், விவசாயிகள் சலுகை கோருவதாக இவர்கள் விமரிசிப்பது பின் வாயால் சிரிப்பதற்கு மட்டுமே தகுதியான நகைச்சுவை.

மைய மற்றும் மாநில அரசுகள் வழங்கும் உணவு மானியம் குறு, சிறு விவசாயிகளின் வாழ்க்கையில் மட்டுமல்ல, கோடிக்கணக்கான இந்திய மக்களின் பசியை ஆற்றுவதிலும் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது.

“அதிகமாக உற்பத்தி செய்தால்தான் அதிகமாக நுகர முடியும்” என்கிறார் கட்டுரையாளர். அதிகமாக உற்பத்தி செய்வதன் விளைவு - பட்டினி என்ற விசித்திரத்தைச் சாதித்திருப்பதே முதலாளித்துவம்தான் என்கின்ற பாலபாடம் கூடத் தெரியாமல் அவர் உளறுகிறார்.

வெங்காயம் முதல் தானியங்கள் வரை அனைத்தையும் விவசாயிகள் அதிகமாக உற்பத்தி செய்யவில்லையா? கிலோ 11 பைசா என்று வெங்காயத்தின் விலை வீழ்ந்ததற்கு யார் பொறுப்பு? இதற்கும் விவசாயிதான் பொறுப்பு என்கிறார் கட்டுரையாளர். சந்தை விலையைக் காட்டிலும் குறைவான செலவில் உற்பத்தி செய்யத் தவறியது விவசாயியின் பொறுப்பாம். இதனால் ஜி.டி.பி. வீழ்ந்து நாட்டு மக்கள் எல்லோரும் ஏழையாகி விட்டார்களாம்.

விலை வீழ்ச்சியினால் விவசாயிகள் கொத்துக்கொத்தாகத் தற்கொலை செய்து கொண்டிருக்கும்போது, ஜி.டி.பி. வீழ்ந்துவிட்டதாகப் பேசும் மனிதனை, பைத்தியம் என்றோ, இரக்கமற்ற கயவன் என்றோ நீங்கள் கருதலாம். எதுவாக இருந்தாலும், அது, அந்தக் கட்டுரையாளர் மட்டுமல்ல, மோடி அரசும்தான் அதன் பொருளாதார வல்லுநர்களும் கூடத்தான் என்பதை நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

விவசாயத்தில் உற்பத்திச் செலவு அதிகமாவதற்குக் காரணம் சிறுவிகித உற்பத்தியாம். எல்லாவற்றையும் காப்பீரேட்பண்ணைகளாக மாற்றினால்தான் விவசாயம் இலாபகரமாக இருக்குமாம். அதாவது, “விவசாயிகளையெல்லாம் விவசாயத்தை விட்டு விரட்டினால்தான், விவசாயம் இலாபகரமாக இருக்கும்” என்பதே கட்டுரையாளர் கருத்து. மோடி அரசின் கருத்தும் அதுதான்.

● சூரியன்

விவசாய நெருக்கடிக்குத் தீர்வு எந்தப் பாதையில்?

விவசாயிகளால் ஆட்சியாளர்கள் கடைப்பிடித்துவரும் அணுகுமுறை அவர்களை விவசாயத்திலிருந்து தூக்கி வீசுகிறது. மாறாக, பாட்டாளி வர்க்க அணுகுமுறையோ விவசாயிகளை முன்முயற்சியுள்ள குடிமக்களாக, மாற்றத்தின் தூதர்களாகப் பார்க்கிறது.

விவசாயத்துறை நெருக்கடியைப் பற்றிப் பேசும்போது, பேசுபவர்கள் அனைவருக்கும் அந்தப் பொருள் குறித்து கருத்தொற்றுமை நிலவுவதாக எண்ணிக் கொள்கிறோம். அது உண்மையல்ல. விவசாயத்துறை நெருக்கடியைத் தீர்ப்பதாக கூறிக்கொள்ளும் ஆளும் வர்க்க திட்டங்கள் அனைத்துமே விவசாயப் பிரச்சினை வேறு, அதில் ஈடுபடுகின்ற விவசாயிகளின் பிரச்சினை வேறு என்று இரண்டையும் பிரித்து விடுகின்றன. எனவே, அவர்கள் முன்வைக்கின்ற தீர்வுகள், எதிர்காலத்தில் விவசாயத் துறையை விழுங்க இருப்பவர்களுடைய லாபத்தையும் உற்பத்தியையும் அதிகரிப்பது என்ற கண்ணோட்டத்திலேயே அமைந்திருக்கின்றன. விவசாயிகளின் வருமானத்தை இரட்டிப்பாக்குவேன் என்று மோடி கூறுவது இந்தப் பொருளில்தான். தற்போது விவசாயத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் விவசாயிகளின் வாழ்க்கையையும் உற்பத்தித் திறனையும் உயர்த்துவது பற்றி மோடி பேசவில்லை.

உண்மையைச் சொல்வதென்றால், ஆட்சியாளர்கள் தாங்கள் கொண்டுவர விரும்பும் மாற்றத்துக்கு மிகப்பெரிய இடையூறே விவசாயிகள்தான் என்று கருதுகிறார்கள். விவசாயம் என்ற பெருங்கடலில், கொள்ளை லாபம் தரக்கூடிய சில தீவுகளை பன்னாட்டு மூலதனத்தின் பங்கேற்புடன் உருவாக்குவதுதான் அவர்கள் திட்டம். இதற்கு வெளியே இருக்கின்ற ஆகப் பெரும்பான்மையான இந்த நாட்டின் விவசாயிகள், வேலை தேடி நாடோடிகளாக அலைந்து மெல்ல மக்கி மடியட்டும் என்பதுதான் அவர்களது திட்டம். எனவேதான், ஆளும் வர்க்கத்தின் இந்த திட்டம் விவசாயிகளின் கடுமையான எதிர்ப்பை எதிர்கொண்டு வருகின்றது.

பஞ்சாபில் கடன் சுமையால் தற்கொலை செய்து கொண்ட விவசாயிகளின் குடும்பங்களுக்கு உரிய நட்ட ஈடு வழங்கக் கோரி, அம்மாநிலத்தின் பதிண்டா மாவட்ட ஆட்சியர் அலுவலகம் முன்பு நடந்த ஆர்ப்பாட்டம். (கோப்புப் படம்)

விவசாயிகளையோ, தொழிலாளர்களையோ ஆளும் வர்க்கம் எப்படிப் பார்க்கிறது? அரசாங்கமோ அல்லது சந்தையோ அளிக்கின்ற தூண்டுதலுக்கேற்ப உழைத்து, தங்களுக்கு லாபத்தை ஈட்டித் தருவதுதான் அவர்களது பிறவிக்கடன் என்று பார்க்கிறது. ஆனால் விவசாயிகள் ஜடங்கள் அல்ல, அவர்கள் சமூக மனிதர்கள். அவர்களுடைய அறிவும் அனுபவமும் அளப்பரியது. இருப்பினும் நடப்பில் உள்ள சமூக உறவுகள் அவர்களது முழு ஆற்றலையும் வெளிக்கொணர் முடியாமல் தடுக்கிறது.

எனவே, விவசாயிகள் பிரச்சினை தொடர்பான கேள்விகளை பரிசீலிக்கும்போது, அவற்றை தற்போது நிலவும் சூழலை வைத்து மட்டும் பார்க்கக் கூடாது. அதனை ஒரு நிகழ்ச்சிப்போக்காக பார்ப்பதுடன், பொருளாதாரத்தின் மற்ற துறைகளுடன் இணைத்தும் அதனைப் பார்க்க வேண்டும். விவசாயிகளை எந்த ஜீபும்பா வேலையாலும் பணக்காரர்களாக்க முடியாது. நாட்டின் மொத்தப் பொருளாதார வளர்ச்சியில் விவசாயிகளையும் ஊக்கமான பங்கேற்பாளர்களாக்குவதுதான் நமது நோக்கமாக இருக்க முடியும்.

2012-13ஆம் ஆண்டுக்கான பொருளாதார ஆய்வு அளிக்கும் புள்ளி விவரத்தின்படி, மொத்த வேலைவாய்ப்பில் விவசாய வேலைவாய்ப்பின் பங்கு 52%. தேசிய அளவில் தமது உழைப்பின் மூலம் ஒரு தொழிலாளி உருவாக்கும் சராசரி மதிப்பில் 29 விழுக்காட்டைத்தான் ஒரு விவசாயியின் உழைப்பு உருவாக்குகிறது. அதே நேரத்தில் நிதித்துறை, காப்பீடு, ரியல் எஸ்டேட் போன்ற துறைகளில் பணியாற்றுவோர் உருவாக்கும் சராசரி மதிப்பு, ஒரு விவசாயத் தொழிலாளி உருவாக்கும் மதிப்பைப்போல 25 மடங்கு அதிகம். அதே போல தொழிலாளர்களின் 85% அமைப்பு ரீதியாகத் திரட்டப்படாதவர்கள். இவர்கள் தமது உழைப்பின் மூலம் உருவாக்கும் மதிப்பு என்பது அமைப்பு ரீதியாகத் திரட்டப்பட்ட தொழிலாளர்கள் உருவாக்கும் மதிப்பில் 5.1%

அதாவது, விவசாயத்திலிருந்து வெளியேறி அமைப்பு ரீதியாகத் திரட்டப்படாத தொழிலாளிகளாக மாறுபவர்களுடைய வாழ்க்கை எந்த விதத்திலும் மேம்படுவதில்லை என்பதையே மேற்கண்ட புள்ளிவிவரம் காட்டுகிறது. இன்னொரு முனையில், மிகவும் குறைவான பேர்களுக்கே வேலை வாய்ப்பளிக்கும் நிதித்துறை போன்ற ஒட்டுண்ணித் துறைகள், தேசிய வருமானத்தின் பெரும்பங்கை விழுங்குகின்றன.

வளர்ச்சி என்ற பெயரில் அழிவு

உற்பத்தியை அதிகப்படுத்த இரண்டு வழிகள் உள்ளன. தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கையை அதிகரிப்பதன் மூலம் உற்பத்தியை அதிகரிக்கலாம். அல்லது ஒரு தொழிலாளியின் உற்பத்தி திறனை அதிகரிப்பதன் மூலமும் உற்பத்தியை அதிகரிக்கலாம். உற்பத்தியை அதிகரிக்க எந்த வழியைத் தேர்ந்தெடுப்பது என்ற பார்வையில் உள்ள வேறுபாடுதான், வளர்ச்சி பற்றிய இரண்டு முரண்பட்ட கண்ணோட்டங்களுக்கு காரணமாகிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட பாதையைத் தேர்ந்தெடுப்பதன் மூலம் யார் ஆதாயமடைகிறார்கள் என்பதுதான் எந்த வளர்ச்சிப் பாதை என்பதைத் தீர்மானிக்கிறது.

இந்திய ஆளும் வர்க்கத்தின் கண்ணோட்டத்தின் படி விவசாயமும் அமைப்பு ரீதியில் இல்லாத தொழில்களும் உற்பத்தித் திறன் குறைந்த தொழில்கள். இவற்றின் உற்பத்திக்கு எந்த பாதிப்பும் ஏற்படாமலேயே இவற்றில் ஈடுபட்டிருக்கும் விவசாயிகள் மற்றும் தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கையைக் குறைக்கலாம். அவ்வாறு அவர்களை வெளியேற்றினால் மட்டும்தான், போடப்பட்டிருக்கும் முதலீட்டிற்கு கிடைக்கின்ற லாபத்தை அதிகரிக்க முடியும்.

முதலீட்டின் மீதான லாபத்தை அதிகரிப்பது என்பதன் பொருள், கார்ப்பரேட் திட்டங்களுக்காக நிலத்தை கட்டாயமாக கையகப்படுத்துதல், நிலத்தைக் குவித்து பண்ணைகளை உருவாக்குதல், விவசாயம் சார்ந்த வணிகங்களில் கார்ப்பரேட்டுகளை நுழைத்தல், சிறு தொழில்களை அழித்தல், சில்லறை வணிகத்தில் பன்னாட்டு நிறுவனங்களை நுழைத்தல் என்பவைதான். விவசாயம் மற்றும் சிறு தொழில்களிலிருந்து வெளியேற்றப்படுவோருக்கு மற்ற துறைகளில் தானாகவே வேலை கிடைத்துவிடும் என்பதுதான் சுதந்திர சந்தையின் விதி என்கிறார்கள் ஆளும் வர்க்க பொருளாதார வல்லுநர்களின் கருத்து. ஆனால் தாராளமயக் கொள்கைகள் அமலாகத் தொடங்கி 25 ஆண்டுகள் ஆன பின்னரும் இந்த விதி வேலை செய்யவில்லையே, ஏன்

தமிழகத்தில் உள்ள கதிராமங்கலம் கிராமத்திலிருந்து ஓ.என்.ஜி.சி. நிறுவனத்தை வெளியேறக் கோரி நடந்துவரும் போராட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக சிறுவர்கள் நடத்திய ஆர்ப்பாட்டம்.

என்று கேட்டால், தொழிலாளர் நல சட்டங்கள், நில உச்ச வரம்பு சட்டம், சிறு தொழில்களுக்குப் பாதுகாப்பு என்பன போன்ற சுதந்திர சந்தைக் கோட்பாட்டுக்கு எதிரான சட்டங்களை அகற்றி விட்டால், முழு வேலை வாய்ப்பு உடனே பெருகும் என்கிறார்கள்.

“ஒரு அளவுக்கு மேல் விவசாயத்தால் வேலை வாய்ப்பு வழங்க முடியாது. எனவே மக்கள் தொகையை விவசாயத்திலிருந்து வெளியேற்றி, விவசாயம் சாராத தொழில்களுக்கு அனுப்புவது மிகமிக அவசியம்” என்று கூறுகிறது நிதி ஆயோக்-இன் வல்லுநர் குழு அறிக்கை (மார்ச், 2016).

“இந்தியாவில் எண்ணற்ற சிறு நிறுவனங்கள் தொடர்ந்து சிறு நிறுவனங்களாகவே நீடிக்கின்றன. அவை கவுரமாக செத்துப்போவதற்கு அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. சிறிய விவசாய நிலங்கள் போதிய வருவாய் தருவதில்லை. அவற்றை (கார்ப்பரேட் பண்ணைகளுக்கு) குத்தகைக்கு விடவும் (சட்டம்) அனுமதிப்பதில்லை. விவசாயத்துக்கு மென்மேலும் மானியங்கள் வழங்கப்படுகின்றன. நகரமயமாக்கத்தை தடுக்கும் பொருட்டு கிராமங்களுக்கு நிதி ஒதுக்கீடு செய்வது அரசின் நிதிச்சுமையை அதிகரிக்கிறது” என்று கூறும் மைய அரசின் 2012-13 பொருளாதார ஆய்வறிக்கை, இதற்கான மாற்றையும் முன்வைக்கிறது.

“விவசாயத்தில் ஈடுபடுவோரின் எண்ணிக்கையை குறைக்க வேண்டும். பெரும் பண்ணைகளை உருவாக்கி மூலதனத்தையும் தொழில்நுட்பத்தையும் புகுத்த வேண்டும். தோட்டத்தொழில், பால் பண்ணைகள், இறைச்சித் தொழில் ஆகியவற்றை வளர்ப்பதன் மூலம்தான் விவசாயத்துறையை ஆரோக்கியமானதாக மாற்ற முடியும்” என்கிறது.

ஆந்திராவின் புதிய தலைநகராக அமராவதி நகரை நிர்மாணிப்பதற்காக விவசாய நிலங்கள் கையகப்படுத்துவதற்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்து விவசாயிகள் நடத்திய ஆர்ப்பாட்டம். (கோப்புப் படம்)

நிலச்சீர்திருத்தம் என்ற சொல்லின் பொருள், பெரு நிலக்கிழார்களின் நிலத்தை நிலமற்ற ஏழை விவசாயிகளுக்கு மறு பங்கீடு செய்வது என்பதுதான் வரலாறு. அப்படித்தான் நாம் அறிந்திருக்கிறோம். கார்ப்பரேட்டுகளுக்காக நிலம் கையகப்படுத்துவது, சிறு விவசாயிகள் தமது நிலத்தை கார்ப்பரேட் பண்ணைகளுக்கு குத்தகைக்குவிட வகைசெய்வது என்பன போன்ற தனது ஆலோசனைகளுக்கு நிலச்சீர்திருத்தம் என்று தலைப்பிட்டிருக்கிறது இந்த அறிக்கை.

விவசாயத்திலிருந்து வெளியேற்றப்படும் விவசாயிகளுக்கு தொழில்துறை வேலை வாய்ப்பளித்து விடும் என்பதாக இந்த அறிக்கைகள் தீட்டும் சித்திரம் உண்மைக்குப் புறம்பானது. ஒரு லட்சம் ரூபாய் முதலீட்டுக்கு இன்றைய கணக்கின்படி ஒரு வேலை வாய்ப்பை உருவாக்க முடியும் என்றால், 1980-இல் இதே தொகைக்கு 4.5 வேலைவாய்ப்புகள் உருவானது என்பதே புள்ளிவிவரங்கள் காட்டும் உண்மை. தொழிலாளிகள் அதிகம் தேவைப்படுகின்ற ஆடைத் தயாரிப்பு, காலணி, சோப்பு தயாரிப்பு போன்ற தொழில்களிலும் கூட முன்னிலும் அதிகமாக எந்திரமயமாக்கம்தான் நிகழ்ந்திருக்கிறது.

அதனால்தான் மொத்த தொழிலாளர் எண்ணிக்கையில் அமைப்புரீதியான உற்பத்தித் துறைகள் சார்ந்த தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை குறைந்தே வருகிறது. தொழிலாளர் சட்டங்கள் ஆலை அதிபர்களுக்கு சாதகமான முறையில் தளர்த்தப்பட்ட பின்னரும், தொழிலாளர்களின் ஊதியம் குறைந்த பின்னரும், அவர்களை வெளியேற்றுவது எளிதாக்கப்பட்ட பின்னரும், ஆலை முதலாளிகள் தொழிலாளர்களைக் காட்டிலும் எந்திரங்களுடையே நாடுகின்றனர்.

இதற்குப் பல காரணங்கள் உள்ளன என்ற போதிலும், இரண்டு காரணங்கள் முக்கியமானவை. தாராள மயக் கொள்கைகளின் அமலாக்கத்தை தொடர்ந்து எந்திரங்கள் போன்ற மூலதனப் பொருட்களின் மீதான இறக்குமதி வரிகள் குறைக்கப்பட்டுவிட்டதால், அவை ஒப்பீட்டளவில் மலிவாகிவிட்டன. இரண்டாவதாக,

தனியார்மய கொள்கைகளின் விளைவாக சமூக ஏற்றத்தாழ்வு அதிகரித்து வருவதால், வாங்கும் சக்தியுள்ள பிரிவினரே தொழில் துறையின் நுகர்வோராகின்றனர். அந்த மேட்டுக்குடி வர்க்கமோ மேற்குலக நுகர்பொருள் சந்தை எதை நாடுகிறதோ, அதையே பின்பற்றுகிறது. மேற்குலகில் செல்வாக்கு செலுத்தும் பிராண்டுகளையே வழிபடுகிறது.

எனவே, கிராமப்புறத்திலிருந்து வெளியேற்றப்படும் மக்களுக்கு தொழில் துறை வேலைவாய்ப்பளிக்கும் என்ற பேச்சுக்கே

இடமில்லை. வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளின் தொழில் துறைகளில் பரவத் தொடங்கியிருக்கும் தானியங்கி மயமாதல், இந்தியாவுக்கும் வரும் என்பதால் தொழில் துறை வேலைவாய்ப்பு நிலைமை மேலும் மோசமாவதற்கான வாய்ப்புகளே அதிகம் உள்ளன.

மாற்று அணுகுமுறை

விவசாயிகள்பால் ஆட்சியாளர்கள் கடைப்பிடித்து வரும் அணுகுமுறை என்பது, அவர்களை சடப்பொருளாக கருதுகிறது. எக்கேடும் கெட்டுப் போகட்டும் என்று அவர்களை விவசாயத்திலிருந்து தூக்கி வீசுகிறது. மாறாக, நமது அணுகுமுறையோ விவசாயிகளை முன்முயற்சியுள்ள குடிமக்களாக, மாற்றத்தின் தூதர்களாகப் பார்க்கிறது. இந்த அணுகுமுறையின் அடிப்படைகள் இரண்டு. முதலாவதாக, அரசின் உதவியுடன் சிறு உற்பத்தியாளர்களாக இருக்கும் விவசாயிகளை ஒன்றுதிரட்டி அவர்களது உற்பத்தி திறனை உயர்த்த வேண்டும். சிறு விவசாயிகளை ஒரு ஒருங்கிணைந்த அரசியல் பொருளாதாரத் திட்டத்தின் கீழ் மெல்ல மெல்ல தொழில்துறை உற்பத்தியை நோக்கி கொண்டுவர வேண்டும். அவர்களுடைய வாழ்வாதாரத்தை அழித்துவிட்டு, அனைவரையும் உள்ளடக்கிய வளர்ச்சி என்று கூறிக்கொண்டு, தனியே திட்டம் போடும் ஆளும் வர்க்கத்தின் அணுகுமுறைக்கு மாறாக இந்த அணுகுமுறை உற்பத்தியையும் விநியோகத்தையும் ஒருங்கிணைந்த முறையில் அணுகுகிறது.

விவசாயத்தை முன்னேற்றுவதற்கு அதி நவீன எந்திரங்களும் முதலீடும் வெளியிலிருந்து வரும் என்று காத்திருப்பதற்கு பதிலாக, அரைகுறை வேலைவாய்ப்புடன் அவதிப்படும் கோடிக்கணக்கான மக்களை நீர் மேலாண்மை, பாசனம் போன்ற பணிகளில் ஈடுபடுத்தி விவசாயத்துறையை முன்னேற்ற முடியும்.

பயனற்றுக் கிடக்கும் மிகப்பெரிய அளவு உழைப்பாளர் சக்தி

உண்மையில் அரைகுறை வேலைவாய்ப்பின் காரணமாக மிகப்பெரும் உழைப்பு சக்தி பயனற்று

வீணாகிக் கொண்டிருக்கிறது. இதன் பரிமாணத்தைப் புரிந்து கொள்ள நாம் சில சொற்றொடர்களைத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும். முழுமையாக வேலை வாய்ப்பு பெற்றிருப்பவர்களை நாம் உழைப்பாளர்கள் (work force) என்று குறிப்பிடுகிறோம். இவர்களுடைய எண்ணிக்கையுடன் வேலை தேடுபவர்களின் எண்ணிக்கையையும் கூட்டினால் கிடைப்பது நாட்டின் மொத்த உழைப்பு சக்தி.

வேலை கிடைக்காது என்பதால் வேலை தேடுவதைக் கைவிட்டவர்கள் ஏராளம். தனியார்மயக் கொள்கைகள் அமலாகத் தொடங்கிய 1991-2011 காலகட்டத்தில் 16.7 கோடிப்பேர் புதிதாக வேலைவாய்ப்பு சந்தைக்கு வந்திருக்கிறார்கள். இவர்களில் 9 கோடிப்பேருக்கு கிடைத்திருப்பது பகுதி நேர வேலைவாய்ப்பு. அதாவது, ஆண்டில் பாதி நாட்கள் வேலை இல்லாதவர்கள். இவர்களன்றி மிக மிக குறைந்த வருவாய்க்கு சின்னஞ்சிறு தொழில்களில் வேலை செய்வோர் உள்ளனர். இதனை போக்கிடமற்ற வேலைவாய்ப்பு என்று நாம் கூறலாம்.

மொத்தத்தில் கடல் போன்ற இந்த உழைப்பு சக்தியை விவசாயம் மற்றும் அதனைச் சார்ந்த தொழில்களில், மேம்பட்ட உற்பத்தித் திறன் கொண்ட உழைப்பில் ஈடுபடுத்த முடியும். இவர்களுக்கெல்லாம் பெரிய தொழில்நிறுவனங்கள் ஒருபோதும் வேலை தரப்போவதில்லை. இவர்களை விவசாயத்திலும், உள்நாட்டு சந்தைத் தேவைக்கு பொருள்களை உற்பத்தி செய்கின்ற கிராமப்புற சிறு தொழில் நிறுவனங்களிலும் ஈடுபடுத்த முடியும். இத்தகைய தொழில்களைத் தொடங்குவதற்கு அந்நிய மூலதனமோ, இறக்குமதி தொழில் நுட்பமோ தேவையில்லை.

உண்மையான தடை யார்?

மேலே கூறியிருப்பவையெல்லாம் புதிய கருத்துகள் அல்ல. ஐந்தாண்டு திட்டங்களின் தொடக்க காலத்தில் முன்வைக்கப்பட்டவைதான். அவை ஏன் நடக்கவில்லை என்றால், மேற்சொன்ன வளர்ச்சிப் பாதையை விவசாயத்திலும் தொழில்துறையிலும் தற்போது நிலவுகின்ற உடைமை உறவுகள் தடுக்கின்றன. விவசாயத்திலிருந்து கிடைக்க வேண்டிய உபரியை பெரு நிலவுடைமையாளர்களும், கந்து வட்டி - கமிசன் மண்டிக் காரர்களும், அதிகாரவர்க்கமும், அரசியல்வாதிகளும் பல்வேறு வழிகளில் உறிஞ்சி எடுத்து உற்பத்தி சாராத ஊதாரித்தனங்களில் அழிக்கிறார்கள். அவர்களுடைய நலனுக்கு இந்த வளர்ச்சிப்பாதை எதிரானது என்பதைப் புரிந்து கொள்வது கடினமல்ல.

ஆளும் வர்க்கங்கள் முன்வைக்கும் வளர்ச்சிப் பாதையைப் பரிசீலித்துப் பார்ப்போம். இன்றைய

மரபீணி மாற்றம் செய்யப்பட்ட பயிர்கள் திணிக்கப்படுவதை எதிர்த்தும், பன்னாட்டு விவசாய கம்பெனிகளை இந்தியாவிலிருந்து வெளியேறக் கோரியும் டெல்லியில் நடந்த ஆர்ப்பாட்டம். (கோப்புப் படம்)

புள்ளிவிவரப்படி மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் விவசாயத்தின் பங்கு வெறும் 17% மட்டுமே. (விவசாயத்திலிருந்து விவசாயிகளை வெளியேற்றி கார்ப்பரேட் மயமாக்குவதன் மூலம் தங்களுது லாபத்தை அதிகரித்துக் கொள்வதுதான் அவர்களது நோக்கமேயன்றி, மொ.உ.உற்பத்தியில் விவசாயத்தின் பங்கை அதிகரிப்பது அல்ல.) அவ்வாறு அதிகரிப்பது ஆளும் வர்க்கத்தின் திட்டத்திலேயே இல்லை.

உழைப்பு சக்தியை மையப்படுத்துகின்ற வேலை வாய்ப்பையும் உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனையும் அதிகரிக்கின்ற நமது பார்வையிலிருந்து இதனைப் பார்க்கும்போது, வேறு முடிவுக்கு நாம் வருகிறோம். இந்தப் பார்வையின்படி நாட்டின் 50% உழைப்பாளர்களுக்கு வேலை கொடுக்கின்ற விவசாயம் நமக்கு முதன்மை முக்கியத்துவம் வாய்ந்த துறையாகிவிடுகிறது. அதே போல தொழில்துறையை எடுத்துக் கொண்டால், அதில் 85% வேலைவாய்ப்பை வழங்குகின்ற சிறு தொழில்கள் நம் பார்வையில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. உழைப்புச் சக்தியை இந்தத் துறைகளில் முழுமையாக ஈடுபடுத்துவதன் மூலம் கிடைக்கின்ற உபரியை, இவர்களை உறிஞ்சிக் கொழுக்கும் ஓட்டுண்ணி வர்க்கங்களுக்கு செல்லவிடாமல் தடுக்க வேண்டும்.

ஆனால், சமூக பொருளாதார ஆதிக்கத்தில் இருக்கும் சுரண்டும் வர்க்கங்கள், ஏழை விவசாய வர்க்கத்தினரின் சுயேச்சையான கூட்டு முயற்சிகள் அனைத்தையும் நசுக்குவார்கள். எனவே இந்த ஓட்டுண்ணி வர்க்கங்களின் ஆதிக்கத்தைத் தூக்கியெறிய, பரந்துபட்ட விவசாயிகளின் ஒற்றுமையைக் கட்டியமைக்கும் பணியின் வழியாகத்தான், உற்பத்தி துறையில் விவசாயிகளிடையேயான கூட்டுறவையும் உருவாக்குவதும் சாத்தியம்.

தொழில்துறையைப் பொருத்தமட்டில், நிலவுகின்ற அரசமைப்பில் சிறு உற்பத்தியாளர்களுக்கு எவ்வித எதிர்காலமும் இல்லை. பெரும்பான்மை மக்களிடம் வாங்கும் சக்தி இல்லாததால், இவர்களுக்கு சந்தை இல்லை, விநியோக வலைப்பின்னல், வங்கிக்கடன்

உள்ளிட்ட எதுவும் இல்லை. மேட்டுக்குடி வாக்கத்தினரின் சந்தையை பெரு வணிக நிறுவனங்கள் கைப்பற்றிக் கொள்கின்றன. இவர்களுடன் போட்டி போட வேண்டுமானால், தமது தொழிலாளர்களை கசக்கிப் பிழிவதைத் தவிர சிறு தொழில்களுக்கு வேறு வழி இருப்பதில்லை. பலர் பெரும் தொழில் நிறுவனங்களுக்கு ஒப்பந்தப் பணி செய்து கொடுத்தே காலம் தள்ளுகின்றனர். (வேறொரு வகையில் பார்த்தால், பெரும் தொழில் நிறுவனங்கள் தவிர்க்கமுடியாதவை அல்ல என்பதற்கு இது ஒரு சான்று.)

தொழில் உற்பத்தி துறையில் 85% பேருக்கு வேலைவாய்ப்பளிப்பவை சிறு தொழில்கள் தான். ஆனால் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் இவற்றின் பங்கோ வெறும் 22%. சிறு தொழில்கள் வளர வேண்டுமானால், அவற்றின் சந்தையான விவசாயப் பொருளாதாரம் மேம்படவேண்டும். அதற்கு விவசாய உற்பத்தி உறவுகளில் மாற்றம் வேண்டும். நிலப்பங்கீடு, இயற்கை வளங்களின் மீது மக்கள் அதிகாரம், கந்து வட்டி ரத்து, கமிசன் மண்டிகளுக்கு முற்றுப்புள்ளி போன்ற நடவடிக்கைகளின் விளைவாக விவசாயிகளின் வாங்கும் சக்தி சிறிதளவு அதிகரித்தால் கூட அது சிறு தொழில் வளர்ச்சியை பெருமளவுக்கு ஊக்குவிக்கும்.

சந்தையை விரிவுபடுத்துதல்

ஒரு எளிய எடுத்துக்காட்டை பார்ப்போம். புடவை, வேட்டி, துண்டு, லுங்கி, சட்டை, காற்சட்டை, சுடிதார், உள்ளாடை, காலுறை, கையுறை, கோட்டு, தொப்பி, போர்வை, தலையணை, கொசுவலை, மிதியடி போன்ற அனைத்துக்கும் சேர்த்து ஒரு கிராமப்புற குடிமகன் ஆண்டொன்றுக்கு செய்யும் செலவு சராசரியாக 964 ரூபாய் என்கிறது தேசிய மாதிரி சர்வே, 2011-12. இது கிராமப்புற பணக்காரர்களையும் உள்ளடக்கி கணக்கிடப்பட்ட சராசரி. கிராமப்புற மக்களில் மூன்றில் இரண்டு பங்கினர் இந்த 964 ரூபாய் கூட செலவழிக்க சக்தியில்லாதவர்கள். (ஆனால் கிராமப்புறத்தில் வறுமைக் கோட்டுக்கு கீழே வாழ்பவர்கள் வெறும் 25.7% என்கிறது அரசின் 2011-12 புள்ளிவிவரம்.)

இவ்வளவு மோசமான பொருளாதார நிலையிலிருந்து ஏழை விவசாயிகளின் வாழ்க்கை மேம்படுத்தப்பட்டால், அவர்கள் துணிமணி போன்றவற்றுக்கு கூடுதலாக செலவழிப்பார்கள். துணி, செருப்பு போன்ற எளிய நுகர்பொருட்களை உற்பத்தி செய்கின்ற சிறிய கிராமப்புற தொழிற்சாலைகள் பல இலட்சக்கணக்கானோருக்கு வேலை வாய்ப்பளிக்க முடியும். உயர்

விவசாயிகள்பால் ஆட்சியாளர்கள் கடைப்பிடித்து வரும் அணுகுமுறை என்பது, அவர்களைச் சடப்பொருளாக கருதுகிறது. எக்கேடும் கேட்டுப் போகட்டும் என்று அவர்களை விவசாயத்திலிருந்து தூக்கி வீசுகிறது. மாறாக, நமது அணுகுமுறையோ விவசாயிகளை முன்முயற்சியுள்ள குடிமக்களாக, மாற்றத்தின் தூதர்களாகப் பார்க்கிறது.

தொழில்நுட்பமோ, எந்திரமோ, பெரும் மூலதனமோ இவற்றுக்குத் தேவையில்லை.

விவசாயத்துறையில் செய்யப்படும் சீர்திருத்தம் இத்தகைய கிராமப்புறத் தொழில்களை ஊக்குவிக்கும். விவசாய வேலை இல்லாத காலத்தில் இந்த கிராமப்புறத் தொழில்கள் விவசாயிகளுக்கு வேலை வாய்ப்பளிக்கும். விவசாயத்தில் மேற்கொள்ளப்படும் கூட்டுறவு முறையிலான உற்பத்தியிலிருந்து கிடைக்கின்ற உபரி, இந்த சிறு தொழிற்சாலைகளுக்கான முதலீட்டை வழங்க முடியும். இவையெல்லாம் யாரும் அறியாத உண்மைகள் அல்ல. எனினும் இவை காலாவதியானவை என்று ஒதுக்கப்படுகின்றன.

ஏனென்றால், நாம் கூறுகின்ற புரட்சிகரமான விவசாய சீர்திருத்தம் கார்ப்பரேட் முதலாளிகளுக்கு எதையும் வழங்காது.

மாறாக, கிராமப்புற நிலச்சீர்திருத்தம் கார்ப்பரேட்டுகளின் சந்தையான கிராமப்புற பணக்கார வாக்கத்தினரின் சந்தையை சுருக்கவே செய்யும்.

முக்கியமாக, புரட்சிகரமான விவசாய சீர்திருத்தம் என்பது இந்திய வரலாறு கண்டிராத ஒரு சமூக கொந்தளிப்பை தோற்றுவிக்கும். சட்டத்தால் புனிதப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் சொத்துடைமையைக் கேள்விக்குள்ளாக்கும். மக்கள் தமது அதிகாரத்தை நிலைநாட்டிக் கொள்வதற்கான அமைப்புகளைத் தோற்றுவிக்கும். உழைப்புச் சுரண்டல், அரசு மானியங்கள், இயற்கை வளக் கொள்ளை ஆகியவற்றால் கொழுத்திருக்கும் கார்ப்பரேட் முதலாளி வாக்கத்துக்கு இது மிகப்பெரும் அச்சுத்தலாக அமையும்.

ஆகையினால்தான், தொழில் வளர்ச்சி நீடிக்க வேண்டுமென்றால் நிலச்சீர்திருத்தமும் நில விநியோகமும் தேவை என்று முன்பெல்லாம் பேசிக்கொண்டிருந்த பொருளாதார வல்லுநர்கள், இப்போது அதுபற்றி மூச்சே விடுவதில்லை. விவசாய சீர்திருத்தம் என்பதே காலாவதியாகிப்போன விவகாரம் என்று கூறுபவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

என்ன விதமான தொழில் வளர்ச்சியை நாம் விழைகிறோம்? கார்ப்பரேட் முதலாளி வாக்கத்தை மேலும் கொழுக்க வைக்கின்ற வளர்ச்சியையா அல்லது மக்கள் மயப்படுத்தப்பட்ட தொழில் வளர்ச்சியையா என்ற கேள்விக்கு முரண்பட்ட இரண்டு பதில்கள் உண்டு. அவை நேர் எதிரான வாக்கப் பார்வைகளிலிருந்து வருபவை. மக்கள் மயப்படுத்தப்பட்ட தொழில் வளர்ச்சியை வேறொரு புதிய சமூக அமைப்பின் கீழ்தான் நாம் சாதிக்க இயலும்.

மாடு விற்பனைக்குத் தடை : பசுவைப் பாதுகாக்கவா, விவசாயிகளை வெளியேற்றவா?

பால்மாடு வளர்ப்பு அளிக்கின்ற வருவாய் இல்லையானால், ஆகப்பெரும்பான்மையான சிறு, குறு விவசாயிகள் தங்கள் நிலத்தை விற்றுவிட்டு கிராமத்தை விட்டு வெளியேறுவதைத் தவிர, வேறு வழியில்லை.

இந்தியாவில் உற்பத்தி செய்யப்படும் பாலில் பெரும்பகுதி சிறு உற்பத்தியாளர்களுடையது. ஐ.நா. உணவு மற்றும் விவசாயக் கழகத்தின் மதிப்பீட்டின்படி, இந்தியாவில் பால்மாடு வளர்க்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்போரின் மொத்த எண்ணிக்கை 7.5 கோடி. இதில் ஆகப் பெரும்பான்மையானவர்கள் ஓரிரு பசு அல்லது எருமை மாடுகள் முதல், அதிகபட்சம் பத்து மாடுகள் வரை வைத்திருப்பவர்கள்.

உலகின் மற்ற நாடுகளில் இல்லாத ஒரு தனிச்சிறப்பு இந்திய பால் பண்ணைத் தொழிலுக்கு உண்டு. மற்ற பல நாடுகளில் சிறு உற்பத்தியாளர்கள் இருக்கிறார்கள் என்ற போதிலும், அவர்கள் தமது பாலை கார்ப்பரேட் பண்ணைகளுக்குத்தான் விற்றாக வேண்டும் என்ற நிலை உள்ளது. இந்தியாவில்தான் பாலை வாங்கி நுகர்கின்ற மக்கள் கொடுக்கும் பணம் நேரடியாக பால்மாடு வளர்ப்போரின் கைக்குப் போகிறது.

இந்தியாவில் உற்பத்தியாகும் பாலில் சுமார் 40 விழுக்காட்டை மாடு வளர்ப்பவர்கள் தமது குடும்பத் தேவைக்கே பயன்படுத்தி விடுகின்றனர். மீதமுள்ள பால்தான் சந்தையில் விற்பனைக்கு வருகிறது.

சந்தையில் மாடுகள் விற்பனைச் சுற்றிவளைத்துத் தடை செய்திருக்கும் மோடி அரசின் ஆணையைக் கண்டித்து சென்னையில் நடந்த ஆர்ப்பாட்டம்.
(கோப்புப் படம்)

அவ்வாறு சந்தைக்கு வரும் பாலில் 30% தான் கூட்டுறவு பால் பண்ணைகளுக்கும் தனியார் பால் பண்ணைகளுக்கும் விற்கப்படுகின்றன. மீதமுள்ள 70% பாலை உற்பத்தியாளர்கள், அதாவது “பால்காரர்கள்” நேரடியாக நுகர்வோருக்கு விற்பனை செய்கிறார்கள். இதுதான் இந்தியாவின் தனிச்சிறப்பான நிலைமை.

இத்தகைய சிறிய பால் உற்பத்தியாளர்களின் பொருளாதாரம் குறித்து தேசிய பால் பண்ணை வளர்ச்சிக் கழகம் (NDDDB) ஒரு கணக்கீட்டை வெளியிட்டிருக்கிறது. மாட்டின் விலை, தீவனம், மருத்துவம், கறக்கும் பாலின் அளவு, கறவை நின்ற மாட்டை விற்றால் கிடைக்கும் வருவாய் ஆகிய அனைத்தையும் கணக்கிட்டு இந்த தொழிலில் கிடைக்கும் வருவாய் என்ன என்பதை அது கூறுகிறது.

அந்த கணக்கின்படி, பத்து பால்மாடுகளை வளர்க்கும் ஒருவர் 7 ஆண்டுகளில் பெறக்கூடிய நிகர லாபம் 11.6 லட்சம் ரூபாய். இந்த தொகையில் 5.5 லட்சம் ரூபாய் கறவை வற்றிய மாடுகளை விற்பனை மூலம் கிடைக்கும் தொகை என்று அந்த கணக்கீடு கூறுவதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

தற்போது மோடி போட்டிருக்கும் சட்டத்தின்படி மாட்டை விற்கக் கூடா தென்றால், 11.6 லட்சத்தில் 5.5. இலட்சத்தை கழித்து விடவேண்டும். ஏழாண்டுகளுக்கான அவரது இலாபம் 6 லட்சம் என்று குறைந்து விடும். அதாவது, பத்து மாடுகளை வைத்து பால் வியாபாரம் செய்தால், அவருக்கு கிடைக்கும் தொகை ஆண்டுக்கு ரூ.85,000; அல்லது மாதத்துக்கு சுமார் 7,000 ரூபாய். இது நமது கணக்கல்ல, தேசிய பால் உற்பத்தி கழகத்தின் கணக்கு.

கறவை வற்றிய மாடுகள் குறைந்தது 14 ஆண்டுகள் உயிர்வாழும். அவற்றைப் பராமரிக்க ஒரு மாட்டுக்கு நாளொன்றுக்கு 150 ரூபாய் என்று வைத்துக்

விவசாயம் பொய்த்துப் போனதால், கிராமப்புறங்களைவிட்டு வெளியேறிப் பிழைப்புக்காக சென்னை நகரில் குவியும் வட மற்றும் வடகிழக்கிந்திய மாநில இளைஞர்கள். (கோப்புப் படம்)

கொண்டாலும் பத்து மாடுகளை 14 ஆண்டுகள் பராமரிப்பதற்கு 80 இலட்சம் ரூபாய் தேவை. கறவை வற்றிய மாடுகளை விற்கக் கூடாது என்றால், தொழிலை விட்டு ஓடுவது ஒன்றுதான் பால்மாடு வளர்ப்பவர்கள் முன் இருக்கும் வழி.

ஆனால் பால்மாடு வளர்ப்பவர்கள் அந்த தொழிலைக் கைவிட முடியுமா என்பதுதான் கேள்வி.

●●●

பால்மாடு வளர்ப்பது என்பது விவசாயப் பொருளாதாரத்தின் பிரிக்க முடியாத பகுதி. விவசாயப் பொருளாதாரம் மென்மேலும் வீழ்ச்சியடைந்த போதும் பெரும்பான்மையான மக்கள் விவசாயத்தை சார்ந்திருப்பதற்கு ஒரே காரணம், அவர்களுக்கு வேறு வேலைவாய்ப்புகள் இல்லை என்பதுதான். 2013 தேசிய மாதிரி கணக்கெடுப்பின்படி, மொத்த பயிரிடும் பரப்போ, 1971-72 இல் 11.9 கோடி ஹெக்டேராக இருந்து, 2003-இல் 10.7 கோடி ஹெக்டேராக குறைந்து, 2013-இல் 9.2 கோடி ஏக்கராகத் தேய்ந்து விட்டது. ஆனால் கிராமப்புறத்தில் வாழும் குடும்பங்களின் எண்ணிக்கை 2003-ஆம் ஆண்டில் 14.7 கோடி குடும்பங்கள். அது தற்போது 15.6 கோடி குடும்பங்கள் என உயர்ந்திருக்கிறது.

தேசிய மாதிரிக் கணக்கெடுப்பு அமைப்பின் வரையறைப்படி 215 சதுர அடி நிலம் கூட இல்லாதவர்கள் தான் நிலமற்றவர்கள் என்று கணக்கிடப்படுகிறார்கள். இந்த கணக்குப்படி நிலமற்றவர்கள் இந்திய மக்கள் தொகையில் 7.4% என்பது அரசு கணக்கு.

இதற்கு நேர் எதிராக 46.7% கிராமப்புற நிலங்கள், 7.4% குடும்பங்களிடம் உள்ளன. அதே நேரத்தில் 75.4% விவசாயிகளிடம் குறைந்த பட்சம் 215 சதுர அடி முதல் அதிக பட்சம் ஒரு ஹெக்டேர் (2.5 ஏக்கர்) வரை நிலம் தான் உள்ளது. இதுதான் கிராமப்புற நிலவுடைமை குறித்து அரசு புள்ளிவிவரங்கள் தரும் சித்திரம்.

இந்த 75% விவசாயிகள் நிலத்தை மட்டும் நம்பி வாழ முடியாது என்பது யாரும் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய உண்மை.

2013-ஆம் ஆண்டின் தேசிய மாதிரி சர்வே கணக்கெடுப்பின் படி, 75% கிராமப்புற சிறு விவசாய குடும்பங்களில், குறைந்தபட்சம் வீட்டுக்கு ஒருவராவது நகரத்தில் வேலை செய்யப் போய்விடுகின்றனர். குடும்பம் உயிரோடு இருக்க அவருடைய சம்பளம்தான் உதவுகிறது.

விவசாய வருமானம் படிப்படியாக வீழ்ச்சியடைந்து வருகின்ற கடந்த 15 ஆண்டுகளில் சிறு விவசாயிகள் வாழ்வதற்கு கண்டுபிடித்திருக்கும் இன்னொரு முக்கியமான மாற்று வழி பால்மாடு வளர்ப்பு. கிராமப்புற கால்நடைகளில் சுமார் 90% சிறு, குறு விவசாயிகளிடம்தான்

இருக்கிறது என்கிறது 2011-12க்கான தேசிய மாதிரி கணக்கெடுப்பு. வேறுவிதமாகச் சொன்னால் தாழ்த்தப்பட்டோர், பழங்குடியினர், முஸ்லிம்கள், ஆதரவற்ற பெண்கள் ஆகியோர்தான் மிகப்பெரும் அளவில் கால்நடை பொருளாதாரத்தை சார்ந்திருக்கின்றனர்.

இந்தியாவின் கால்நடை வளர்ப்பு பொருளாதாரத்தின் ஆண்டு மதிப்பு 5.7 லட்சம் கோடி ரூபாய். விவசாயப் பயிர் உற்பத்தியின் ஆண்டு மதிப்பு 13 லட்சம் கோடி ரூபாய். ஏறத்தாழ பயிர் உற்பத்தியில் பாதி அளவை எட்டிவிட்டது கால்நடை வளர்ப்புத் தொழில். 2015-16இல் விவசாயத்துறை 1.2% தான் வளர்ந்திருக்கிறது. கால்நடை வளர்ப்போ ஆண்டுக்கு 15% என்ற வேகத்தில் வளர்ந்து வருகிறது.

பால்மாடு வளர்ப்பும், கால்நடைப் பொருளாதாரம்தான் கோடிக்கணக்கான விவசாயிகளை இன்னமும் உயிரோடு வைத்திருக்கிறது என்பதை நிரூபிக்கின்றன மேற்கண்ட புள்ளிவிவரங்கள். இருப்பினும் இந்தியாவைப் பொருத்தவரை, ஒரு மாடு தருகின்ற பாலின் அளவு உலக சராசரியோடு ஒப்பிடுகையில் ஏறத்தாழ பாதி அளவே உள்ளது. போதுமான தீவனமின்மை, மேய்ச்சல் நிலமின்மை, மருத்துவ வசதியின்மை உள்ளிட்ட பல குறைபாடுகள் இதற்கு காரணம்.

மாடுகளுக்கான பசுமைத் தீவனப் பற்றாக்குறை 63%, வைக்கோல் போன்ற உலர் தீவனங்களின் பற்றாக்குறை 24%, பருத்திக்கொட்டை - புண்ணாக்கு போன்ற மற்ற தீவனங்களின் பற்றாக்குறை 76%. பால்மாடு வளர்ப்புக்கான செலவில் 60 முதல் 70% தீவனங்களுக்கான செலவையாகும். 2020-21இல் இந்தியாவின் பால் சந்தை 36% அதிகரிக்கும் என்றும், இதற்கேற்ப தீவனங்கள் உற்பத்தி செய்யப்படவில்லையென்றால், பால் சந்தையை பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் கைப்பற்றும் என்றும் கூறுகின்றது ஒரு ஆய்வு.

கறவை வற்றிய மாடுகள் குறைந்தது 14 ஆண்டுகள் உயிர் வாழும். அவற்றைப் பராமரிக்க ஒரு மாட்டுக்கு நாளொன்றுக்கு 150 ரூபாய் என்று வைத்துக் கொண்டாலும் பத்து மாடுகளை 14 ஆண்டுகள் பராமரிப்பதற்கு 80 இலட்சம் ரூபாய் தேவை. கறவை வற்றிய மாடுகளை விற்கக் கூடாது என்றால், தொழிலை விட்டு ஓடுவது ஒன்றுதான் பால் மாடு வளர்ப்பவர்கள் முன் இருக்கும் வழி.

“ஸ்டாண்ட் அப் இந்தியா, ஸ்டார்ட் அப் இந்தியா, மேக் இன் இந்தியா” என்று பஞ்ச் டயலாக் களை அவிழ்த்துவிடும் அரசால் ஒரு வேலைவாய்ப்பைக் கூட உருவாக்க முடியவில்லை. அதே நேரத்தில் இந்த நாட்டின் பரம ஏழைகள் தங்களுடைய நிச்சய மற்ற வாழ்க்கை நிலையில், பலவிதமான எதிர்மறையான சூழல்களை எதிர்கொண்டு, எந்தவிதமான ஊக்கமோ ஆதரவோ கிடைக்காத நிலையிலும் சொந்த முயற்சியில் வாழக் கற்றிருக்கிறார்கள். முன்முயற்சியுடன் சவாலை எதிர்கொண்டு தொழில் நடத்தும் ஒரு வரைத்தான் நாம் தொழில் முனைவர் என்று அழைக்கிறோம். நம் நாட்டில் சுய தொழில் செய்பவர்கள்தான் அத்தகைய தொழில் முனைவர்கள். ஏழைகளான இந்த தொழில் முனைவோரை வாழவைக்கத் துப்பில்லாத அரசு, அவர்களை மரணத்துக்குத் தள்ளுகிறது.

கறவை வற்றிய மாடுகளை விற்கக்கூடாது என்ற மோடி அரசின் உத்தரவை மேற்கூறிய பின்புலத்தில் வைத்துப் பார்க்கும்போதுதான் இப்பிரச்சினையின் பரிமாணத்தை உணர்ந்து கொள்ள முடியும். இந்த உத்தரவு பால்மாடு வளர்ப்பை மட்டும் பாதிக்கின்ற உத்தரவு என்று சுருக்கிப் புரிந்து கொள்ளக் கூடாது.

பால்மாடு வளர்ப்பு அளிக்கின்ற வருவாய் இல்லையானால், ஆகப் பெரும்பான்மையான சிறு, குறு விவசாயிகள் கிராமத்திலேயே நீடிக்க முடியாது. இந்தியாவில் உள்ள விளைநிலங்களில் பாதி - அதாவது, சுமார் 12.5 கோடி ஏக்கர் நிலம் சிறு, குறு விவசாயிகளிடம் உள்ளது. பால்மாடு வளர்க்க முடியாது என்றால் இவர்கள் தங்கள் நிலத்தை விற்றுவிட்டு கிராமத்தை விட்டு வெளியேறுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

நிலம் கையகப்படுத்தும் சட்டத்தை பயன்படுத்தும் தேவையே இல்லாமல், போண்டியாகிப்போன விவசாயிகள் தானாக முன்வந்து நிலத்தை விற்றுவிட்டு வெளியேறும் சூழ்நிலையை மோடி அரசின் உத்தரவு உருவாக்கும். தேசிய அளவில் கார்ப்பரேட்டுகள் நடத்த விருக்கின்ற அம்மணமான நிலப்பறி நடவடிக்கைதான் மோடி அரசு போட்டிருக்கும் இந்த உத்தரவின் நோக்கமா என்ற கேள்வி எழுகிறது.

அவ்வாறு சொல்வது கொஞ்சம் மிகையோ என்று முதலில் தோன்றியது. ஆனால் நாம் ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொண்ட விவரங்களிலிருந்து பார்க்கும்போது, “ஆம், இது ஒரு மாபெரும் நிலத் திருட்டுக்கான திட்டம்தான்” என்றே சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

பொருளாதாரத்துடன் தொடர்பற்ற வேறு நோக்கங்களால் உந்தப்பட்ட நடவடிக்கைகள் போல தோன்றுகின்ற நடவடிக்கைகளின் பின்புலத்தில், வெளியில் தெரியாத பொருளாதார நோக்கங்கள் இருக்கும் என்பதுதான் வரலாறு நமக்கு சொல்லித்தரும் பாடம்.

1991-இல் பாக்தாத் மீது குண்டு வீசிய அமெரிக்க அதிபர் சீனியர் புஷ்ஷிடம் அந்தப் போருக்கான நியாயம் பற்றிக் கேட்டபோது, குவைத் மக்கள் மீது இராக் படையினர் நடத்திய கொலைகளை விவரித்த அம்னெஸ்டி இன்டர்நேசனல் அறிக்கையை மேற்கோள் காட்டி, “இந்தப் போரின் தார்மீக நோக்கத்தை அந்த அறிக்கையைப் பார்த்து தெரிந்து கொள்ளங்கள்” என்றார். அப்போது குவைத்தின் எண்ணெய் வயல்களைப் பற்றி புஷ் பேசவில்லை. “குவைத்தில் எண்ணெய் வயல்களுக்கு பதிலாக காரட் விவசாயம் நடந்திருந்தால், நாம் எதற்காக அங்கே போரிடப் போகிறோம்?” என்று பின்னாளில் கூறினார் அமெரிக்காவின் துணை இராணுவ அமைச்சர் லாரன்சஸ் கோத்.

“புனித பூமியை மீட்பது” என்ற பெயரில் ஐரோப்பா நடத்திய சிலுவைப்போரில் படை திரட்டப்பட்ட வெறி பிடித்த கிறித்தவர்கள், உண்மையில் யாருக்குப் பயன்பட்டனர்? திருச்சபையின் உலகயாத நலன்களுக்கும் இத்தாலிய வியாபாரிகளுக்கும் ஐரோப்பிய மன்னர்களுக்குமே அவர்கள் பயன்பட்டனர்.

பசுப் பாதுகாவலர்கள் நடத்திவரும் கொலைகளையும் இந்தக் கண்ணோட்டத்தில் பாருங்கள்.

●●●

“மாட்டுக்கறித் தடையால் ஆதாயமடையப் போகிறவர்கள் யார்?”

மனலி சக்ரவர்த்தி, (ஜூன், 2017, ரூபே இந்தியா) எழுதியுள்ள கட்டுரையின் சுருக்கப்பட்ட தமிழாக்கம்.

ஆரியர்கள் வந்தேறிகள்தான்! நீருபிக்கிறது மரபணுவியல் ஆய்வு

வெண்கலயுகத்தில் ஆரியர்கள் இந்தியாவுக்குள் குடியேறினார்கள் என்ற கூற்றுக்கு மேலுமொரு அறிவியல் அடித்தளத்தை அமைத்துக் கொடுத்திருக்கிறது, இந்த ஆய்வு.

இந்திய வரலாற்றின் மிகவும் நெருடலானதும் சர்ச்சைக்குரியது மான ஒரு கேள்விக்கான விடை நிதானமாக அதேசமயம் மிக உறுதியாகக் கிடைத்து வருகிறது. தங்களை ஆரியர்கள் என்று அழைத்துக்கொண்ட ஒரு மக்கள் கூட்டம், சமஸ்கிருதம் என்ற மொழியுடனும் தனிவகைப்பட்ட கலாச்சாரத்துடனும் கி.மு. 2000-க்கும் கி.மு.1500-க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் (அதாவது சுமார் 4,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு) இந்தியாவிற்குள் குடியேறினார்களா என்பது தான் அந்தக் கேள்வி. அந்த காலகட்டம்தான் சிந்து சமவெளி நாகரிகம் முடிவுக்கு வந்த காலம் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

“ஆம் அவர்கள் குடியேறிகள்தான்” என்ற ஆணித்தரமான, ஐயத்துக்கிடமற்ற பதிலை உலகம் முழுவதிலுமுள்ள விஞ்ஞானிகள் ஏற்றுக் கொள்ளும் வகையில் புதிய ஆதாரங்கள் அலை அலையாக வந்து கொண்டிருக்கின்றன.

மரபணுவியல் ஆராய்ச்சி அளிக்கின்ற இந்த விடை, பலருக்கு வியப்பையும் சிலருக்கு அதிர்ச்சியையும் ஏற்படுத்தக் கூடும். ஏனென்றால், சமீபகாலமாக ஆரிய குடியேற்றம் என்ற கருத்தாக்கமே மரபணுவியல் ஆராய்ச்சிகளின் மூலம் பொய்ப்பிக்கப்பட்டு விட்டது என்ற கருத்து பரப்பப்பட்டு வந்தது. இந்தக் கருத்து வலிந்து கூறப்படும் மிகைக் கூற்று என்பது அந்த கருத்தை முன்வைப்பவர்கள் கூட்டும்

மூல ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளை கவனமாக படித்தவர்களுக்கு மட்டுமே புரியக் கூடிய ஒன்று.

ஆனால், அப்படிப்பட்ட சந்தேகங்கள் எதற்கும் இடமில்லாமல், தந்தை வழியாக ஆண் வாரிசுகளுக்குக் கடத்தப்படும் Y-குரோமோசோம்கள் தொடர்பாக இப்போது வெள்ளம் போல் வந்து சேரும் புதிய தரவுகள் ஆரியக் குடியேற்றத்தை மறுக்கும் வாதங்களை தூள் தூளாக்கிவிட்டன.

வம்சாவழித் தொடர்கள்

சமீப காலம் வரை தாயிடமிருந்து பெண் வாரிசுகளுக்கு கடத்தப்படுகின்ற mtDNA (matrilinal DNA) என்ற தாய் வழி உயிரணுவைப் பற்றிய தகவல்கள் மட்டுமே ஆய்வு செய்யப்பட்டு வந்தன. அந்தத் தரவுகள், இந்திய மக்களின் மரபணு தொகுப்பிற்குள் சுமார் 12,500 ஆண்டுகளாக வெளியிலிருந்து வந்த எந்த புதிய மரபணு சேர்க்கையும் நடைபெறவில்லை என்ற தோற்றத்தை ஏற்படுத்தின. தற்போது கிடைத்துள்ள புதிய Y-DNA தரவுகளிலிருந்து இந்த 12,500 ஆண்டு காலகட்டத்தில் இந்திய ஆண் வம்சாவழியில் வெளியிலிருந்து வந்த மரபணுக்கள் கலந்திருக்கின்றன என்பதை நிறுவ முடிகிறது. இது ஆரியக் குடியேற்றம் நிகழவில்லை என்று வைக்கப்பட்ட வாதங்கள் அனைத்தையும் தவிடு பொடியாக்கியிருக்கிறது.

தாய்வழி உயிரணு தொடர்பான தரவுகளுக்கும், தந்தைவழி உயிரணு தொடர்பான தரவுகளுக்கும் இடையேயான வேறுபாட்டுக்கான காரணம் என்ன என்பது, இந்த புதிய விபரங்களின் ஒளியில் வரலாற்றை பரிசீலிக்கும் போது தெளிவாகத் தெரிகிறது. வெண்கல யுகக் குடியேறிகளில் பெரும்பான்மையானவர்கள் ஆண்களாக இருந்திருக்கின்றனர். எனவே, தாய்வழி மரபணு தொடர்பான தரவுகளில் இந்தக் குடியேற்றத்தின் விளைவாக ஏற்பட்ட மரபணு கலப்பு தொடர்பான ஆதாரங்கள் கிடைத்திருக்கவில்லை. ஆனால், புதிதாக ஆய்வு செய்

கி.மு.1500-ஆம் ஆண்டுவாக்கில் ஆரியர்கள் மேற்காசியப் பகுதியிலிருந்து இந்தியத் துணைக்கண்டத்தை நோக்கி வந்த பாதையைக் காட்டும் சித்திரம்.

யப்பட்ட தந்தை வழி உயிரணு தொடர் பான தரவுகளில் அவை வெளிப்படுகின்றன.

இன்று சுமார் 17.5% இந்திய ஆண்களின் மரபு தொடர்ச்சி, மத்திய ஆசியாவிலும், ஐரோப்பாவிலும், தெற்கு ஆசியாவிலும் பரவியிருக்கும் R1a ஹேப்லோ குழுவைச் சேர்ந்தது என்று தெரிய வந்துள்ளது. (ஒரு ஹேப்லோ குழு ஒரு தனிப்பட்ட வம்சாவழியை அடையாளப்படுத்துகின்றது). R1a வம்சாவழி மத்திய ஆசியாவின் ஸ்டெப்பிபுல்வெளி பகுதியிலிருந்து மேற்கு நோக்கியும், கிழக்கு நோக்கியும் பரவியதென்றும் அவ்வாறு பரவும் வழியில் அது பல்வேறு துணைக்கிளைகளாக பிரிந்ததென்றும் தெரிகிறது.

சமீபத்திய புதிய கண்டுபிடிப்புகள் அனைத்தையும் ஒருங்கிணைத்து, இந்தியாவிற்குள் ஏற்பட்ட குடியேற்றங்களைப் பற்றிய ஒரு செறிவான கோர்வையான வரலாற்றை சித்தரிக்கும் ஆய்வுக் கட்டுரை மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னர் BMC Evolutionary Biology என்ற, அறிவியல் ஆய்வதழில் வெளியிடப்பட்டது.

“இந்திய துணைக் கண்டத்தின் மரபணுவியல் காலவரிசை பெருமளவில் ஆண் வழியிலேயே மரபணு கலப்பு ஏற்பட்டிருப்பதைக் காட்டுகிறது” என்ற தலைப்பிலான அந்த ஆங்கில ஆய்வுக் கட்டுரையில் பேராசிரியர் மார்ட்டின் பி.ரிச்சர்ட்ஸ் தலைமையிலான 16 ஆராய்ச்சியாளர்களைக் கொண்ட குழு பின்வரும் முடிவுக்கு வந்திருக்கிறது:

சிந்து சமவெளி நாகரீகம்

“வெண்கல யுகத்தில் மத்திய ஆசியாவிலிருந்து இந்தியாவுக்குள் வந்து கலந்த மரபணு உள்ளீடு பெருமளவில் ஆண்கள் வழி வந்திருக்கிறது. இது இந்தோ-ஐரோப்பிய மேய்ச்சல் சமூகம், ஒரு வட்டார அளவிலான தந்தைவழி ஆணாதிக்க சமூகம் என்ற முந்தைய புரிதலுடன் ஒத்துப்போகிறது. மேற்கண்ட மரபணு கலப்பை உருவாக்கிய இந்த குடிபெயர்வு, இதைவிட விரிவான இந்தோ-ஐரோப்பிய குடிபெயர்வின் ஒரு பகுதியே. ஐரோப்பிய-ஆசிய கண்டங்கள் எங்கும், 3,500 முதல் 5,000 ஆண்டுகளுக்கிடையே காலத்தில் நிகழ்ந்த இந்த குடிபெயர்வு கால்பியன் பகுதியிலிருந்து தோன்றியிருக்கிறது.”

இந்திய ஆண்களின் உடலில் R1a குழுவைச் சேர்ந்த மரபணுக்கள் பரவலாக காணப்படுவது, இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழி பேசுபவர்கள் மத்திய ஆசியாவிலிருந்து இந்தியாவிற்குள் வெண்கல யுகத்தில் குடியேறியதற்கான ஒரு வலுவான ஆதாரம் என்று பேரா. ரிச்சர்ட்ஸ் குறிப்பிடுகிறார். பேரா. ரிச்சர்ட்ஸ் குழுவின் ரின் உறுதியான முடிவுகள், அவர்களது சொந்த ஆராய்ச்சியில் கிடைத்த வலுவான ஆதாரங்களை மட்டுமின்றி,

அகழ்வாய்வில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சிந்து சமவெளி நாகரிகத்தைச் சேர்ந்த மொகஞ்சதாரோ நகரம்.

கடந்த சில ஆண்டுகளில் உலகெங்கிலும் நடத்தப்பட்ட மரபணுவியல் விஞ்ஞானிகளுடைய ஆய்வுகளில் கிடைத்த தரவுகளையும் கண்டுபிடிப்புகளையும் ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கின்றன.

ஹார்வர்ட் மருத்துவக் கல்லூரியின் மரபணுவியலாளரும், பேராசிரியருமான டேவிட் ரைக் தனது முந்தைய ஆய்வுகளில் மிகவும் எச்சரிக்கையாக முடிவுகளை முன்வைத்திருந்தார். இதற்கு சிறந்த எடுத்துக் காட்டு, டேவிட் ரைக் தலைமையிலான குழுவின் 2009-ஆம் ஆண்டு நேச்சர் இதழில் வெளியான “இந்திய வரலாற்றை மீண்டும் பொருத்திப் பார்ப்பது” என்ற தலைப்பிலான ஆய்வுக் கட்டுரையாகும்.

இந்த ஆய்வு, இந்திய மக்கள்தொகையின் மரபணுவியல் உட்பிரிவை தீர்மானிக்க “வட இந்திய மூதாதையர் தென்னிந்திய மூதாதையர்” என்ற கோட்பாட்டை பயன்படுத்தியது. வட இந்திய மூதாதையர் மத்திய கிழக்கு மக்களுடனும், மத்திய ஆசிய மக்களுடனும் ஐரோப்பியர்களுடனும் மரபணுவியல் ரீதியில் நெருக்கமானவர்கள் என்றும், தென்னிந்திய மூதாதையர் இந்தியாவில் மட்டுமே காணப்பட்டவர்கள் என்றும் அந்த ஆய்வு நிறுவியது. இன்றைய இந்தியாவில் வசிக்கும் பெரும்பாலான குழுக்களை இந்த இரண்டு மக்கள் பிரிவினரின் கலப்பாக வகைப்படுத்தலாம் என்றும், மேல் சாதி குழுக்களிலும் இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளை பேசுபவர்களிலும் வட இந்திய மூதாதையர் கூறுகள் அதிகமாக உள்ளன என்றும் இந்த ஆய்வு நிறுவியது. இந்த ஆய்வு ஆரிய குடியேற்றத்தை மறுக்கவில்லை. மாறாக, வட இந்திய மூதாதையர்களுக்கும் மத்திய ஆசிய மக்களுக்கும் இடையேயான தொடர்பை சுட்டிக் காட்டுவதன் மூலம் ஆரிய குடியேற்றம் பற்றிய கருதுகோளை வலுப்படுத்தியிருந்தது.

இருப்பினும், இந்த ஆய்வு உருவாக்கிய வட இந்திய மூதாதையர் தென்னிந்திய மூதாதையர் என்ற

அகழ்வாய்வில் கண்டெடுக்கப்பட்ட சிந்து சமவெளி நாகரிகத்தைச் சேர்ந்த கலைப்பொருட்கள்.

கோட்பாடு விருப்பம் போல இழுத்துத் திரிக்கப்பட்டு இந்த இரண்டு குழுக்களும், ஆரியர்கள் இந்தியாவிற்குள் குடியேறியதாகக் கருதப்படும் 4,000 - 3,500 ஆண்டுகளுக்கு வெகு முன்னதாகவே, பல பத்தாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவே இந்தியாவிற்கு வந்து விட்டவர்கள் என்றும் வாதிடப்பட்டது.

புதிதாக பெருமளவு தரவுகள் கிடைத்திருக்கும் நிலையில், இப்போது ரைக் என்ன சொல்கிறார் என்று கேட்போம். கடந்த ஆண்டு ஒரு நேர்காணலில், இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகள் ஸ்டெப்பிப் புல்வெளி பகுதிகளில் தோன்றி, பின்னர் ஐரோப்பாவிற்கும் தெற்காசியாவுக்கும் பரவின என்ற கருதுகோளைப் பற்றி பேசும் போது அவர், “மரபணுவியலைப் பொறுத்த வரை ஸ்டெப்பி கோட்பாட்டுக்கு ஆதரவான நிலையே உள்ளது. ஐரோப்பாவில் இன்று வலுவாக காணப்படும் வடக்கு யூரேசிய வம்சாவழி கிழக்கு ஸ்டெப்பியிலிருந்து சுமார் 4,500 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு குடிபெயர்ந்தது என்று நிறுவியிருக்கிறோம்” என்று சொன்னார்.

இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை “2,000 முதல் 4,000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட காலகட்டத்தில் ஒரு சிக்கலான மக்கள்தொகை கலப்பு நடந்திருக்கிறது. பல வகை சமூகங்களைப் பற்றி பேசும் உலகின் மிகப் பழமையான இலக்கியங்களில் ஒன்றான ரிக் வேதம் இயற்றப்பட்ட காலத்துடன் இது பொருந்துகிறது” என்கிறார் அவர்.

இவ்வாறு, வெண்கல யுகத்தில் ஆரியர்கள் இந்தியாவுக்குள் குடியேறினார்கள் என்ற கூற்றை எதிர்க்கும் வாதங்கள் ஒவ்வொன்றும் பொய்ப்பிக்கப்பட்டு விட்டன.

வாதங்களை தொகுத்துப் பார்க்கலாம்

1. தாய்வழி உயிரணுக்களில் அதற்கான தரவுகள் இல்லை என்பதால் 12,500 ஆண்டுகளில் இந்தியாவிற்குள் வெளியிலிருந்து எந்த மரபணு கலப்பும் நிகழவில்லை என்ற வாதம் தந்தைவழி உயிரணு தரவுகள் மூலம் தவறு என நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. தந்தைவழி உயிரணு தரவுகள் இன்றைக்கு 4,000 ஆண்டு முதல் 5,000 ஆண்டு வரை முந்தைய காலகட்டத்தில் இந்தியாவிற்குள் பெருமளவு வெளியிலிருந்து மரபணு கலப்பு நடந்திருக்கிறது என்று காட்டுகின்றன.

குறிப்பாக இந்தியாவில் 17.5% ஆண் வம்சாவழியினரில் காணப்படும் R1a இந்த காலகட்டத்தில்தான் இந்தியாவுக்குள் கலந்திருக்கிறது. தாய்வழி உயிரணு தரவுகளில் இதற்கான ஆதாரங்கள் காணப்படாமல் இருப்பதற்கான காரணம், வெண்கல யுகத்தின் குடியேற்றங்கள் பெருமளவு ஆண்களால் நிகழ்ந்திருக்கின்றன என்பதேயாகும்.

2. R1a வம்சாவழி மற்ற பகுதிகளைவிட இந்தியாவில் அதிக பன்முகத்தன்மை கொண்டிருப்பதால், அது இந்தியாவில் தோன்றி பிற இடங்களுக்கு பரவியிருக்க வேண்டும் என்ற வாதமும் பொய்ப்பிக்கப்பட்டு விட்டது. ஏனென்றால், R1a ஹேப்லோ குழுக்களைப் பற்றி கடந்த வருடம் வெளியிடப்பட்ட உலகளாவிய மிகப்பெரிய ஒரு ஆய்வு, இந்தியாவின் R1a வம்சாவழிகள் R1a-Z93 இன் 3 துணைக் குழுக்களை மட்டுமே சேர்ந்தவை என்றும் அவை 4,000-4,500 ஆண்டுகளுக்கு முந்தையவை மட்டுமே என்றும் நிறுவியிருக்கிறது.

3. இந்தியாவில், வட இந்திய மூதாதையர்கள், தென் இந்திய மூதாதையர்கள் என்ற இரண்டு புராதன குழுக்கள் இருந்தன என்ற கோட்பாட்டின்படி, ஆரியர்கள் குடியேறியதாக சொல்லப்படும் காலத்துக்கு வெகு முன்னதாகவே அந்த இரண்டு குழுக்களும் இந்தியாவுக்குள் வந்து விட்டன என்ற வாதம் அடிப்படையிலேயே தவறானது. ஏனென்றால், அந்தக் கோட்பாட்டை முன்வைத்த ஆய்வே வட இந்திய மூதாதையர் குழு என்று கூறப்படுவதே, ஆரிய குடியேற்றம் உட்பட பல குடியேற்றங்களின் கலப்புதான் என்று கூறி எச்சரித்திருந்தது.

இந்த ஆதாரங்கள் அனைத்தையும் பரிசீலிக்கும் போது, நாம் இன்னும் இரண்டு விசயங்களை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

முதலாவதாக, வெவ்வேறு துறைகளில் செய்யப்பட்ட வெவ்வேறு ஆய்வுகள், கி.மு. 2 000 இந்திய வரலாற்றின் முக்கிய காலகட்டம் என்ற முடிவுக்கு வருகின்றன.

அ. பிரியா மூர்ஜானி குழுவின் ஆய்வின் படி, அந்த காலகட்டத்தில்தான் இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் மக்களினங்களின் கலப்பு பரந்த அளவில் தொடங்கியது. அந்தமான் தீவுகளின் ஒங்கே மக்கள் மட்டும்தான் இந்த கொந்தளிப்பான காலகட்டத்தினால் பாதிக்கப்படாத ஒரே குழுவாகும்.

ஆ. 2016-ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட டேவிட் போஸ்னிக் குழுவின் தந்தை வழி மரபணு ஆய்வின் படி, கி.மு. 2 000 வாக்கில்தான், இந்திய மக்கள் தொகையில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் R1a-வின் துணைக் குழுவான Z93 “மிகவும் கவனிக்கத்தக்க வகையில்” பிளவுபட ஆரம்பித்திருக்கிறது. இது “வேகமான வளர்ச்சியையும் பரவலையும்” குறிக்கிறது.

இ. கடைசியாக, நீண்ட காலமாகவே நிரூபிக்கப்பட்டுவிட்ட தொல்லியல் ஆய்வுகள், கி.மு. 2,000 வாக்கில்தான் சிந்து சமவெளி நாகரிகம் வீழ்ச்சியடைய தொடங்கியது என்று நிறுவியுள்ளன.

இந்த எல்லா தகவல்களையும் பக்கச்சார்பில்லா மல் பார்க்கும் போது, இந்திய வரலாற்றின் புதிதான கால கட்டத்தை புரிந்து கொள்வதற்கான தகவல்களும் கிடைக்காமலிருந்த இணைப்புகளும் கிடைத்துவிட்டன என்ற உணர்வு ஏற்படுவதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை.

இரண்டாவதாக, இந்தக் கட்டுரையில் குறிப்பிடப்படும் ஆய்வுகளில் பலவற்றின் நோக்கங்களும் மாநிலங்களும் ஆராய்ச்சி முறையிலும் உலகம் முழுவதற்குமானவை. எடுத்துக்காட்டாக, R1a Z93 வம்சாவழியின் சிதறலுக்கான காலத்தை 4,000,- 4,500 என்று கணித்த போஸ்னிக் ஆய்வு, பெரிய அளவிலான தந்தை வழி உயிரணு குடியேற்றங்கள் தொடர்பான ஆய்வுகளை, இந்தியாவுக்காக மட்டும் நிகழ்த்தவில்லை. மற்ற நான்கு கண்ட மக்கள் மத்தியிலும் நிகழ்த்தியது. அதன் மூலம் அமெரிக்காவில் 15,000 ஆண்டுகளுக்கு முன் நடந்த Q1a-M3 ஹேப்லோ குழுவின் குடியேற்றத்தை இந்த ஆய்வு நிரூபித்திருக்கிறது. இது அமெரிக்கக் கண்டத்தின் ஆரம்ப கால குடியேற்றத்தைப் பற்றி பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட காலத்துடன் ஒத்துப்போகிறது.

ஆகையால், இந்தியாவில் மட்டுமின்றி, உலகின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் மக்கள் குடியேற்றங்கள் பற்றிய புதிர்களுக்கு சமீபத்திய இந்த ஆய்வுகள் மூலம் விடை கிடைத்துள்ளன. இந்த உலகளாவிய குடியேற்றங்கள் பற்றிய சித்திரம் மேலும் மேலும் முழுமை அடையும் போது, குடியேறியவர்கள் பற்றிய இப்போது உருவாகிக் கொண்டிருக்கும் ஒருமித்த கருத்தை (அறிவியலற்ற உள்நோக்கத்துடன் மொர்) மறுப்பவர்களின் முயற்சி கடினமாகிவிடும்.

இதுவரை, நாம் இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழி பேசுபவர்களின் குடியேற்றங்களை மட்டுமே பார்த்தோம். ஏனென்றால், அதுதான் வரலாற்றில் மிகவும் சர்ச்சைக்குரிய வரலாற்று நிகழ்வாக இருந்திருக்கிறது.

ஆனால் இதைவிட விரிவான சித்திரத்தை நாம் காணத் தவறக் கூடாது. R1a வம்சாவழி 17.5% இந்திய ஆண்களிலும், அதைவிடக் குறைவான அளவு பெண்களிலும் மட்டுமே காணப்படுகிறது.

உண்மையில், அறுதிப் பெரும்பான்மையான இந்தியர்கள் பல்வேறு குடியேற்றங்களிலிருந்தான மூதாதையரை கொண்டிருக்கிறார்கள்.

1. 55,000 65,000 ஆண்டுகளுக்கு முன் ஆப்ரிக்காவில் இருந்த வந்த ஆதிமுதல் குடியேற்றம்.

2. கி.மு 10,000 ஆண்டுக்கு பிறகு மேற்காசியாவிலிருந்து பல அலைகளாக நிகழ்ந்த விவசாயக் குடியேற்றங்கள்.

3. காலம் இன்னமும் கணிக்கப்படாத கிழக்கு ஆசியாவிலிருந்து வந்த ஆஸ்ட்ரோ-ஆசியாட்டிக் மொழி பேசும் முண்டா, திபெத்தோ-பர்மன் பேசும் காரோ போன்ற இனத்தவர்களின் குடியேற்றம்.

இப்போது தெள்ளத்தெளிவாகி விட்டது என்ன வென்றால், நாம் ஒரு மூலத்தை அல்ல; பல மூலங்களைக் கொண்ட, அவற்றின் கலாச்சார, பழக்கவழக்க, வம்சாவழி, குடியேற்ற வரலாறு போன்றவற்றை ஏற்றுக்கொண்ட நாகரிகம் ஆவோம்.

○ இந்தியாவை முதலில் கண்டுபிடித்து குடியேறிய நால்திசையும் முன்னேறிச் சென்ற, பயமறியா முன்னோடிகளான, ஆப்ரிக்காவிலிருந்து வந்த மக்கள் நமது நாட்டின் மக்கட் தொகையின் அடித்தளப் பாரையாக இன்னும் இருக்கிறார்கள்.

○ பிறகு விவசாய தொழில்நுட்பத்துடன் வந்த மக்கள், சிந்து சமவெளி நாகரிகத்தை படைத்தனர். அவர்களின் கலாச்சாரமும் பழக்கவழக்கங்களும் இன்றும் நம்மை வளப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன.

○ பிறகு நெல் பயிரிடுதலையும், அது தொடர்பான கலாச்சாரத்தையும் கிழக்காசியாவிலிருந்து கொண்டுவந்த மக்கள் இவர்களுடன் இணைந்தார்கள்.

○ பிறகு சமஸ்கிருதம் என்ற மொழியுடனும், அதை ஒட்டிய நம்பிக்கைகள் மற்றும் கலாச்சாரத்துடனும் வந்து நமது சமூகத்தை அடிப்படையிலேயே உருமாற்றிய மக்களின் குடியேற்றம் நடந்தது.

○ இன்னும் பிற்காலத்தில் வியாபாரத்திற்காகவோ நாடுபிடிப்பதற்காகவோ வந்து, இங்கேயே

தற்போது கிடைத்துள்ள புதிய Y-DNA

தரவுகளிலிருந்து கடந்த 12,500

ஆண்டு காலகட்டத்தில் இந்திய ஆண்

வம்சாவழியில் வெளியிலிருந்து வந்த

மரபணுக்கள் கலந்திருக்கின்றன என்பதை

நிறுவ முடிகிறது. இது ஆரியக் குடியேற்றம்

நிகழவில்லை என்று வைக்கப்பட்ட

வாதங்கள் அனைத்தையும் தவிர்

பொடியாக்கியிருக்கிறது.

இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் தொன்மையான வரலாற்றை மீளாய்வுக்கு உட்படுத்த வேண்டிய தேவையை உருவாக்கியிருக்கும் கீழடி அகழாய்வு. (கோப்புப் படம்)

தங்கிவிடுவது என்ற முடிவு செய்த மக்களின் கலப்புப் நிகழ்ந்திருக்கிறது.

இவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்துதான் இன்று இந்திய நாகரிகம் என்று நம்மால் அழைக்கப்படுவதை உருவாக்கியிருக்கிறார்கள்.

நாம் எல்லோருமே குடியேறிகள்தான்!

(நன்றி: The Hindu, How genetics is settling the Aryan migration debate, டோனி ஜோசஃப், எழுத்தாளர், BusinessWorld-இன் முன்னாள் ஆசிரியர். சுருக்கப்பட்ட தமிழாக்கம்: நேசன்; வினவு இணையதளத்தில் 23.6.2017-இல் வெளிவந்த கட்டுரை)

●●●

பின்னூரை

“ஆரிய - திராவிடப் பிரிவினை என்பது பிரிட்டிஷ்காரன் உருவாக்கிய கோட்பாடு,” “தமிழ் மொழி சமஸ்கிருதத்துக்குத் தொடர்பற்ற திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தது என்று கூறிய கால்டுவெல் ஒரு கயவன்” - என்பதெல்லாம் ஆர்.எஸ்.எஸ் பார்ப்பன கும்பலின் இன்றைய நிலைப்பாடுகள்.

ஆனால், சமஸ்கிருதம் மற்றும் வேதங்களின் மேன்மையைக் கொண்டாடிய மாக்ஸ் முல்லர், ஆரியப் படையெடுப்பு என்ற கருத்தை 1850இல் முதன்முதலாக முன்வைத்த போது, புளகாங்கிதம் அடைந்தவர்களில் முக்கியமானவர்கள் திலகர், சாவர்க்கர் போன்றோர்.

ஆரிய இனத்தின் தாயகம் காகசஸ் பகுதி என்பது திலகருக்கு போதுமானதாக இல்லை. இன்னும் கொஞ்சம் வடக்கே தள்ளி இருப்பதுதான் ஆரிய இனத்துக்குப் பெருமை என்று அவர் கருதியதால், ஆர்ஷிக் பகுதியை ஆரியர்களின் தாயகமாக அறிவித்தார். “நாங்களும் ஆரியர்தான்” என்று வெள்ளைக் காரனோடு ஒட்டிக்கொள்வது அன்றைய சங்கப் பரிவாரத்தின் அடிவருடித்தனத்துக்கு பொருத்தமாக இருந்தது. இந்திய வரலாற்றை இந்து முஸ்லிம் என்று பிரித்து, முஸ்லிம்களை அந்நிய யாராகச் சித்தரிப்பதற்கும், விடுதலைப் போராட்டத்தைப் பிளவு படுத்திச் சீர்குலைப்பதற்கும் உதவிய ஜேம்ஸ் மில்லின் கருத்தும் சங்கப் பரிவாரத்தினருக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது.

பின்னர் வந்தது, “சிந்துவெளி நாகரிகம் திராவிட நாகரிகமே” என்ற ஆய்வு. ஆரியரை அந்நியர் என்று அரசியல்ரீதியில் தாக்கியது திராவிட இயக்கம். இந்தப் புதிய சூழலுக்குத் தோதான “புதிய வரலாறு” அவர்களுக்குத் தேவைப்பட்டது.

எனவே, ஆரியர்கள் மண்ணின் மைந்தர்களாக மாற்றப்பட்டு விட்டார்கள். சங்கப் பரிவாரத்தின் “விசுவ குரு” (பாரதம் உலகிற்கே குரு) டைட்டிலுக்குப் பொருத்தமாக, “இங்கிருந்து புறப்பட்டு உலகம் முழுதும் சென்றதுதான் மனிதகுலம்” என்ற திரைக்கதை உருவாக்கப்பட்டது.

“கடந்த 12,500 ஆண்டுகளில் இந்திய மரபணுக் குளத்துக்குள் வெளியிலிருந்து கலப்பு ஏதும் ஏற்படவில்லை” என்று தாய்வழி மரபணுக்களை மட்டுமே ஆராய்ந்து கூறப்பட்ட ஆய்வு முடிவு, அவர்களுக்குச் சாதகமாக இருக்கவே, இடது சாரிகளையும், திராவிட இயக்கத்தினரையும் “அறிவியல் பூர்வமாக” கேள்விக்குள்ளாக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அறிவியல் ஆய்வு முடிவுகள் தங்களுக்குச் சாதகமாக இருக்கும்போது அவற்றைக் கொண்டாடுவதும், எதிராக இருந்தால், மேற்கத்திய அறிவியலின் “நிர்ணயவாத, பொருள்முதல்வாத, ஐரோப்பிய மையவாத” அணுகுமுறையைச் சாடுவதும் அவர்களது அரசியல் தந்திரம். தந்திரம் மட்டுமல்ல, இது பார்ப்பன உளவியலின் ஒரு வக்சிரம்.

மாட்டுக்கறி தின்பவர்களும், பொருள்முதல்வாதிகளும், மிஸேச்சுக்குமான மேலைநாட்டினரிடம், ஓரிஜினல் ஆரியர்களான தாங்கள் அண்டிப்பிழைக்க வேண்டிய நிலையில் இருப்பது, பார்ப்பன உளவியலின் மீது தோற்றுவிக்கும் தாக்கம் காரணமாக, அவர்கள் பல புனைவுகளை உருவாக்குவதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார், ஆய்வாளர் மீரா நந்தா.

இப்போது டோனி ஜோசஃபின் கட்டுரையை மறுக்கும் “அறிவியல் கட்டுரைகள்” சரம்சரமாக இறங்கத் தொடங்கி விட்டன. “சங்கப் பரிவாரமே அறிவியல் அரங்கை விட்டு வெளியேறு” என்பதுதான் நாம் இவர்களுக்கு அளிக்கவேண்டிய பதில். ஏனென்றால், அறிவியல் அவர்களுக்கு ஊறுகாய். அயோத்தி பிரச்சினையில் திருட்டுத்தனம், தொல்லியல் ஆய்வு, மத நம்பிக்கை, சிவில் வழக்கு, அரசியல் அதிகாரம் ஆகிய அனைத்தையும் ஒன்றுக்கு எதிராக ஒன்றைப் பயன்படுத்தும் கிரிமினல்கள் இவர்கள்.

“திராவிட அரசியல்” சாதி ஒழிப்பை மையமாகக் கொண்டது. சங்கப் பரிவாரத்தின் அரசியலோ நால்வருணப் பாசுபாட்டைப் போற்றுவது. “மகாபாரத காலத்திலேயே மரபணு விஞ்ஞானம் வளர்ந்திருந்தது” என்று அறிவியலாளர் மாநாட்டில் மோடி பேசியது வெறும் முட்டாள்தனம் மட்டுமல்ல, “பிறப்பால் மேன்மக்களைத் தயாரிக்கும் விஞ்ஞானம் அன்றைக்கே இருந்தது” என்பதுதான் அவர் கூறியதன் உட்பொருள்.

அறிவு குறைவான, குட்டையான, கருப்பான தம்பதிகளுக்கும் கூட, தங்களது “காப்ப விஞ்ஞான கேந்திர”த்தில், அறிவாளியான உயரமான வெள்ளைக் குழந்தைகளை உருவாக்கித் தருவதாக கூறுகிறார் குஜராதத்தை சேர்ந்த ஆரோக்கிய பாரதியின் (ஆர்.எஸ்.எஸ் பிரிவு) தேசிய அமைப்பாளர், ஹிதேஷ் ஜானி. (இந். எக்ஸ்., 7.5.17)

“நாங்கள் தென்னிந்திய கருப்பர்களை சகித்துக்கொண்டு வாழவில்லையா?” என்று சமீபத்தில் கேள்வி எழுப்பினார் தருண் விஜய்.

இது “ஆரியப் பார்ப்பனத் திமிர்” என்று புரிந்து கொள்வதற்கு நாம் டோனி ஜோசஃபின் கட்டுரையைப் படிக்க வேண்டுமா என்ன?

● அஜித்

இரவில் சாப்பாடு இல்லாமல் தூங்கப்போகும் ஏழை இந்திய மக்களைப் பற்றி ஆர்.எஸ்.எஸ். தேசபக்தர்களுக்குக் கவலையில்லை. அமெரிக்க, ஐரோப்பிய மக்களுக்கு நஞ்சில்லாத உணவுப்பொருளைத் தாராளமாக விளைவித்துக் கொடுக்க முடியவில்லையே என்பதுதான் இவர்களின் “தேசிய”க் கவலை.

ஜூல், ஜூங்கல், ஜமீன் என்பது 1940-இல் நிஜாம் படை யினரால் கொல்லப்பட்ட கோண்டு பழங்குடியினப் போராளி கொமாரம் பீம் எழுப்பிய முழக்கம். இன்று இந்த முழக்கத்தை முன்வைத்துப் போராடுகின்ற மாவோயிஸ்டுகளையும் பழங் குடிகளையும் மோடி அரசுதான் வேட்டையாடிக் கொண் டிருக்கிறது. விவசாயிகளுக்கும் பழங்குடி மக்களுக்கும் சொந்தமாயிருந்த ஆற்றுப் படுகைகளையும், விளைநிலங் களையும், காடுகளையும் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டதுதான் பார்ப்பனியத்தின் வரலாறு.

வருணாசிரமக் கொடுங்கோன்மையால் மக்களைக் கொன்றுகொண்டே, “சர்வே ஜனா சுகினோ பவந்து” (எல் லோரும் இன்புற்றிருக்கட்டும்) என்று தேனொழுக் கூறு வதும், நிலப்பறி சட்டத்தை திணித்துக் கொண்டே, அதற்கு நேர் எதிராக அருள் வாக்கு சொல்வதும் அவர்களுக்குப் பழ கிய கலைகள்.

ஒருபுறம் எதிர்ப்புகளையெல்லாம் அலட்சியப்படுத்தி விட்டு, மரபணு மாற்றம் செய்யப்பட்ட கடுகைத் திணிப் பதற்கு முயற்சிக்கிறது மோடி அரசு. மரபணு மாற்றம் செய் யப்பட்ட கடுகு திணிக்கப்படுவதற்கு எதிரான மனு உச்ச நீதிமன்றத்தில் விசாரணையில் இருக்கும்போதே, மத்திய சுற்றுச்சூழல் அமைச்சகத்தால் நியமிக்கப்பட்ட மரபணு தொழில்நுட்ப ஆய்வுக்குழு, மரபணு மாற்றம் செய்யப்பட்ட (பி.டி.) கடுகுக்கு அவசரம் அவசரமாக சான்றிதழ் தருகிறது.

இந்தக் களவாணி அரசில் அங்கம் வகிக்கும் மத்திய வேளாண் அமைச்சர், பன்னாட்டு விதை நிறுவனங்கள் நடத் தும் மாநாட்டில் கலந்து கொள்ளக்கூடாது என்று அறிக்கை விடுகிறார் சுதேசி ஜாக்ரன் மஞ்சின் தேசிய ஒருங்கிணைப் பாள் அஷ்வனி மகாஜன். பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் நமது உணவுப் பாதுகாப்புக்கு எதிரானவையாம். அவர்களை அனு மதித்தால் நாட்டின் உணவுப் பாதுகாப்பு பறிபோய்விடுமாம்.

ஆர்.எஸ்.எஸ்.-இன் தலைவர் மோகன் பாகவத்.

அமைச்சர் கலந்து கொள்ளாத தைப் பற்றி அந்த பன்னாட்டு நிறுவ னங்கள் கவலையே படவில்லை. பிரத மரையே டவுசர் பாக்டெட்டில் வைத் திருப்பவர்கள் இதற்கா கவலைப் படுவார்கள்? இந் திய விதைக் கம் பெணிகளின் சம்மே ளனம் என்ற அந்த

அமைப்பின் தலைமைச் செயலகம், மோடி ஆட்சிக் காலத் தில் சென்ற ஆண்டில்தான் டில்லியில் தொடங்கப்பட்டது. மான்சாண்டோ, டூபான்ட், பேயர், டௌ கெமிக்கல்ஸ், சைன் ஜெண்டா உள்ளிட்ட 32 நிறுவனங்கள் உறுப்பினர்களாக உள்ள இந்த அமைப்பு, நாங்கள்தான் இந்தியாவின் விதைச் சந்தையில் 50% கட்டுப்படுத்துகிறோம் என்று அறிவித்தி ருக்கிறது.

அக்லக்கையும் பெஹ்லு கானையும் ஜூனையையும் கொலை செய்த அஷ்வனி மகாஜனின் பரிவாரங்கள், நாட் டின் உணவுப் பாதுகாப்புக்கே எதிரான பன்னாட்டு நிறுவ னங்கள் நடத்திய மாநாட்டின் மீது இரண்டு கற்களைக்கூட வீசவில்லை. ஒருபுறம் மோடி நாட்டை அறுத்து விற்றுக் கொண்டிருக்க, இவர்கள் மாட்டை அறுப்பது பற்றிப் பேசி கவனத்தை திருப்புகிறார்கள்.

“நாங்கள் அரசியல் கட்சி அல்ல, சமூக இயக்கம். தேசத் திற்கு எதிராக எங்கள் கட்சியின் மத்திய அமைச்சரே செயல் பட்டாலும் எதிர்ப்போம்!” என்கின்ற பொய்த்தோற்றத்தை மக்களிடம் உருவாக்குகிறார்கள்.

இப்படிப்பட்ட சமூக முகம் ஆர்.எஸ்.எஸ்.-க்கு மட்டு மல்ல, பன்னாட்டு நிறுவனங்களுக்கும் உண்டு. இரசாயன உரங்களால் எந்த பஞ்சாப்பின் விவசாயம் அழிந்துபோனதாக மோகன் பாகவத் கூறுகிறாரோ, அதே பஞ்சாப்பின் வேளாண் மைப் பல்கலைக் கழகத்துடன் உலகின் முன்னணி பன் னாட்டு வேளாண் நிறுவனமான சைன்ஜெண்டா, “நீடித்த வேளாண் வளர்ச்சிக்கான கூட்டு ஆய்வுத்” திட்டங்களில் ஈடுபட புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் செய்துள்ளது! 2011-இல் இந்நிறுவனம் பஞ்சாப்பில் காலடி பதித்த பின்னர்தான் பஞ் சாப் விவசாயிகளின் தற்கொலையும் அதிகரிக்கத் தொடங் கியது! இக்கொலைகார நிறுவனத்திற்கும் ஒரு சமூக முகம் இருக்கிறது!

சைன்ஜெண்டா நிறுவனம், பீகார் மாநிலத்தின் கிழக்கு சாம்பரான் மாவட்டத்தை தத்தெடுத்து, விவசாயக் கிராமங்களில் கழிப்பறைகளை கட்டிக் கொடுத்து வருகிறது! “மோடியின் ‘தூய்மை இந்தியா’ திட்டத்தின் ஒரு அங்கமாக இச்சேவையில் ஈடுபட்டு வருகிறோம்” என்கிறார் சைன் ஜெண்டா அதிகாரி கே.சி.ரவி!

ஆர்.எஸ்.எஸ்.-க்கு இருப்பதை விட, மான்சாண்டோ, கார்கில் போன்ற கார்ப்பரேட் நிறுவனங்களுக்கு அதிகமான ‘சமூக முகங்கள்’ இருக்கின்றன. எனவே ஆர்.எஸ்.எஸ்.-ஐ சமூக இயக்கம் என்று நம்புவதாயின், பன்னாட்டு நிறுவனக் கொள்ளையர்களையும் ‘சமூக நிறுவனங்கள்’ என்றே நாம் அழைக்க வேண்டியிருக்கும்.

● அன்பு

மாநாடு - கருத்தரங்கம் - கலைநிகழ்ச்சி

ரூ.5 சனீ
காலை 10 மணி முதல்
தருவள்ளூர் தடல்
தஞ்சை

வவசாய்ப்பை வாழ்விடு

விவசாயியின் அழிவு, சமூகத்தின் பேரழிவு!

அழிந்த அகில இந்தியை மீட்டி கொடுக்க வேண்டும்!

மக்கள் அதிகாரம்

தமிழ்நாடு